

رسالة في الفقه الميسر - تايلاندي

ฟิวกฮุออย่างง่าย

เขียนโดย :

ดร.ศอลิหฺ บิน ฆอนิม อัศ-สัดลาน

Islamhouse.com

المحتوى الإسلامي

ฝึกฮุอย่างง่าย

เขียนโดย

ดร.ศอลิห บิน ซอนิม อัล-สัดลาน

อาจารย์สาขาวิชาฟิคว(นิติศาสตร์อิสลาม)คณะกฎหมายอิสลาม
กรุงริยาด มหาวิทยาลัยอิมามมุหัมหมัด บิน ซูด อัล-อิสลามียะห์

شركاء التنفيذ:

المحتوى الإسلامي

رواد الترجمة

جمعية الربوة

دار الإسلام

يتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع
الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

Telephone: +966114454900

ceo@rabwah.sa

P.O.BOX: 29465

RIYADH: 11557

www.islamhouse.com

บทนำ

สถานะของมรดกทางวิชาการฟิกฮ์
และปลูกจิตสำนึกการให้เกียรติมั่นในหัวใจของชาวมุสลิม

ความสำคัญของมรดกทางวิชาการฟิกฮ์ (นิติศาสตร์อิสลาม)

มวลการสรรเสริญเป็นสิริของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่ผู้ห่มมิด
ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูตใดหลังจากท่าน เป็นที่ทราบกันดีว่า
ความรู้เกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลามหรือฟิกฮ์
เป็นความรู้ที่มีส่วนสำคัญที่สุด
เพราะมันคือหลักที่มุสลิมสามารถนำมาใช้ตรวจสอบการทำงานของเข
ว่า เป็นที่อนุมัติหรือต้องห้าม? ถูกต้องหรือเป็นโมฆะ?

มุสลิมในทุกยุคทุกสมัยต่างอยากรู้ว่าการงานที่เขาได้ปฏิบัติเป็
นที่อนุมัติหรือต้องห้าม ถูกต้องหรือเป็นโมฆะ
ไม่ว่าจะเป็นการงานที่เกี่ยวข้องระหว่างเขากับอัลลอฮ์หรือระหว่างม
นุษย์ด้วยกัน คนใกล้ชิดหรือห่างไกล ศัตรูหรือมิตร
ผู้พิพากษาหรือผู้ต้องหา มุสลิมหรือต่างศาสนิก
เราไม่อาจรู้คำตอบของประเด็นเหล่านี้
นอกจากต้องผ่านวิชาฟิกฮ์หรือนิติศาสตร์อิสลาม
ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยบทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่เกี่ยวข้องกับการกร
ะทำของบ่าว ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติในเชิงการสั่งใช้ เลือกให้ปฏิบัติ
หรือเป็นข้อกฎหมายที่ได้บัญญัติขึ้นมา

นิติศาสตร์อิสลามหรือฟิกฮ์ก็เหมือนกับศาสตร์อื่น ๆ
ที่มีการเติบโตหากมีการนำไปใช้ และจะถดถอยเมื่อถูกละเลย
นิติศาสตร์อิสลามได้ผ่านช่วงสมัยที่เจริญรุ่งเรือง
มีการนำไปใช้ในทุก ๆ วิถีของการดำเนินชีวิต
และได้ผ่านช่วงถดถอย ไม่มีความรุ่งเรืองหรือแทบจะไม่มี
เพราะถูกสละทิ้งไม่นำมาใช้
ไม่ว่าจะด้วยเพราะความตั้งใจหรือละเลย
เนื่องจากประเทศมุสลิมหลาย ๆ
ประเทศได้เปลี่ยนข้อกฎหมายเป็นกฎหมายอื่นที่ไม่ใช่กฎหมายอิส
ลามซึ่งไม่มีรากฐานมาจากหลักความเชื่อ จารีตประเพณี
และสังคมของพวกเขาเลย
พวกเขา รู้สึกพอใจกับความศิวิไลซ์ของกฎหมายใหม่
แต่มันได้บ่อนทำลายชีวิตของพวกเขาและทิ้งปัญหาไว้มากมาย

ถึงแม้ว่า ศาสน์นี้ได้เผชิญกับนานาวิฤกติ
แต่ก็ยังคงสามารถตั้งตระหง่านสูงเด่นได้เนื่องจากมีรากฐานที่แข็งแกร่ง
และโครงสร้างที่ประณีต
และอัลลอฮ์ได้อนุมัติให้ประชาชาตินี้กลับมาเฟื่องฟูอีกครั้งหลังจาก
ที่ได้กลับไหลและกลับมาเรียกร้องให้ใช้กฎหมายอิสลามทั้งในด้าน
การบัญญัติและนำมาใช้

เราได้เห็นประชาชาติอิสลามอันมากมายได้เรียกร้องให้ใช้กฎหมาย
ของอัลลอฮ์ ไม่ติดพันกับกฎหมายอื่น
เราพบว่าชีวิตของพวกเขาผูกพันอยู่กับกฎหมายของพระองค์
มีปัจจัยยังชีพที่มากมาย

และอัลลอฮฺจะทรงให้ศาสนาของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ถึงแม้ว่าพวกตั้งภาคีจะไม่ชอบก็ตาม

แต่ฟิกฮฺ (นิติศาสตร์อิสลาม) นั้นเริ่มขึ้นเมื่อไร?
อะไรคือสาเหตุของการกำเนิด? นิติศาสตร์อิสลามมีข้อเด่นอะไร?
และอะไรคือสิ่งจำเป็นของมุสลิมต่อศาสตร์นี้?

เราขอกล่าวรายละเอียดดังต่อไปนี้

นิติศาสตร์อิสลามได้ถือกำเนิดอย่างค่อยเป็นค่อยไปในสมัยของท่านนบี คืออัลลอฮฺจะลّىฮฺวะสัลลัม และสมัยของเศาะหาบะฮฺ สาเหตุที่ทำให้ศาสตร์นี้ถือกำเนิดตั้งแต่แรก ๆ เนื่องจากผู้คนมีความจำเป็นที่จะต้องรู้บทบัญญัติต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ความจำเป็นนี้ยังคงมีอยู่ในทุกยุคทุกสมัย ทั้งนี้เพื่อเป็นการจัดระบบการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคม เพื่อให้รู้สิทธิของแต่ละคน เพื่อธำรงผลประโยชน์ และขจัดสิ่งที่เป็นอันตรายและไม่ดีต่าง ๆ ทั้งที่มีอยู่แล้วและเกิดขึ้นใหม่

สถานะและข้อพิเศษของมรดกนิติศาสตร์อิสลาม

นิติศาสตร์อิสลามมีข้อพิเศษมากมาย ที่สำคัญคือ มีรากฐานมาจากวะหฺยู (วิวรณ์) ของอัลลอฮฺ: นิติศาสตร์อิสลามมีข้อพิเศษคือ มีแหล่งอ้างอิงมาจากวะหฺยูของอัลลอฮฺ ซึ่งถูกถ่ายทอดลงมาในนามอัลกุรอานและสุนนะฮฺของท่านนบี คืออัลลอฮฺจะลّىฮฺวะสัลลัม ผู้ที่ทำการวินิจฉัยปัญหาศาสนา

จำเป็นต้องวิเคราะห์จากแหล่งอ้างอิงทั้งสองนี้และจากข้อปลีกย่อยที่มาจากแหล่งอ้างอิงทั้งสองโดยตรง

จากเจตนารมณ์ของนิติศาสตร์อิสลาม จากกฎต่าง ๆ ทางนิติศาสตร์ เนื่องด้วย

สิ่งเหล่านี้ทำให้การถือกำเนิดของนิติศาสตร์อิสลามเป็นไปอย่างสมบูรณ์ มีรากฐานที่หนักแน่น โครงสร้างที่แข็งแกร่ง โดยที่รากฐานของมันได้ถูกวางไว้ในสมัยของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿... الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ

لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾ [المائدة: 3]

{ วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้าและข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว } (สุเราะฮฺ อัล-มาอิดะฮฺ 3)

ดังนั้น หลังจากนั้น จึงไม่มีขั้นตอนอะไรอีก นอกจากการปฏิบัติให้เป็นรูปธรรม ตามผลประโยชน์ของมนุษย์ที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติอิสลาม

มีความครอบคลุมในทุกแง่มุมของการดำเนินชีวิต

นิติศาสตร์อิสลามมีข้อพิเศษอีกคือ มีความสัมพันธ์สามด้าน ความสัมพันธ์กับพระผู้อภิบาล ความสัมพันธ์กับตัวมนุษย์เอง และความสัมพันธ์กับสังคม เพราะนิติศาสตร์อิสลามมีเกี่ยวข้องกับทั้งกับโลกนี้และโลกหน้า คือศาสนาและประเทศชาติ ครอบคลุมมนุษย์ทุกคน และนිරันดรตราบจนวันกียามะฮฺ บทบัญญัติต่าง ๆ มีความเกี่ยวพันกับหลักความเชื่อ อิบาตะฮฺ มารยาท และการปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการปลูกจิตสำนึก ความรู้สึกรับผิดชอบ ตระหนักอยู่เสมอว่าอัลลอฮฺทรงมองดูทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ให้เกียรติต่อสิทธิของบุคคลอื่น จุดประสงค์คือความพึงพอใจ ความผาสุก การศรัทธา ความสงบสุข จัตุระเบียบของชีวิต และมอบความสุขให้กับโลกนี้

เนื่องด้วยจุดประสงค์ดังกล่าวนี้

บทบัญญัติของนิติศาสตร์อิสลามซึ่งเกี่ยวข้องกับคำพูด การกระทำ สัญญาธุรกรรม และการกระทำต่าง ๆ ครอบคลุมประเด็นสองประการ

ประการที่หนึ่ง บทบัญญัติว่าด้วยอิบาตะฮฺ เช่น การทำความสะอาด การละหมาด การถือศีลอด การทำหัจญ์ การจ่ายชะกาต การบนบาน หรืออื่น ๆ ที่มีจุดประสงค์เพื่อจัดระเบียบระหว่างมนุษย์กับพระผู้อภิบาลของเขา ประการที่สอง บทบัญญัติว่าด้วยการปฏิสัมพันธ์ เช่น สัญญาธุรกรรมต่าง ๆ การลงโทษ การปราบอาชญากรรม

การประกัน และอื่น ๆ

ที่มีจุดประสงค์เพื่อจัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน
ไม่ว่าจะเป็นปัจเจกบุคคลหรือสังคม บทบัญญัติเหล่านี้แบ่งออกเป็น
บทบัญญัติว่าด้วยนิติบุคคล คือ กฎหมายครอบครัว

ที่เริ่มตั้งแต่การก่อร่างสร้างครอบครัวจนถึงประเด็นสุดท้าย เช่น
การแต่งงาน การหย่าร้าง การสืบเชื้อสาย การจ่ายค่าเลี้ยงดู
การแบ่งมรดก เป้าหมายของบทบัญญัตินี้คือ

การจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างคู่สามีภรรยาและระหว่างเครือญาติ
บทบัญญัติว่าด้วยการทำธุรกรรมต่าง ๆ

คือการทำงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมของปัจเจกบุคคล

การแลกเปลี่ยน เช่น การซื้อขาย การเช่า การจำนำหรือจำนอง
การร่วมหุ้น การให้ยืม และการทำตามสัญญา

จุดประสงค์ของบทบัญญัตินี้คือ

เพื่อจัดระเบียบความสัมพันธ์ของปัจเจกบุคคลในด้านทรัพย์สินและ
การคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ บทบัญญัติว่าด้วยอาชญากรรม

คือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการกระทำต่อมนุษย์ที่เป็นการก่ออาชญากรรมและบทลงโทษต่าง ๆ บทบัญญัตินี้

มีจุดประสงค์เพื่อปกป้องชีวิต ทรัพย์สิน เกียรติ สิทธิต่าง ๆ

และรักษาความสงบสุขของสังคม บทบัญญัติว่าด้วยการฟ้องร้อง
การดำเนินการ ในด้านการปกครองและอาชญากรรม

คือบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการพิพากษา การฟ้องร้อง วิธีการให้การ
การเป็นพยาน การสาบาน หลักฐาน และอื่น ๆ บทบัญญัตินี้

มีจุดประสงค์เพื่อจัดระเบียบการดำเนินการเพื่อธำรงความยุติธรรม
ระหว่างมนุษย์ บทบัญญัติว่าด้วยการปกครอง

คือบทบัญญัติว่าด้วยระบอบการปกครองและหลักการปกครอง

จุดประสงค์ของบทบัญญัตินี้คือ

เพื่อกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับประชาชน

และสิทธิของปัจเจกบุคคลและสังคม และข้อบังคับสำหรับพวกเขา

บัญญัติหรือกฎหมายระหว่างประเทศ

คือข้อกฎหมายหรือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบความ

สัมพันธ์ระหว่างประเทศมุสลิมกับประเทศอื่น

ไม่ว่าในช่วงที่สงบศึกหรือช่วงมีสงคราม

ความสัมพันธ์กับประชาชนที่ไม่ใช่มุสลิมที่อาศัยอยู่ในประเทศมุสลิม

ซึ่งครอบคลุมถึงการนิฮาดและพันธะสัญญาต่าง ๆ

จุดประสงค์ของบทบัญญัตินี้คือ เพื่อจัดระเบียบความสัมพันธ์

ความร่วมมือช่วยเหลือ การให้เกียรติระหว่างประเทศ

บทบัญญัติว่าด้วยเศรษฐกิจและการคลัง

คือบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับสิทธิปัจเจกบุคคลในด้านทรัพย์สินและ

ข้อปฏิบัติในเรื่องระบบการเงิน

สิทธิและหน้าที่ของประเทศในเรื่องการคลัง

จัดระเบียบรายได้และรายจ่ายของบุคคล

จุดประสงค์ของบัญญัตินี้คือ

เพื่อจัดระเบียบความสัมพันธ์ของการเงินระหว่างคนรวยกับคนจน

และระหว่างพลเรือนกับประเทศ

ซึ่งครอบคลุมถึงทรัพย์สินส่วนรวมและทรัพย์สินเฉพาะ เช่น

ทรัพย์สินเชลย ภาษี ทรัพย์สินจากสมบัติเก่าที่ขุดค้นพบใต้ดิน แร่ธาตุ

ก๊าซธรรมชาติ ทรัพย์สินเกี่ยวกับสังคมเช่น ชะกาด การบริจาค

การบนบาน การให้ยืม ทรัพย์สินเกี่ยวกับครอบครัว เช่น

ค่าอุปการะ มรดก การสูญเสีย ทรัพย์สินส่วนบุคคล เช่น

กำไรจากการค้าขาย การจ้าง หุ้นส่วน การลงทุน การผลิต และบทลงโทษทางทรัพย์สิน เช่น การจ่ายกัฟฟาราเราะฮฺ ดิยะฮฺ และฟิดยะฮฺ

จริยธรรมและศีลธรรม

คือบทบัญญัติที่ว่าด้วยคุณธรรมของมนุษย์ เพื่อกระจายบรรยากาศของความดีงาม ความช่วยเหลือและมีเมตตาต่อกัน

สาเหตุที่ทำให้นิติศาสตร์อิสลามครอบคลุมในเรื่องต่าง ๆ มากมายคือ เพราะมีตัวบทหลักฐานต่าง ๆ มากมายในสุนนะฮฺของท่านนบี คือลัทธิลัทธิอะลัษฮิอะสลัหม์ ในทุกประเด็นเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

หนึ่งในจุดเด่นของนิติศาสตร์อิสลามคือมีความเป็นศาสนาทั้งในด้านการอนุมัติและข้อห้าม

ส่วนหนึ่งจากข้อแตกต่างของกฎหมายอิสลามกับกฎหมายทั่วไป คือ ทุก ๆ

การกระทำของประชาชนในด้านธุรกรรมอยู่ในข่ายของกฎ "สิ่งที่หะลาลและสิ่งที่หะรอม" ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีสองลักษณะ

ลักษณะแรก หุก่มทางโลก ตามผิวเผินของการกระทำ และไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับความตั้งใจที่ซ่อนเร้น เพราะผู้พิพากษาจะตัดสินตามที่เขามีความสามารถจะเข้าถึงข้อมูล และหุก่มของมันก็คือ ไม่ทำให้สิ่งที่ไม่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ถูก ไม่ทำให้สิ่งที่ถูกเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

ไม่เป็นการอนุมัติสิ่งที่หะรอมและไม่เป็นการห้ามสิ่งที่อนุมัติ
ส่วนคำตัดสินของผู้พิพากษานั้นจำเป็นต้องปฏิบัติตามซึ่งต่างกับพ
ตวา ลักษณะที่สอง หุก่มทางโลกหน้า ตั้งอยู่บนหลักข้อเท็จจริง
ถึงแม้ว่าอาจหลายๆ คนอาจไม่รู้
เป็นการปฏิบัติระหว่างเขากับอัลลอฮฺ หรือที่เรียกว่า
หุก่มทางศาสนา และนี่คือเรื่องที่มีพหุติยัดหลักในการให้คำวินิจฉัย

อีกส่วนหนึ่งจากจุดเด่นของนิติศาสตร์อิสลามคือ
มีความสัมพันธ์กับคุณธรรม

นิติศาสตร์อิสลามมีการซึมซับหลักคุณธรรมซึ่งเป็นข้อแตกต่างก
บกฎหมายทั่วไปที่มีเป้าหมายสูงสุดเพียงผลประโยชน์นั้นคือการรัก
ษาระเบียบและความสงบของสังคมโดยไม่ได้ใส่ใจต่อหลักศาสนาแ
ละคุณธรรม

ส่วนนิติศาสตร์อิสลามให้ความสำคัญกับการรักษามารยาทที่ตัง
ม

การบัญญัติอิบาดะฮ์ต่างๆก็เพื่อชะล้างหัวใจให้สะอาดบริสุทธิ์และหา
งไกลจากความชั่วร้ายต่างๆ

การห้ามดอกเบ๊ยก็เพื่อปลูกฝังการช่วยเหลือและเห็นใจซึ่งกันและกัน
และปกป้องผู้ที่ขัดสนจากความหิวโหยของคนรวย

ห้ามการคดโกงในการทำสัญญาธุรกรรมต่างๆ

บริโภครทรัพย์สินอย่างมิชอบทำลายสัญญาธุรกรรมเนื่องจากการไ
ม่รู้ในสินค้าหรือมีข้อบกพร่องทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความรักมีความไว้

เนื้อเชื่อใจกันป้องกันการทะเลาะเบาะแว้ง

มองข้ามเรื่องวัตถุและให้เกียรติต่อสิทธิของบุคคลอื่น

เมื่อมีศาสนาและคุณธรรมพร้อมกับการปฏิสัมพันธ์ที่ดี
ปัจเจกบุคคลและสังคมก็จะดีและมีความสุข
และเป็นการตระเตรียมเพื่อชีวิตอันนิรันดร์ในสวนสวรรค์
ดังกล่าวนี้อาจเป็นเป้าหมายของนิติศาสตร์อิสลาม นั่นคือ
เพื่อสร้างให้เป็นมนุษย์ที่ดีเลิศทั้งในปัจจุบันในโลกนี้และอนาคตในโ
ลกหน้า และสร้างความสุขในโลกนี้และโลกหน้า

ด้วยเหตุนี้

นิติศาสตร์อิสลามจึงมีความเหมาะสมในการนำไปใช้โดยปริยาย
นิติศาสตร์อิสลามเชิงหลักการพื้นฐานนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลง
เช่น ความยินยอมในการทำสัญญาธุรกรรม
รับผิดชอบในความเสียหาย กำจัดอาชญากรรม รักษาสิทธิ
หน้าที่ของพลเรือน ส่วนนิติศาสตร์ที่ตั้งอยู่บนหลักการอนุমান
(กียาส) รักษาผลประโยชน์ และจารีตนั้น
อาจมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตามความต้องการของกาลสมัยแ
ละสังคมที่มีความแตกต่างกันในช่วงสมัยและสถานที่
ตราบใดที่บทบัญญัติยังอยู่ในกรอบของเจตนารมณ์อิสลามและหลั
กการที่ถูกต้อง
เรื่องดังกล่าวนี้เฉพาะในประเด็นของการทำธุรกรรมหรือมุอามาละ
ต ไม่ใช่ประเด็นของหลักความเชื่อและอิมานะฮ์
และนี่คือข้อเท็จจริงหรือจุดประสงค์ของกฎที่ว่า
"ข้อชี้ขาดนั้นเปลี่ยนแปลงได้ตามปัจจัยการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย"
ดังนั้น การนำนิติศาสตร์อิสลามมาใช้ถือเป็นสิ่งจำเป็น
เพราะผู้วินิจฉัยจำเป็นต้องปฏิบัติตามที่เขาได้วินิจฉัย
สำหรับผู้วินิจฉัยแล้วเขาเสมือนบทบัญญัติของอัลลอฮ์

สำหรับผู้ที่ไม่มีเงื่อนไขที่สามารถทำการวินิจฉัย
เขาจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของผู้วินิจฉัย
เพราะเขาไม่มีทางเลือกอื่นใดเพื่อให้ได้คำตอบทางศาสนานอกจาก
ต้องถาม อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿.... فَسَأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾﴾ [الانبیاء: 7]

“ดังนั้น พวกเจ้าจงถามผู้รู้ หากพวกเจ้าไม่รู้” (อัล-อันบิยาอ์ 7)

ส่วนการปฏิเสธบทบัญญัติอิสลามที่มาจากหลักฐานที่ชัดเจน
หรืออ้างว่าบทบัญญัติอิสลามมีความป่าเถื่อน เช่น
บทบัญญัติเกี่ยวกับทำโทษ เป็นต้น หรือกล่าวอ้างว่า
บทบัญญัติอิสลามไม่เหมาะที่จะนำมาใช้
ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ปฏิเสธและหลุดพ้นออกจากอิสลาม

ส่วนการปฏิเสธบทบัญญัติที่มาจากการวินิจฉัยถือเป็นความผิดแ
ละอธรรม
เพราะผู้วินิจฉัยได้ใช้ความพยายามอย่างที่สุดเพื่อจะได้มาซึ่งสิ่งที่ถูก
ถูกต้องและชี้แจงบทบัญญัติของอัลลอฮฺ ห่างไกลจากอารมณ์ใฝ่ต่ำ
ผลประโยชน์ และชื่อเสียง ทว่า
เขาได้ใช้แหล่งอ้างอิงของเขาจากหลักฐานของอิสลาม
เป้าหมายเพื่อความถูกต้อง โดยมีสัญลักษณ์คือความซื่อสัตย์
สัจจริง และบริสุทธิ์ใจ

ผู้เขียน

ดร.ศอลิหฺ บิน ซอนิม อัศ-สัดลาน

หมวดที่ 1

หมวดที่ 1 อิบาดะฮฺ ซึ่งมีดังต่อไปนี้ ความสะอาด การละหมาด การจ่ายซากาต การถือศีลอด การทำฮัจญ์ การกรูบานและอะกีเกาะฮฺ ญิฮาด

อิบาดะฮฺ

สิ่งแรกที่สำคัญในอิสลามคือการรักษาความสะอาด

ความหมายเชิงภาษาและเชิงวิชาการ

ตามหลักภาษา คือ ความสะอาดและบริสุทธิ์

ตามหลักวิชาการ คือ

การที่ลักษณะอันเป็นอุปสรรคต่อการละหมาดและอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันได้หายไปจากร่างกาย

น้ำ

ประเภทของน้ำ

น้ำมี 3 ประเภท

ประเภทที่หนึ่ง: ภูเขาฮูร

(น้ำสะอาดและสามารถนำไปใช้ทำความสะอาดได้) คือ

น้ำที่ยังคงสภาพเดิม ซึ่งใช้ในการชำระร่างกายให้สะอาดจากหะดัษ และชำระสิ่งโสโครกปฏิกูลได้

พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

.... وَيُنزِلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لِيُطَهِّرَكُمْ بِهِ ... ﴿[الأففال: 11]﴾

“และพระองค์ทรงหลั่งน้ำสะอาดจากฟากฟ้าแก่พวกเจ้า เพื่อทรงชำระพวกเจ้าให้สะอาดด้วยน้ำนั้น” (อัล-อันฟาล 11)

ประเภทที่สอง: ภูอฮิร

(น้ำสะอาดแต่ไม่สามารถนำไปใช้ทำความสะอาดได้)

คือน้ำสะอาดที่ได้เปลี่ยนสภาพของสี รส หรือกลิ่น

อันเนื่องจากมีสิ่งอื่นปะปนอยู่ซึ่งมิใช่สิ่งปฏิกูล(นะญิส)

น้ำประเภทนี้สะอาด แต่ไม่สามารถใช้ในการปลดปล่อยหะดัษได้ เพราะได้เปลี่ยนจากสภาพเดิม

ประเภทที่สาม: นะญิส (น้ำสกปรก) คือน้ำที่เปลี่ยนสภาพของสี กลิ่น หรือรส อันเนื่องจากมีสิ่งปฏิกูล(นะญิส)ปะปนอยู่ ไม่ว่าน้ำจะมีปริมาณน้อยหรือมากก็ตาม

น้ำที่สกปรก (นะญิส)

จะเปลี่ยนสภาพเป็นน้ำสะอาดเมื่อมันเปลี่ยนสภาพด้วยตัวเอง

หรือมันเหือดแห้ง หรือโดยการเพิ่มปริมาณน้ำสะอาดลงไป

ดังนั้นการเปลี่ยนสภาพของน้ำจะทำให้หายจากการเป็นน้ำสกปรก

เมื่อมีความสงสัยว่าน้ำนั้นสกปรกหรือสะอาด ให้ยึดที่มั่นใจ นั่นคือมูลฐานเดิมของสิ่งที่สะอาดนั้นคือมีความสะอาด

เมื่อน้ำสะอาดผสมกับน้ำที่สกปรก
แล้วไม่มั่นใจว่าน้ำสะอาดหรือไม่
ให้ทำการตะข่มมูม (คือการทำความสะอาดโดยการใช้ดินหรือฝุ่น)

เมื่อเสื้อผ้าที่สะอาดปะปนกับเสื้อผ้าที่สกปรก
หรือปะปนกับเสื้อผ้าที่ไม่อนุมัติ แล้วเกิดความสงสัย
ให้ยึดถือความมั่นใจเป็นหลักแล้วละหมาดเพียงครั้งเดียวและไม่ต้อง
ละหมาดใหม่

ประเภทของการทำความสะอาด

การทำความสะอาดตามบทบัญญัติแบ่งออกเป็นนามธรรมและรูป
ธรรม ส่วนรูปธรรมนั้น คือการทำความสะอาดอวัยวะต่างๆ
และนามธรรม คือการชำระจิตใจให้สะอาดจากมลทินของบาปต่าง
ๆ และการทำความสะอาดเชิงรูปธรรม

คือการทำความสะอาดภายนอกเพื่อละหมาด

การทำความสะอาดตามบทบัญญัติ มี 2 ประเภท

การทำความสะอาดจากหะดัษและการทำความสะอาดจากนะญีส

(สิ่งสกปรก) ส่วนการทำความสะอาดจากหะดัษ มี 3 ประเภท

หะดัษใหญ่ คือการอาบน้ำ หะดัษเล็ก คือการอาบน้ำละหมาด

และการตะข่มมูม(การใช้ดินหรือฝุ่น)

ในกรณีที่มืออุปสรรคในการใช้น้ำ

และการทำความสะอาดจากสิ่งปฏิกูล มี 3 ประเภท คือการล้าง

การเช็ดถู และการพรมน้ำ

บทว่าด้วยภาชนะ

ความหมายของภาชนะ

ตามหลักภาษา คือ

ภาชนะที่ใช้สำหรับใส่อาหารและเครื่องดื่ม เช่น ถัง และ เครื่องใช้

ส่วนความหมายตามหลักวิชาการก็มีความหมายในทำนองเดียวกัน

ประเภทของภาชนะ

เมื่อพิจารณาตามลักษณะของวัตถุที่ผลิต ภาชนะมีหลายประเภท

ภาชนะที่เป็นทองคำและเงิน ภาชนะที่ประดับ (หรือชุบ) ด้วยเงิน ภาชนะที่ชุบ (หรือเคลือบ) ด้วยทองและเงิน ภาชนะที่มีราคาแพง เนื่องจากวัตถุดิบหรือกระบวนการผลิต ภาชนะที่ทำจากหนังสัตว์ ภาชนะที่ทำจากกระดูก และอื่นๆ เช่น ทำจากไม้ กระเบื้อง ทองเหลือง และภาชนะทั่วไป

บทบัญญัติเกี่ยวกับภาชนะ

ภาชนะทุกชิ้นเป็นสิ่งที่สะอาดและเป็นที่ยอมรับ
ราคาแพงหรือถูกก็ตาม ยกเว้นภาชนะทองคำและเงิน
และที่เคลือบด้วยทองหรือเงิน เนื่องจากมีรายงานจากหุซัยฟะฮฺ บิน
อัส-ยะมาน เล่าว่า ท่านนบี คือ ลัลลอฮู อะลัยฮิ วะสัลลิม กล่าวว่า
"พวกท่านอย่าได้ดื่มด้วยภาชนะทองคำและเงิน"

และอย่าได้รับประทานด้วยจานทองและเงิน
เพราะแท้จริงทองและเงินนั้นพวกเขา (ผู้ปฏิเสธศรัทธา)
จะใช้สอยในโลกนี้ และพวกเจ้าจะได้ใช้สอยในโลกหน้า”
(บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ 5110, มุสลิม 2067, อັต-ติรมิซีย์ 1878,
อัน-นะสาอีย์ 5310, อบูดาวูด 2723 และท่านอื่นๆ)

และสิ่งใดก็ตามที่ห้ามใช้สอย
ก็ห้ามครอบครองเป็นเจ้าของในลักษณะของการใช้สอยเช่นกัน
เช่น เครื่องดนตรี (ตีหรือเป่า)
การห้ามเช่นนี้ครอบคลุมทั้งผู้ชายและผู้หญิง
เนื่องจากหะดีษนี้มีความหมายครอบคลุมทั้งผู้ชายและผู้หญิง

และสิ่งๆหนึ่งจะยังไม่ถูกชี้ขาดว่าสกปรก (เป็นนะญิส)
เนื่องจากความสงสัย ตราบใดที่ยังไม่รู้แน่ชัดว่าสกปรกหรือไม่
เนื่องจากมูลฐานเดิมของมันนั้นเป็นสิ่งที่สะอาด

ภาชนะของต่างศาสนิก

ประกอบด้วย ภาชนะของชาวคัมภีร์ (ชาวยิวและคริสต์)
ภาชนะของผู้ปฏิเสธศรัทธาอื่นๆ ตามบทบัญญัตินั้น
คืออนุมัติให้ใช้สอยได้ ตราบใดที่มั่นใจว่าสะอาด
เนื่องจากมูลฐานเดิมนั้นมันเป็นสิ่งที่สะอาด
เสื้อผ้าของต่างศาสนิกนั้นสะอาด ตราบใดที่ยังมั่นใจว่าไม่สกปรก

หนังสือที่อนุมัติให้บริโภคเนื้อซึ่งตายโดยไม่ถูกเชือดตามบทบัญญัติ (ซาก) จะชำระให้สะอาดได้โดยการฟอก

สิ่งที่ขาดหรือหลุดจากสิ่งมีชีวิตเป็นนะญิสเช่นเดียวกับซาก
ส่วนขนนกหรือผมเป็นสิ่งที่สะอาด เมื่อถูกเอามาตอนที่มันยังมีชีวิต

ควรปิดภาชนะและถังน้ำ เนื่องจากมีหะดีษจากญาบิร
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า ท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม
กล่าวว่า " จงผูกถุงน้ำของเจ้าและจงกล่าวพระนามของอัลลอฮ์
และจงปิดภาชนะและกล่าวพระนามของอัลลอฮ์
แม้ว่าเจ้าจะปิดทับด้วยไม้ก็ตาม" (บันทึกโดย อัล-บุคอรี 3106,
มุสลิม 2012, อัต-ติรมิซีย์ 1812, ออบูดาวูด 3731 และท่านอื่นๆ)

บทว่าด้วยมารยาทในการขับถ่ายและการทำความสะอาด

อัล-อิสติญาอ์ คือ
การทำความสะอาดหรือการชำระสิ่งที่ออกจากทวารหนักและทวาร
เบาด้วยน้ำ อัล-อิสติญาอ์มารุ คือ
การชำระสิ่งที่ออกจากทวารหนักและทวารเบาด้วยก้อนหิน ใโปไม้
หรืออื่นๆ

ขณะเข้าห้องส้วมควรเข้าด้วยเท้าซ้ายและกล่าวว่า " بِسْمِ اللَّهِ،
ثَابِتِ الْخَبْثِ وَالْخَبَائِثِ " ด้วยพระนามของอัลลอฮ์
ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากความชั่วร้ายของชัยฏอน
มารร้ายทั้งหลาย

และเมื่อออกจากส้วมควรออกด้วยเท้าขวา และกล่าวว่า " غُفْرَانَكَ،
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذَى عَنِي الْأَذَى وَعَافَانِي " ฉันขออภัยโทษต่อพระองค์

การสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์

ผู้ซึ่งขจัดสิ่งไม่พึงประสงค์ออกจากตัวฉัน และทรงคุ้มครองฉัน

ผู้ต้องการขบถถ่ายรูปหน้าหน้าไปที่เท้าซ้ายและหากขบถถ่ายรูปในที่
โล่ง (ไม่ใช่ในอาคาร)

ควรที่จะให้ห่างจากสายตาผู้คนและปกปิดให้มิดชิด

และหาสถานที่ที่เหมาะสมเพื่อมิให้เป็นปัสสาวะ

ไม่ควรนำสิ่งใดที่มีถ้อยคำรำลึกถึง (กล่าวถึง) อัลลอฮ์เข้าส่วน

นอกจากมีความจำเป็น และไม่ควรรีบถลกผ้าขึ้น ไม่ควรพูด

ไม่ควรปัสสาวะในรู

และไม่ควรใช้มือขวาจับและทำความสะอาดทวารเบา

ไม่อนุญาตให้ผืนหน้าหรือหลังไปทางกิบละฮ์

(ทิศที่ตั้งของกะบะฮ์) ขณะขบถถ่ายรูปในที่โล่ง

ส่วนในอาคารนั้นเป็นที่อนุญาต แต่ทางที่ดีควรหลีกเลี่ยง

ห้ามขบถถ่ายรูปบนทางสัญจร ไตร่ตรองเงาที่เป็นที่פקสารธารณะ

ใต้ต้นไม้ที่มีผลและสถานที่อื่นๆ ในทำนองนี้

การทำความสะอาดนี้สามารถเช็ดด้วยก้อนหินสะอาดสามก้อน

หากไม่สะอาดก็ให้เพิ่ม และควรเพิ่มเป็นจำนวนคือ สาม ห้า หรืออื่นๆ

ห้ามเช็ดด้วยกระดูก มูลสัตว์แห้ง อาหาร และสิ่งที่ควรให้เกียรติ

และอนุญาตให้ทำการชำระล้างด้วยน้ำ กระดาษชำระ และใบไม้

และการเช็ดด้วยก้อนหินแล้วล้างด้วยน้ำย่อมดีกว่าการล้างด้วยน้ำ

เพียงอย่างเดียว

นะณิส (สิ่งสกปรก) ที่เปื้อนเสื้อผ้านั้นจำเป็นต้องล้างออกด้วยน้ำ หากไม่รู้ว่าเป็นจุดใด ก็ให้ล้างทั้งชิ้น

ผู้ชายควรนั่งปัสสาวะ และหากมั่นใจว่าไม่เปื้อน ก็ไม่เป็นไรที่จะยืนปัสสาวะ

บทว่าด้วยหลักปฏิบัติที่เป็นธรรมชาติ (ฟิฏเราะฮฺ)

คำนิยาม ฟิฏเราะฮฺคือหลักปฏิบัติที่เป็นธรรมชาติและแบบอย่างที่สวยงาม คือ วิถีชีวิตที่มนุษย์ต้องปฏิบัติ

สิ่งที่เป็นฟิฏเราะฮฺ

การแปรงฟัน สงเสริมให้ปฏิบัติบ่อยๆ
เป็นการทำความสะอาดช่องปาก เป็นความพอพระทัยของพระเจ้า และเน้นย้ำให้ปฏิบัติเมื่ออาบน้ำละหมาด เมื่อต้องการละหมาด อ่านอัลกุรอาน เข้ามัสญิด เข้าบ้าน ขณะตื่นนอน และขณะมีกลิ่นปาก

การขจัดขนลับและขนรักแร้ ตัดเล็บ และการล้างข้อพับของนิ้วมือ

การขลิบหนวด และการไว้เครา

การตกแต่งผมโดยทาน้ำมัน และหรีผม ไม่ควรโกนบางส่วน หรือเว้นไว้บางส่วน (อัลกอชะฮฺ) เพราะทำให้ดูไม่สุภาพเรียบร้อย

ย้อมผมด้วยเทียนสี

การใช้น้ำหอม

คิดาน นั่นคือการขลิบหนังหุ้มอวัยวะเพศชาย
เพื่อมิให้เป็นแหล่งรวมสิ่งสกปรกและปัสสาวะ

ส่วนเพศหญิงนั้น คือการขลิบหนังที่อยู่ด้านบนสุดของอวัยวะเพศ
บนช่องที่ใช้ร่วมเพศ มีลักษณะคล้ายเมลิ็ดอินพาล์มหรือหงอนไก่
ซึ่งเป็นที่รู้จักกันของแพทย์ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้

การคิดานเป็นการรักษาความสะอาด
และมีประโยชน์หลายประการ เน้นย้ำให้กระทำสำหรับเพศชาย
และเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเพศหญิง

การอาบน้ำละหมาด

ความหมายของการอาบน้ำละหมาด

คือการทำความสะอาดอวัยวะทั้งสี่ด้วยน้ำ(ใบหน้า
มือทั้งสองจนถึงข้อศอก ศรีษะและเท้า)
ตามรูปแบบที่ศาสนาบัญญัติ

ความประเสริฐของการอาบน้ำละหมาด

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวถึงความประเสริฐของการอาบน้ำละหมาดว่า
“ไม่มีคนใดจากพวกท่านที่อาบน้ำละหมาดอย่างสมบูรณ์
แล้วกล่าวว่า ฉันปฏิบัติตามว่าไม่มีพระเจ้าที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮ์
ไม่มีภาคีใดๆแก่พระองค์ และฉันปฏิบัติตามว่า
แท้จริงมุหัมมัดเป็นบ่าวและเป็นศาสนทูตของพระองค์”

นอกจากประตูลูกศรที่ทั้งแปดจะถูกเปิดแก่เขา เขาจะเข้าทางประตูใดก็ได้ตามเขาที่ประสงค์” (บันทึกโดย มุสลิม 234, อัต-ติรมิซีย์ 55, อัน-นะสาอีย์ 148, อิบน์มาญะฮ์ 470, และอะหมัด 4/158) และการอาบน้ำที่สมบูรณ์ โดยไม่ฟุ่มเฟือยจะทำให้อวัยวะต่างๆมีรัศมีในวันปรโลก ดังที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ได้กล่าวว่า “แท้จริงประชาชาติของฉันจะถูกเรียกในวันปรโลกในสภาพที่โอบหน้า และอวัยวะต่างๆมีรัศมี เนื่องจากร่องรอยของการอาบน้ำละหมาด ดังนั้นบุคคลใดสามารถที่จะทำให้รัศมีของเขากว้าง ก็จงกระทำเถิด” เงื่อนไขการอาบน้ำละหมาดมี 10 ประการ เป็นมุสลิม มีสติสัมปชัญญะ รู้เตียงสา เจตนาอาบน้ำละหมาด และไม่ตั้งใจเลิกอาบน้ำละหมาดจนกว่าจะเสร็จสมบูรณ์ ยุติ (หรือแห้ง)จากหะดัษ ชำระให้สะอาดจากอุจจาระและปัสสาวะ ใช้น้ำที่สะอาด น้ำที่ใช้เป็นที่อนมัต (ไม่ใช่หะรอม) ขจัดสิ่งที่กั้นมิให้น้ำเข้าถึงผิวหนัง เข้าเวลาละหมาด (สำหรับคนที่มีหะดัษเป็นประจำต่อเนื่อง) สิ่งที่ต้องอาบน้ำละหมาด สิ่งที่ต้องอาบน้ำละหมาด คือ มีหะดัษ

องค์ประกอบหลัก (รูกัน) ของการอาบน้ำละหมาด

องค์ประกอบหลัก (รูกัน) ของการอาบน้ำละหมาดมี 6 ประการ

ลำดับที่หนึ่ง ล้างใบหน้า ปากและจมูกก็เป็นส่วนหนึ่งของใบหน้า ลำดับที่สอง ล้างมือทั้งสองจนถึงข้อศอก ลำดับที่สาม เช็ดศีรษะ

หูทั้งสองก็เป็นส่วนหนึ่งของศรีษะ ลำดับที่สี่ ล้างเท้าทั้งสอง
พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ
إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ ... ﴾ [المائدة: 6]

“โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าต้องการจะละหมาด
ก็จงล้างหน้าของพวกเจ้า มือทั้งสองของพวกเจ้าจนถึงข้อศอก
จงเช็ดศรีษะของพวกเจ้า
และจงล้างเท้าทั้งสองของพวกเจ้าจนถึงตาตุ่ม” (อัลมาอิดะฮ์ 6)
ลำดับที่ห้า การเรียงตามลำดับ
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ระบุไว้อย่างเรียบเรียงและให้การเชื่อมต่ออยู่ระหว่าง
สองอวัยวะที่ถูกล้าง ลำดับที่หก กระทำโดยติดต่อกัน
เพราะท่านเราะสูลปฏิบัติเช่นนั้น

สิ่งที่ควรปฏิบัติในการอาบน้ำละหมาด

ส่วนหนึ่งจากสิ่งที่ควรปฏิบัติคือ แปรงฟัน ล้างมือทั้งสองสามครั้ง
บ้วนปาก สูดน้ำเข้าจมูกและสิ่งออกมา साงเศราที่หนา
และสางระหว่างนิ้วมือและนิ้วเท้า เริ่มด้วยอวัยวะด้านขวา
ล้างสองครั้งและสามครั้ง น้ำที่เช็ดหูนั้นให้เอาใหม่
(ไม่ใช่ร่องรอยที่เหลือจากการเช็ดศรีษะ)
อ่านดุอาอ์หลังอาบน้ำละหมาด
ละหมาดสองหรือกะฮ์หลังอาบน้ำละหมาด

สิ่งไม่ควรปฏิบัติ (มักรูช) ในการอาบน้ำละหมาด

ส่วนหนึ่งจากสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ (มักรูช) คือ

อาบน้ำละหมาดในที่สกปรก (ที่มีนะญิส) เนื่องจากเกรงว่าจะเปื้อน

ล้างเกินสามครั้ง เนื่องจากมีรายงานว่าท่านเราะสูลล้างสามครั้ง และกล่าวว่า “บุคคลใดเพิ่มมากกว่านี้ เขายอมทำสิ่งไม่ดี (ไม่รักษามารยาทการอาบน้ำละหมาด) และอธรรม (ต่อตัวเอง โดยบกพร่องในผลบุญ)” (บันทึกโดย อัน-นะสาอีย์ 140)

ใช้น้ำอย่างฟุ่มเฟือย เนื่องจาก

ท่านเราะสูลอาบน้ำละหมาดด้วยน้ำหนึ่งลิตร

และการฟุ่มเฟือยนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม (หะรอม) ในทุกๆเรื่อง

ละทิ้ง (หรือละลาย) สิ่งที่ควรปฏิบัติในการอาบน้ำละหมาด เมื่อเขาละทิ้ง เขายอมเสียโอกาสในผลบุญ ดังนั้นจึงไม่ควรที่จะละลาย

สิ่งที่ทำให้เสียน้ำละหมาด

สิ่งที่ทำให้เสียน้ำละหมาดมี 7 ประการ

ลำดับที่หนึ่ง สิ่งที่ออกมาจากทวารหนักและทวารเบา ลำดับที่สอง สิ่งที่ออกมาจากส่วนอื่นๆของร่างกาย ลำดับที่สาม หมดสติ โดยเป็นบ้า เป็นลม หรือมีนเมา ลำดับที่สี่ สัมผัสอวัยวะเพศชาย หรืออวัยวะเพศหญิง โดยไม่มีสิ่งขวางกั้น ลำดับที่ห้า การสัมผัสกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงด้วยอารมณ์ทางเพศ

ลำดับที่หก รับประทานเนื้ออูฐ ลำดับที่เจ็ด มีหะดัษใหญ่ (สิ่งที่จำเป็นต้องชำระร่างกายโดยการอาบน้ำ) เช่น การเข้ารับอิสลาม มีน้ำอสุจิเคลื่อนออก และอื่น ๆ ส่วนคนตายนั้นไม่จำเป็นต้องอาบน้ำละหมาด แต่จำเป็นต้องอาบน้ำชำระร่างกาย (ซุสลุ)

การอาบน้ำชำระร่างกาย

ความหมายเชิงภาษาและเชิงวิชาการ

หากอ่านว่า อัล-ซุซลุ คีนน้ำ หากอ่านว่า อัล-ซ็ือซลุ คือการชำระล้าง และหากอ่านว่า อัล-ซึซลุ คือสิ่งที่ใช้ทำความสะอาด

ความหมายเชิงวิชาการ

การรดน้ำให้ทั่วทุกส่วนของร่างกาย ตั้งแต่ศีรษะจนจรดเท้า ตามรูปแบบที่กำหนด ผู้ชายและผู้หญิงก็ปฏิบัติเหมือนกัน นอกจากการชำระร่างกายจากเลือดประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอดบุตร ควรขัดถูด้วยสิ่งที่มีกลิ่นหอมให้สะอาดหมดจดจากร่องรอยของเลือด

สิ่งที่จำเป็นต้องอาบน้ำยกหะดัษ

สิ่งที่จำเป็นต้องอาบน้ำยกหะดัษมี 6 ประการ

มีน้ำอสุจิสลื่อนออกเนื่องจากมีอารมณ์ทางเพศ
(ทั้งผู้ชายและผู้หญิง)

การมีเพศสัมพันธ์

การตาย ยกเว้นการตายชะฮีด (สงครามศาสนา)

การเข้ารับอิสลาม(จากต่างศาสนิกหรือผู้ที่เคยสิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม)

มีเลือดประจำเดือน

มีเลือดหลังคลอดบุตร

การอาบน้ำที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ

การอาบน้ำในวันศุกร์

อาบน้ำเพื่อเข้าพิธีการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์

การอาบน้ำของผู้ที่อาบน้ำศพ

การอาบน้ำในวันอีดทั้งสอง (อีดิลฟิฏริย์และอีดิลอฎฮา)

เมื่อฟื้นจากการเป็นลมหรือหายจากการเป็นบ้า

การอาบน้ำเมื่อเข้าเขตมัจกะฮ์

การอาบน้ำเพื่อละหมาดสุริยคราสหรือจันทร์ปรากฏาหรือละหมาด
ขอฝน

การอาบน้ำของผู้หญิงที่มีเลือดเสีย (อิสติฮาเกาะฮฺ)
สำหรับละหมาดทุกครั้ง

ทุกๆการรวมตัวหรือชุมนุมกัน

เงื่อนไขของการอาบน้ำยกหะดัษ

เงื่อนไขการอาบน้ำมี 7 ประการ

หมดหรือยุติสิ่งที่จำเป็นต้องอาบน้ำ (หกประการที่กล่าวมาแล้ว)

การตั้งเจตนา

เป็นมุสลิม

มีสติสัมปชัญญะ

รู้เดียงสา

ใช้น้ำที่สะอาดและเป็นที่อนุมัติ

ขจัดสิ่งที่กั้นมิให้น้ำเข้าถึงผิวหนัง

สิ่งที่ต้องปฏิบัติ (วาญิบ) ของการอาบน้ำยกหะดัษ

สิ่งที่ต้องปฏิบัติของการอาบน้ำ คือการกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ
หากลืมก็ไม่ใช่ไร

องค์ประกอบ (รูก้น) ของการอาบน้ำยกหะดัษ

คือการตั้งเจตนาและให้น้ำโดนทุกส่วนของร่างกาย ในช่องปาก และในจมูก และเพียงพอด้วยการมั่นใจว่าน้ำโดนทุกส่วนแล้ว

ผู้ใดตั้งเจตนาอาบน้ำที่จำเป็น (วาญิบ) หรือที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ (สุนนะฮฺ) ก็สามารถทดแทนกันได้

และเพียงพอกับการตั้งเจตนาอาบน้ำครั้งเดียวจากการมีเพศสัมพันธ์และประจำเดือน

ข้อควรปฏิบัติของการอาบน้ำยกหะดัษ

และข้อควรปฏิบัติของการอาบน้ำคือ

เริ่มด้วยการกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ (บิสมิลลาฮฺ)

เริ่มด้วยการขจัดสิ่งไม่พึงประสงค์ออกจากร่างกาย

ล้างมือทั้งสองก่อนที่จะนำลงไป ในภาชนะที่บรรจุน้ำ (ถังหรืออ่าง)

อาบน้ำละหมาดก่อน

เริ่มด้วยอวัยวะด้านขวา

ปฏิบัติด้วยความต่อเนื่อง

ใช้มือลูบให้ทั่วร่างกาย

ล้างเท้าอีกครั้งเมื่อออกจากที่อาบน้ำ

สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติของการอาบน้ำ (มักรูฮ)

สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติของการอาบน้ำ

ใช้น้ำอย่างฟุ่มเฟือย

อาบน้ำในสถานที่สกปรก(นะญิส)

อาบน้ำโดยไม่มีสิ่งปิดบัง (เช่นผนังหรือกำแพงหรืออื่นๆ)

อาบน้ำในแหล่งน้ำที่นิ่ง (ไม่ไหลถ่ายเท)

ข้อห้ามสำหรับผู้ที่มีหะดัษใหญ่

ห้ามสำหรับผู้ที่มีหะดัษใหญ่

ละหมาด

เฆาะวาฟ(เดินวน)รอบกะอบะฮ์

สัมผัสและถืออัลกุรอานโดยไม่มีสิ่งห่อหุ้ม

นั่งในมัสญิด

อ่านอัลกุรอาน

บทบัญญัติเกี่ยวกับนะญิส (สิ่งปฏิกูล)

ความหมายเชิงภาษาและวิชาการ

นะญิสเชิงภาษาคือ สิ่งสกปรก

และนาฏยเชิงวิชาการคือ
สิ่งสกปรกที่เป็นอุปสรรคต่อการละหมาดเป็นการเฉพาะ เช่น
ปัสสาวะ เลือด และเหล่า

ชนิดของนะญิส

นะญิส มี 2 ชนิด

นะญิสที่ติดอยู่กับตัว

นะญิสตามบทบัญญัติ

นะญิสที่ติดอยู่กับตัว คือ เรือนร่างที่เป็นนะญิส (สิ่งสกปรก)
และไม่สามารถทำให้สะอาดได้เลย เช่น สุนัขและสุกร

นะญิสตามบทบัญญัติ คือ นะญิสที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่สะอาด

ประเภทของนะญิส

นะญิสแบ่งออก 3 ประเภท

นะญิสที่บรรดาผู้รู้มีความเห็นพ้องตรงกัน

นะญิสที่บรรดาผู้รู้ขัดแย้งกันว่าเป็นนะญิสหรือไม่

นะญิสที่ได้รับการยกเว้นหรืออนุโลม

นะภิสที่บรรดาผู้รู้มีความเห็นพ้องตรงกัน

ซากสัตว์บก (ตายโดยมิได้เชือดตามบทบัญญัติ)
ส่วนซากสัตว์น้ำเป็นสิ่งที่สะอาด

เลือดสัตว์บกที่ไหลขณะเชือด

เนื้อสุกร

ปัสสาวะมนุษย์

อุจจาระมนุษย์

น้ำมะขี้ (น้ำที่ออกจากอวัยวะเพศขณะที่มีกำหนด)

น้ำะดีย์ (น้ำใส่ขุ่นที่ออกจากอวัยวะเพศขณะขับถ่าย)

เนื้อสัตว์ที่ห้ามบริโภค

ชิ้นส่วนที่ได้มาจากสัตว์ที่ยังมีชีวิต เช่นเท้าของแพะที่ถูกตัดขาด
โดยที่ตัวแพะยังมีชีวิตอยู่

เลือดประจำเดือน

เลือดนิฟาส (เลือดหลังคลอดบุตร)

เลือดอิสติหาเงาะฮฺ (เลือดเสียของผู้หญิง)

นะภิสที่บรรดาผู้รู้มีความเห็นขัดแย้งกัน

ปัสสาวะของสัตว์ที่อนุญาตให้บริโภคเนื้อ

มูลของสัตว์ที่อนุญาตให้บริโภคเนื้อ

น้ำอสุจิ

น้ำลายสุนัข

อาเจียน

ซากของสัตว์ที่ไม่มีเลือด เช่น ผึ้ง แมลงสาบ เหา และอื่นๆ

นะญิสที่ได้รับการยกเว้นหรืออนุโลม

ดินตามท้องถนน

เลือดเพียงเล็กน้อย

น้ำเหลือง และน้ำหนอง

ของมนุษย์หรือของสัตว์ที่อนุญาตให้บริโภคเนื้อได้

วิธีการทำความสะอาดนะญิส

ทำความสะอาดนะญิสด้วยการล้าง พรมน้ำ การถูและการเช็ด

การทำความสะอาดเสื้อผ้าที่เปื้อนนะญิส: หากนะญิสเป็นก้อน ก็ให้ถูและขูดออก แล้วก็ล้างด้วยน้ำ และหากนะญิสนั้นเปียก ก็ให้ล้างด้วยน้ำ

การทำความสะอาดปัสสาวะของเด็กผู้ชาย เด็กที่ยังไม่บริโภคสิ่งใดนอกจากนม ก็ให้พรมน้ำลงไป

นะญิสบนพื้นดินถ้าแห้งเป็นก้อนก็ให้ขูดออก
หากเป็นของเหลวก็ให้เทน้ำลงไป
รองเท้าที่เปื้อนนะญิสก็ให้ถูหรือเดินบนสิ่งที่สะอาด
และสิ่งที่เป็นเงาสีเช่นกระจก มีด พื้นกระเบื้องและอื่นๆก็ให้เช็ดถู
และภาชนะที่ถูกสุนัขเลีย ก็ให้ล้างด้วยน้ำเจ็ดครั้ง
โดยใช้น้ำดินหนึ่งครั้ง

การทำตะยัมมูม

คำนิยามเชิงภาษาและเชิงวิชาการ

เชิงภาษา คือ การเจตนา การค้นหา และความตั้งใจ

เชิงวิชาการ คือ

การใช้ดินสะอาดเช็ดที่ใบหน้าและมือตามรูปแบบที่ถูกกำหนด

ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่อัลลอฮ์ให้แก่ประชาชาตินี้
คือการใช้ดินทดแทนน้ำในการทำความสะอาด

ผู้ที่อนุญาตให้ทำตะยัมมูมได้

ผู้ที่ไม่มีน้ำ (หาน้ำไม่ได้หรืออยู่ห่างไกลจากแหล่งน้ำ)

มีบาดแผลหรือเจ็บป่วยและเกรงว่าจะเกิดอันตรายจากการใช้น้ำ

อากาศหนาวจัดและไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น

น้ำมีปริมาณน้อยไม่พอเพียงต่อการบริโภค

เงื่อนไขที่ต้องทำตะขมมูม

บรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ

ไม่มีอุปสรรคในการใช้ดิน

มีหะดัษเล็กหรือหะดัษใหญ่
(คือมีมูลเหตุที่ต้องอาบน้ำละหมาดหรืออาบน้ำ)

เงื่อนไขที่ทำให้การตะขมมูมสมบูรณ์

เป็นมุสลิม

สะอาดจากเลือดประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอดบุตร

มีสติสัมปชัญญะ

ใช้ดินหรือฝุ่นที่สะอาด

สิ่งที่ต้องปฏิบัติของการทำตะขมมูม (องค์ประกอบ)

การตั้งใจเจตนา

ดินหรือฝุ่นที่สะอาด

การแตะดินครั้งที่หนึ่ง

ลูบหน้าและมือทั้งสอง

สิ่งที่ควรปฏิบัติของการตะยัมมุม

กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ (บิสมิลลาฮฺ)

ผืนหน้าทางกิบละฮฺ

ตะยัมมุมเมื่อต้องการละหมาด

ตบดินครั้งที่สอง

เรียงเรียงตามลำดับ

ปฏิบัติด้วยความต่อเนื่อง

การสอดกันระหว่างนิ้วมือ

สิ่งที่ทำให้ตะยัมมุมเป็นโมฆะ

มีน้ำ

มีหะดัษเล็กและหะดัษใหญ่

(มีมูลเหตุที่ต้องอาบน้ำละหมาดและอาบน้ำดังที่กล่าวไว้ข้างต้น)

เนื่องจากการตะยัมมุมนั้นเป็นการทดแทนการอาบน้ำหรืออาบน้ำละหมาด

วิธีการตะยัมมุม

ตั้งเจตนาตะยัมมุม แล้วกล่าวบิสมิลละฮฺ ใช้มือทั้งสองแตะดิน แล้วนำมาลูบหน้าและมือทั้งสอง โดยเรียงตามลำดับและติดต่อกัน

การตะยัมมุมนบนฝือกและบาดแผล

ผู้ใดที่มีบาดแผลตามร่างกาย หรือมีรอยฉีกขาด และเกรงว่าจะเกิดอันตรายหากโดนน้ำ หรือมีความลำบากที่จะเช็ดด้วยน้ำ ก็ให้ตะยัมมุมนที่บาดแผล และส่วนอื่นๆก็ใช้น้ำล้าง

ผู้ที่ไม่มีน้ำและดิน ก็ให้ละหมาดตามสภาพนั้น และไม่ต้องละหมาดใหม่

การลูบบนรองเท้าหนังและฝือก

อับดุลลอฮฺ อิบน์อัล-มุบาร็อก กล่าวว่า “การลูบบนรองเท้าหนังนั้น อนุญาตให้ทำโดยไม่มีความเห็นคัดค้านหรือขัดแย้งกันระหว่างอุละมาอ์” อิมามอะหมัด กล่าวว่า “ฉันไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในเรื่องการลูบบนรองเท้าหนัง ซึ่งมีรายงานถึงสี่สิบหะดีษจากท่านเราะสูล” และยังคงกล่าวอีกว่า “การลูบดีกว่า (ประเสริฐกว่า) การล้าง อันเนื่องมาจากท่านเราะสูลและบรรดาสาวกของท่านแสวงหาสิ่งที่ดีกว่า”

ระยะเวลาของการลูบบนรองเท้าหนัง

สำหรับผู้ที่ไม่เดินทาง คือหนึ่งวันและหนึ่งคืน และสำหรับผู้เดินทาง คือ 3 วันและ 3 คืน เริ่มนับตั้งแต่การเสียน้ำละหมาดครั้งแรกหลังจากที่สวมใส่

เงื่อนไขของการลูบบนรองเท้าหนัง

รองเท้าหนังที่สวมใส่นั้นต้องสะอาด เป็นที่อนุมัติ
ปกปิดเท้าในส่วนที่จำเป็นต้องล้าง
และผู้สวมใส่ต้องมีน้ำละหมาดอยู่ก่อนหน้า

ลักษณะการลูบบนรองเท้าหนัง

เอามือจุ่มน้ำ แล้วลูบบนหลังรองเท้า จากปลายเท้าจนถึงลำแข้ง
เพียงครั้งเดียว โดยไม่ต้องลูบด้านล่างรองเท้าและตาตุ่ม

สิ่งที่ทำให้การลูบบนรองเท้าหนังเป็นโมฆะ

สิ่งที่ทำให้การลูบบนรองเท้าหนังเป็นโมฆะมี 4 ประการ

เมื่อมีการถอดรองเท้า

เมื่อมีญุนบ (มูลเหตุที่ต้องอาบน้ำยกหะดัษใหญ่)

เมื่อรองเท้านึกขาดเป็นวงกว้าง

เมื่อครบกำหนดเวลา

และอนุญาตให้ลูบบนเปลือกทุกชนิด จนกว่าจะเอาออก
แม้ว่าจะเป็ระยะเวลาหรือจะมีญุนบก็ตาม

การละหมาดหลักการที่สองในอิสลาม

บทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการละหมาด

การละหมาดญะมาอะฮ์

การละหมาดย่อ

การละหมาดรวม

การสัจญุดสะฮ์วียฺ

การละหมาดตะเกาะอู (ภาคสมัคใจ)

การละหมาดวันศุกร์

การละหมาดอีดทั้งสอง

การละหมาดขอฝน

ละหมาดสุริยะคราสและจันทร์คราส

ศฟและบทบัญญัติเกี่ยวกับศฟ

การทำละหมาดเป็นองค์ประกอบหรือ โครงสร้างหลักข้อ
ที่สองของอิสลาม

ความหมายเชิงภาษาและวิชาการ

การละหมาดเชิงหลักภาษา คือ การขอพร (ดูอาฮ์)

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿...وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ...﴾ [التوبة: 103]

“และเจ้าจงขอพรให้แก่พวกเขาเถิด
เพราะแท้จริงการขอพรของเจ้านั้น
ทำให้เกิดความสุขใจแก่พวกเขา” (อัส-เตาบะฮฺ 103)

และความหมายเชิงวิชาการ

คือถ้อยคำและการปฏิบัติที่ถูกกำหนดเฉพาะตามเงื่อนไขที่ถูกกำหนด ซึ่งเริ่มด้วยคำว่า “อัลลอฮ์อัครบาร” และเสร็จสิ้นด้วยคำว่า “อัสสะลามุอะลัยกุม”

การบัญญัติละหมาด

การละหมาดถูกบัญญัติขึ้นในคำคืนอิสรออ์มีรอจญ์ (การเดินทางสู่ฟากฟ้าของท่านเราะสุล) ก่อนที่จะอพยพไปยังเมืองมะดีนะฮฺ ซึ่งเป็นหนึ่งจากองค์ประกอบหลักของอิสลาม หลังจากคำปฏิญาณตน เพราะอยู่ภายใต้เนื้อหาของคำปฏิญาณ และเป็นสิ่งแรกที่ถูกกำหนดหลังจากที่ปฏิญาณตน ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า “รากฐานของศาสนา คือการปฏิญาณตน เสาของมันคือการละหมาด และสัญลักษณ์ (โตมหรือธง) ของมันคือการเสียสละต่อสู้อัลลอฮ์ (ญิฮาด) ในหนทางแห่งอัลลอฮ์”

เหตุผลการบัญญัติละหมาด

การละหมาดเป็นการขอบคุณในความโปรดปรานต่างๆ ที่อัลลอฮ์ทรงให้แก่ปวงบ่าว และเป็นการเคารพภักดีที่มีความหมายอันเด่นชัดที่สุด เนื่องจากประจักษ์ถึงการมุ่งหน้าไปยังอัลลอฮ์

นอบน้อมและคารวะต่อพระองค์

และใกล้ชิดพระองค์ด้วยการอ่านบทรำลึกและบทขอพร

อีกทั้งยังเป็นการสื่อสาร ระหว่างบ่าวกับพระผู้อภิบาลของเขา

และเป็นการก้าวผ่านจากโลกแห่งวัตถุสู่ความสงบและความบริสุทธิ์
ของจิตใจ

เพราะทุกครั้งที่บ่าวหมกมุ่นกับความวุ่นวายของชีวิตและสิ่งยั่วยวนใน
โลกนี้ การละหมาดจะยังเขาไว้ ก่อนที่เขาจะจมลงไป

และนำเขากลับสู่แก่นแท้ของชีวิตที่เขาได้เผลอไป

และขณะเดียวกันก็รู้ว่า แท้จริง ณ โลกหน้านั้น มีสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้
และแท้จริงเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะใช้ชีวิตโดยไม่มีการตระเตรียมเส
บียง

บทบัญญัติเกี่ยวกับการละหมาดและจำนวนของมัน

การละหมาดมี 2 ประเภท ภาคบังคับ และภาคสมัครใจ

ภาคบังคับมี 2 ประเภท คือ บังคับรายบุคคล และบังคับโดยรวม

ภาคบังคับรายบุคคล คือ บังคับทุกคนที่เป็นมุสลิม

ทั้งชายและหญิงที่บรรลุนิติภาวะ นั่นคือละหมาดห้าเวลา

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿..... إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا﴾ [النساء: 103]

“แท้จริงการละหมาดนั้นเป็นบัญญัติที่ถูกกำหนดเวลา
ไว้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย”(อันนิสาอ์,103)

และพระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสอีกว่า

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ

وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ ...﴾ [البينة: 5]

“และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์

เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรงและดำรงการละหมาด และจ่ายซะกาต” (อัล-บัยยินะฮฺ,5)

และท่านนบี คือลลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

“อิสลามถูกวางอยู่บนโครงสร้าง 5 ประการ การปฏิญาณตนว่า

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพภักดีโดยแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์

การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด การจ่ายซะกาต ... (จนจบหะดีษ)”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์และมุสลิม) นาฟีฮ์ บิน ฮัซร็อก กล่าวแก่

อับนุอับบาส ว่า “ละหมาดห้าเวลาถูกระบุไว้ในอัลกุรอานหรือไม่?

อับนุอับบาสกล่าวว่า ใช่ถูกกล่าวไว้ แล้วท่านก็อ่าน

﴿فَسَبَّحَنَ اللَّهَ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ

وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾﴾ [الروم: 17-18]

“ดังนั้น มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่อัลลอฮ์ เมื่อพวกเจ้าอย่างเข้าสู่ยามเย็น และเมื่อพวกเจ้าอย่างเข้าสู่ยามเช้า

มวลการสรรเสริญในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ และในยามพลบค่ำ และเมื่อพวกเจ้าอย่างเข้าสู่ยามบ่าย”

(อรั-รุม 17-18) และหะดีษ

อาหารับชนบทคนหนึ่งซึ่งมาหาท่านเราะสูล แล้วกล่าวว่า
ละหมาดใดที่อัลลอฮฺทรงบัญญัติแก่ฉัน ? ท่านเราะสูลตอบว่า
"ละหมาดห้าเวลา" เขาถามต่อว่า ยังมีละหมาดอื่นอีกไหม?
ท่านเราะสูลกล่าวว่า "ไม่ นอกจากท่านจะสมัครใจเท่านั้น"
(บันทึกโดยอัล-บุคอรีและมุสลิม)

การสั่งใช้ผู้เยาว์ให้ละหมาด

เมื่อเด็กอายุครบเจ็ดปีต้องสั่งใช้ให้ละหมาด และจะถูกลงโทษ
(เนื่องจากการละเลย)โดยการตี (ตีไม่แรง
เพื่อเป็นแค่การสำหรับตักเตือน) เมื่ออายุครบสิบปี เนื่องจากหะดีษ
"จงสั่งใช้ลูกๆของพวกเขาให้ละหมาดเมื่ออายุครบเจ็ดปี
และจงลงโทษโดยการเขี่ยนตีเมื่ออายุครบสิบปี
และจงแยกที่นอนระหว่างพวกเขา" (บันทึกโดย อับูดาวูด, และอัต-
ติรมิซีย์)

บทบัญญัติเกี่ยวกับผู้ที่ปฏิเสธว่าการละหมาดเป็นบัญญัติภาคบังคับ

บุคคลใดปฏิเสธว่าการละหมาดไม่ใช่ข้อบังคับจำเป็น
เขาย่อมเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา แม้ว่าเขาได้ละหมาดก็ตาม
หากว่าเขามิใช่ผู้ที่ขาดความรู้ (ญาฮิล)
และจะเป็นกาฟิรเช่นเดียวกัน ผู้ที่ละทิ้งละหมาดเพราะไม่เอาใจใส่
หรือเกียจคร้าน
แม้ว่าเขายอมรับว่าการละหมาดเป็นบัญญัติบังคับก็ตาม

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า “ก็จงประหัตประหารมุชริกเหล่านั้น ณ ที่ใดก็ตามที่พวกเขาพบพวกเขา” จนถึงคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

﴿... فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَعَآتُوا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ...﴾ [التوبة: 5]

“ต่อมาหากพวกเขาสำนึกผิด (โดยกลับตัวจากการปฏิเสธ) และดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและบริจาคทาน พวกเขาจึงปล่อยพวกเขาไป” (อัตเตาบะฮ์5) และหะดีษ จากญาบิร เล่าว่า ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام ได้กล่าวว่า “ระหว่างผู้ที่เป็นมุสลิมและผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น คือการละทิ้งละหมาด” (บันทึกโดย มุสลิม)

รูกัน(องค์ประกอบหลัก) ของการละหมาด

มี 14 ประการ จะละเลยมิได้ ไม่ว่าเจตนา สะเพร่า หรือขาดความรู้ก็ตาม

ลำดับแรก ยืนตรง สำหรับผู้ที่มีความสามารถ (เฉพาะละหมาดฟิรฎุ) ลำดับที่สอง ตักบีรอตลุอิหฺรอม (เข้าพิธีละหมาดด้วยการกล่าวว่า อัลลอฮ์อักบัร) และจะใช้ถ้อยคำอื่นมิได้ ลำดับที่สาม อ่านสุเราะฮฺ อัลฟาติหะฮฺ ลำดับที่สี่ รุกูอ์ (ก้มศีรษะ) ลำดับที่ห้า เงยศีรษะจากการรุกูฮฺ และยืนตรง ลำดับที่หก สujud (ก้มกราบ) ลำดับที่เจ็ด ยกศีรษะขึ้นจากการสujud ลำดับที่แปด การนั่งระหว่างสองสujud ลำดับที่เก้า ญุมะนินะฮฺ (ท่าอย่างสงบนิ่งมีจังหวะไม่รีบร้อนผลัดลม) ลำดับที่สิบ การอ่านตะชะฮุดครั้งสุดท้าย ลับดำที่สิบเอ็ด

การนั่งเพื่ออ่านตะชะฮุดครั้งสุดท้าย ลำดับที่สิบสอง
กล่าวเศาะละวาต

(การกล่าวคำขอพรแก่ท่านเราะสุลและวงศาคณาญาติ)
ลำดับที่สิบสาม การกล่าวสลามสองครั้ง (คือ อัซซะลามูอะลัยกุม
วะเราะมะตุลลอฮฺ) และทางที่ดีไม่ควรเพิ่มคำว่า “วะบะรอกาตุฮฺ”
เนื่องจากหะดีษ จากอิบนิมัซฮูด
“แท้จริงท่านเราะสุลกล่าวสลามข้างขวาและข้างซ้ายด้วยคำว่า
อัซซะลามูอะลัยกุม วะเราะมะตุลลอฮฺ” (บันทึกโดย มุสลิม)
ลำดับที่สิบสี่ การเรียบเรียงตามลำดับระหว่างรูกนต่างๆ

สิ่งที่เป็นวาญิบของการละหมาด

สิ่งที่เป็นวาญิบของการละหมาด มี 8 ประการ วาญิบคือ
สิ่งที่จำเป็นต้องปฏิบัติ หากละทิ้งโดยเจตนา
การละหมาดจะเป็นโมฆะ และเป็นที่อนุโลม
หากเกิดจากความสะเพร่าหรือไม่รู้

ลำดับที่หนึ่ง การกล่าวคำตักบีร์อื่นจากตักบีร์เข้าพิธีละหมาด
(ตักบีร์ในการเปลี่ยนอิริยาบถ) ลำดับที่สอง การกล่าวคำว่า
สมิอัลลอฮุลิมันหะมีดะฮฺ สำหรับผู้ที่เป็นอิมาม
และผู้ทีละหมาดคนเดียว ลำดับที่สาม การกล่าวคำว่า ร็อบบะนา
วะละกัลหัมดุลุ ลำดับที่สี่ กล่าวคำตัสบีห์หนึ่งครั้งในขณะที่รูกูอ์
(สุบหานะร็อบบิยัลอะซีมี) ลำดับที่ห้า
กล่าวตัสบีห์หนึ่งครั้งในขณะที่สุญูด (สุบหานะร็อบบิยัลอะลา)
ลำดับที่หก กล่าวคำว่า “ร็อบบิฆฟิรลี” ระหว่างสองสุญูด

ลำดับที่เจ็ด การอ่านตะชะฮุดครั้งแรก ลำดับที่แปด การนั่งเพื่ออ่านตะชะฮุดครั้งแรก

เงื่อนไขของการละหมาด

เงื่อนไขตามหลักภาษา คือ เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ และในทางบทบัญญัติ คือ สิ่งที่มีผลผูกพันให้สิ่งอื่นมีความถูกต้องหรือสมบูรณ์

และเงื่อนไขของการละหมาดคือ การตั้งเจตนาละหมาด เป็นมุสลิม มีสติสัมปชัญญะ รู้ได้ยงสา (บรรล้วยที่สามารถแยกแยะเรื่องต่างๆ ได้) เข้าเวลาละหมาด มีน้ำละหมาด (ปราศจากหะดีษเล็กและหะดีษใหญ่) ผินหน้าไปทางกิบละฮ์ (กะอฺบะฮ์) ปกปิดเอาเราะฮ์ (ส่วนของร่างกายที่ต้องปกปิดตามบทบัญญัติ) และสะอาดจากสิ่งปฏิกูล (นะญิส)

เวลาละหมาด 5 เวลา

มาจากการกำหนดเจาะจง เพราะเวลานั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้จำเป็นต้องละหมาด และเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้ละหมาดถูกต้องใช้ได้

มีหะดีษหลายบทที่ท่านเราะสูลได้กำหนดเวลาละหมาด จาก อิบน์อับบาส ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า ญิบร็ลได้นำละหมาดฉัน ณ กะอฺบะฮ์ สองครั้ง (ในสองวัน) และได้กล่าว (ระบุ) ถึงเวลาละหมาดต่างๆ ทั้งห้า

หลังจากนั้นท่านกล่าวว่า แล้วญิบริลได้หันมายังฉัน พลางกล่าวว่า
ไอ้หม้หม้มัด

เวลาละหมาดนี้เหมือนเวลาละหมาดของบรรดาศาสนทูตก่อนหน้า
เจ้า เวลาละหมาดนี้อยู่ระหว่างละหมาดทั้งสองนี้ (บันทึกโดย
อบูดาวูด)

เวลาละหมาดทั้งห้าั้นถูกแบ่งระหว่างกลางวันและกลางคืน
เมื่อมนุษย์ได้นอนพักผ่อน เขาย่อมมีความกระฉับกระเฉง
และเมื่อถึงเวลาเช้า คือเวลาทำงาน ก็มีละหมาดศุบหุ (ยามรุ่งอรุณ)
เพื่อให้เขารู้สึกว่าเขามีความแตกต่างกับสรรพสิ่งอื่นๆ
และเพื่อต้อนรับวันใหม่โดยที่เขาได้เตรียมเสปียงแห่งความศรัทธา

และเมื่อถึงเที่ยงวัน เขาจะหยุดพักจากการทำงาน
เพื่อเขาได้ใช้เวลาพิจารณา
ใคร่ครวญมุ่งหน้าสู่ผู้อภิบาลของเขาโดยการละหมาดซุฮูร
และได้ปรับปรุงสิ่งที่เขาได้ทำในช่วงเช้า
แล้วเมื่อเข้าสู่ยามบ่ายของวันเขาจะละหมาดอัศร จากนั้น
เมื่อเวลาพลบค่ำและค่ำคืน ก็ละหมาดมัฆริบและอิชาอ์
ซึ่งละหมาดทั้งสองนี้เป็นแสงสว่างและทางนำพาเขาในยามค่ำ
คืนซึ่งเป็นที่เสียบส่งจัดไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง
เช่นเดียวกันนี้การละหมาดในเวลาต่างๆ
ก็เป็นโอกาสในการใคร่ครวญในอำนาจและความประณีตของอัลล
อฮ์ที่มีต่อสรรพสิ่งที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ในยามกลางวันและกลางคืน

เวลาละหมาตซุฮฺร

เริ่มเข้าเวลาเมื่อตะวันคล้อยตอนเที่ยงวัน
และจะหมดเวลาเมื่อเงาของสิ่งต่างๆ มีความยาวเท่ากับตัวมันเอง
ซึ่งไม่ใช่เงาตอนที่ตะวันกำลังจะคล้อย (หลักการคือ
จะรับรู้ถึงเงาของสิ่งที่ตะวันได้คล้อยผ่าน
จากนั้นก็สังเกตปริมาณที่เพิ่มขึ้น เมื่อมีปริมาณเท่าตัว
เวลาซุฮฺรก็หมด)

เวลาละหมาตอัศฺร

เริ่มเข้าเวลาเมื่อเงาของสิ่งต่างๆ มีความยาวเท่ากับตัวมันเอง
(ไม่นับตอนที่ตะวันกำลังคล้อย)
และจะหมดเมื่อเงาของสิ่งหนึ่งมีความยาวสองเท่าตัวในยามปกติ
และเมื่อตะวันลับขอบฟ้าในยามที่ค้ำขัน

เวลาละหมาตมัฆริบ

เริ่มเข้าเวลาเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า
จนกระทั่งดวงดาวเต็มท้องฟ้า (ดาวประสานกัน เห็นได้เพราะมืด)
และเวลาสุดท้ายแต่นารังเกียจไม่ควรปฏิบัติคือ
เมื่อเมฆสีแดงหายหมดไป

เวลาละหมาตอิซาอ์

เริ่มเมื่อเมฆสีแดงหายหมดไป จนกระทั่งถึงเที่ยงคืน

เวลาละหมาดศุบหฺ หรือฟัจญ์รฺ

เริ่มเข้าเวลาเมื่อแสงอรุณขึ้น จนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น

การกำหนดเวลาละหมาดในประเทศที่อยู่เหนือเส้นศูนย์สูตร (ซัวโลกเหนือ)

ประเทศที่อยู่เหนือเส้นศูนย์สูตรแบ่งออกเป็นสามประเภท

หนึ่ง ประเทศที่อยู่ระหว่าง 45 และ 48 องศาเหนือและใต้ ประเทศเหล่านี้จะมีเครื่องหมายบอกเวลาละหมาดปรากฏชัด ไม่ว่าจะกลางคืนและกลางวันจะสั้นหรือยาว

สอง ประเทศที่อยู่ระหว่างเส้น 48 และ 66 องศาเหนือและใต้ ประเทศเหล่านี้จะไม่มีสัญลักษณ์บอกเวลาละหมาดในบางช่วงของปี เช่น เมฆสีแดงจะไม่หายไปจนกว่าจะเข้าเวลาละหมาดศุบหฺ

สาม ประเทศที่อยู่เหนือเส้น 66 องศาเหนือและใต้ สัญลักษณ์บอกเวลาละหมาดจะไม่ปรากฏเป็นระยะเวลานานของปี ไม่ว่าจะเป็กลางคืนหรือกลางวัน

บทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องเวลาละหมาดของแต่ละประเภท

ประเภทที่หนึ่ง ต้องละหมาดตามเวลาที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น ส่วนประเภทที่สาม

ต้องใช้การคำนวณโดยไม่มีความเห็นขัดแย้งใดๆ

ระหว่างบรรดาอุละมาอ์

โดยใช้การเปรียบเทียบการคำนวณที่ถูกกล่าวถึงในหะดีษที่เกี่ยวข้อง

องกับดัจญาล ซึ่งในตอนหนึ่งคือ พวกเรากล่าวว่า
โอ้เราะสุลของอัลลอฮฺ ดัจญาลจะอยู่นานเท่าไร ? ท่านตอบว่า
วันหนึ่ง ซึ่งเท่ากับหนึ่งปี พวกเรากล่าวว่า โอ้เราะสุลของอัลลอฮฺ
วันที่เท่ากับหนึ่งปีนั้นเพียงพอไหมที่เราจะละหมาดแค่ห้าเวลา
ท่านตอบว่า "ไม่ พวกท่านจงคำนวณเวลาละหมาด" (บันทึกโดย
มุสลิม)

บรรดาอุลมะมาอ์มีความเห็นต่างกันในวิธีการคำนวณเวลาละหมาด
บางทัศนะเห็นว่าใช้เวลาของประเทศที่ใกล้เคียงมากที่สุด
ที่สามารถแยกแยะระหว่างกลางคืนกับกลางวันได้
และสามารถรับรู้เวลาละหมาดได้ตามสัญลักษณ์ที่ศาสนาบัญญัติ
กำหนด

และหวังว่านี่คือทัศนะที่มีน้ำหนักมากที่สุด และบางทัศนะเห็นว่า
ใช้เวลาสากลในการคำนวณ โดยให้นับกลางวันสิบสองชั่วโมง
และกลางคืนก็เช่นเดียวกัน

และบางทัศนะเห็นว่าใช้เวลาของเมืองมักกะฮฺ หรือเมืองมะดีนะฮฺ

สำหรับประเภทที่สอง ก็เหมือนกับประเภทที่หนึ่ง
นอกจากละหมาดอิซาว์กับศุบหฺซึ่งทั้งสองนั้นจะเหมือนกับประเภทที่
สามในการใช้วิธีคำนวณ

การละหมาดญะมาอะฮฺ

เหตุผลของการบัญญัติละหมาดญะมาอะฮฺ

การละหมาดญะมาอะฮฺเป็นการเคารพภักดีที่ยิ่งใหญ่ เป็นการแสดงออกอันประจักษ์ถึงความรักและความเมตตาที่มีต่อกัน และความเสมอภาคระหว่างบรรดาผู้ศรัทธา เนื่องจากการรวมตัวกันเล็กๆ จำนวนห้าครั้งในหนึ่งวัน (วันกับคืน) ซึ่งมีความหมายมาก ภายใต้การนำอันหนึ่งเดียว ในทิศทางเดียวกัน เป็นเหตุให้หัวใจมีความสามัคคี บริสุทธิ์ และนำมาซึ่งความรักและความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน และทำลายความแตกต่างระหว่างกัน

บทบัญญัติเกี่ยวกับการละหมาดญะมาอะฮฺ

การละหมาดญะมาอะฮฺเป็นข้อบังคับ (วาญิบ) สำหรับผู้ชายที่เป็นอิสระ(ไม่ใช่ทาส) และมีความสามารถทั้งในยามที่เดินทางและไม่เดินทาง อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า

﴿وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلَتَقُمْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ مَّعَكَ....﴾

[النساء: 102]

“และเมื่อเจ้าอยู่ในหมู่พวกเขา แล้วเจ้าได้ให้พวกเขาละหมาด ก็จงให้มีกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาละหมาดพร้อมกับเจ้า” (อัน-นินสาอ์ 102)

การสั่งใช้ในอาชญากรรมขั้นต้นเป็นการบังคับที่ต้องปฏิบัติ

นี่คือการละหมาดญะมาอะฮ์ในยามที่มีความหวาดกลัวหรือยามสงคราม

ฉะนั้นในยามปกติและปลอดภัยจึงมีความจำเป็นต้องปฏิบัติยิ่งกว่า

สิ่งที่ทำให้ละหมาดญะมาอะฮ์ถูกต้องใช้ได้

ละหมาดญะมาอะฮ์จะถูกต้องใช้ได้ต้องประกอบด้วยอิหม่ามและมะมูน(ผู้นำและผู้ตาม)ถึงแม้จะเป็นผู้หญิงก็ตาม
ดังที่หะดีษอบูมุซาเล่าว่า "สองคนขึ้นไปถือว่าญะมาอะฮ์"
(บันทึกโดย อิบน์มาญะฮ์)

สถานที่ละหมาดญะมาอะฮ์

ส่งเสริมให้ละหมาดญะมาอะฮ์ที่มีสติ
และอนุโลมให้ละหมาดที่อื่นได้ในกรณีมีความจำเป็น

และส่งเสริมให้ผู้หญิงละหมาดแยกจากผู้ชาย
เนื่องจากมีหลักฐานการจากการปฏิบัติของท่านหญิงอาอิชะฮ์และอุมมุสะละมะฮ์ (ได้กล่าวไว้โดย อัลดะเราะกะฮ์นีย์) และท่านเราะฮ์ลุล
คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام ได้สั่งให้อุมมุ ะเราะกะฮ์
นำละหมาดแก่คนในครอบครัวของนาง (บันทึกโดย ออบูดาวูด)

การละหมาดย่อ

ความหมายของการย่อละหมาด

การละหมาดย่อเนื่องจากเดินทาง คือ การทำให้ละหมาดสี่หรือกาะฮฺเหลือสองหรือกาะฮฺ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สื่อความหมายว่าบัพัญญูตีอิสลามเอาใจใส่ต่อสภาพของมุสลิม และบรรลุถึงการให้ความสะดวกอย่างแท้จริง การละหมาดย่อมีหลักฐานจากอัลกุรอานและหะดีษ และอนุมัติให้กระทำได้โดยมติเอกฉันท์ของประชาชาติมุสลิม

การละหมาดย่อสามารถกระทำได้ทั้งในยามปกติสงบสุขและอื่น ๆ

การละหมาดย่อสามารถกระทำได้ในทุกสภาพ ในภาวะที่มีความปลอดภัย หรือภาวะที่มีความหวาดกลัว ความหวาดกลัวที่ถูกกล่าวถึงในอัลกุรอานนั้นคือสภาพโดยมาก เนื่องจากโดยมากแล้วการเดินทางย่อมมีความหวาดกลัว

ท่านอะลีได้ถามอุมัรว่า ท่านจะละหมาดย่ออีกหรือ ? ทั้งๆ ที่เราอยู่ในภาวะปลอดภัยแล้ว อุมัรตอบว่า "ฉันก็เคยแปลกใจเช่นเดียวกับท่าน ฉันเลยถามท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ท่านเราะฮ์ลุลก็ตอบว่า "นั่นคือท่านที่อัลลอฮุมอบแก่พวกท่าน จงรับไว้เถิด" (บันทึกโดยมุสลิม)

ระยะทางที่อนุ โลมให้ละหมาดย่อได้

คือทุกระยะทางที่เรียกว่าการเดินทางโดยยึดตามจารีตประเพณีและมีการเตรียมเสบียงสัมภาระ

จุดที่จะเริ่มละหมาดย่อ

เริ่มละหมาดย่อได้เมื่อเดินทางออกจากอาคารบ้านเรือนในถิ่นที่เขาอยู่อาศัย โดยยึดตามจารีตประเพณี เนื่องจากอัลลอฮฺได้ทำสาเหตุของการละหมาดย่อคือการท่องเที่ยวบนผืนแผ่นดิน และจะไม่ถูกเรียกว่าท่องเที่ยวบนผืนแผ่นดินจนกว่าจะแยกออกจากอาคารถิ่นที่อยู่อาศัยของเขา

การละหมาดรวม

การละหมาดรวมเป็นการอนุ โลมในเฉพาะกรณี (บางครั้งบางคราว) เนื่องจากมีความจำเป็น และบรรดาอูละมาอฺส่วนมากเห็นว่าควรละทิ้งการละหมาดรวม นอกจากกรณีที่มีความจำเป็นที่เห็นได้ชัดเท่านั้น เนื่องจากท่านเราะสูลไม่ได้ละหมาดรวมนอกจากเพียงไม่กี่ครั้ง และทุกคนที่ได้รับการอนุ โลมให้ละหมาดย่อ ย่อมได้รับการอนุ โลมให้ละหมาดรวมได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่ได้รับการอนุ โลมให้ละหมาดรวม จะได้รับการอนุ โลมให้ละหมาดย่อได้ (ละหมาดย่อในกรณีเดินทางเท่านั้น)

การละหมาดรวมแบบตักติมและตะคีร์

- ทางที่ดีให้ละหมาดรวมตามสภาพที่สะดวกที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการรวมแบบตักติมและตะคีร์เนื่องจากเป้าหมายหรือเจตนารมณ์ของการละหมาดรวมนั้นคือการผ่อนปรนและให้มีความสะดวก หากว่าการละหมาดรวมทั้งสองรูปแบบมีความสะดวกเท่ากันๆ ทางที่ดีควรละหมาดรวมแบบตะคีร์ และเมื่อคนเดินทางหยุดอยู่ที่พักทางที่ดี (ตามสุนนะฮฺ) ให้ละหมาดตามเวลา (ย่อโดยไม่รวม)

การสujudสะอ์วีย์

อัส-สะอ์วีย์ คือการสุมในขณะทำการละหมาด การสujudสะอ์วีย์เป็นสิ่งที่ถูกบัญญัติไว้สำหรับผู้ที่มีการสุมขณะทำการละหมาดโดยมติเอกฉันท์ของประชาชาติอิสลาม เนื่องจากมีแบบอย่างและคำสั่งจากท่านเราะสูล คืออลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

การสujudสะอ์วีย์ถูกบัญญัติไว้เนื่องในกรณีที่มีการกระทำเพิ่มเติมหรือบกพร่อง หรือในกรณีที่เกิดความลังเล โดยให้สujudสะอ์วีย์ก่อนสละมหรือหลังจากสละมานั้นคือการสujudสองครั้ง โดยไม่มีการอ่านตะชะฮุด และให้มีการกล่าวคำตักบิร (อัลลอฮุอักบัร) ในทุกๆ ครั้งที่สujud และจากนั้นเมื่อสujudเสร็จก็ให้กล่าวสละม

การละหมาดตะฆะวูอ (ภาคสมัครใจ)

เหตุผลของการบัญญัติการละหมาดตะฆะวูอ

ส่วนหนึ่งจากความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์

นั่นคือให้บ่าวมีการเคารพภักดีที่สอดคล้องกับธรรมชาติของการเป็นมนุษย์

และการเคารพภักดีที่ทำให้บรรลุเป้าหมายที่พระองค์ต้องการโดยการปฏิบัติที่ถูกต้อง

เนื่องจากมนุษย์นั้นถูกชักนำสู่ความผิดพลาดและบกพร่อง

พระองค์จึงบัญญัติสิ่งที่มาเติมเต็มให้สมบูรณ์และทดแทน

ส่วนหนึ่งจากสิ่งนั้นก็คือการละหมาดภาคสมัครใจ

ดังที่มีรายงานจากท่านเราะสูลว่าการละหมาดตะฆะวูอจะเติมเต็มให้ละหมาดฟิรฎูมีความสมบูรณ์ หากเขากระทำบกพร่อง

ตะฆะวูอที่ประเสริฐที่สุด (การกระทำภาคสมัครใจที่ดีเลิศ)

การกระทำภาคสมัครใจที่ประเสริฐที่สุดคือ

การเสียสละต่อสู้อยู่ในหนทางของอัลลอฮฺ ต่อจากนั้นคือ

การศึกษาหาความรู้ และการสอน อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า

﴿..... يَرْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ.....﴾

[11: المجادلة]

“แน่นอนอัลลอฮฺจะทรงยกย่องเทอดเกียรติแก่บรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเจ้า และบรรดาผู้ได้รับความรู้หลายชั้น” (อัล-มูญาติละฮฺ 11)

ต่อจากนั้นคือ การละหมาด

และขณะเดียวกันการละหมาดเป็นการเคารพภักดีของร่างกายที่ประ
เสริฐสุดเนื่องจากท่านเราะสูลกล่าวว่า “พวกท่านจงยืนหยัดเกิด
และพวกท่านไม่สามารถทำได้ครบถ้วน และพึงทราบเถิด

แท้จริงการงานที่ประเสริฐสุดของพวกท่านคือการละหมาด”

(บันทึกโดยอิบน์มาญะฮฺ) ส่วนหนึ่งจากการละหมาดตะฆาอู
การละหมาดยามค่ำคีน

การละหมาดยามค่ำคีนประเสริฐกว่าการละหมาดตอนกลางวัน
และส่วนหลังของยามค่ำคีนนั้นดีที่สุด ตามที่นบี

คือลลลลลลลลลลลลลลลล ได้กล่าวไว้ว่า

“พระผู้อภิบาลของเราผู้ทรงจำเริญ ทรงสูงส่ง

จะลงมายังฟ้าแห่งโลกนี้ในทุกค่ำคีน เมื่อเลยเที่ยงคีนแล้ว”

(บันทึกโดยมุสลิม)

การละหมาดตะฮัจญุดนั้นหมายถึงละหมาดที่ปฏิบัติหลังจากการน

อนหลับ ท่านหญิงอาอิชะฮฺ กล่าวว่า

อันนาซิมะฮฺ(ที่ระบุในอายะฮฺที่เกี่ยวข้องกับการละหมาดกลางคีน)

คือการละหมาดหลังจากการนอนหลับ

ละหมาดฎุฮา

ส่งเสริมให้ปฏิบัติบางครั้งบางคราว(ไม่กระทำสม่ำเสมอ)

เนื่องจากมีหะดีษจากอบีสะอีด

“ท่านนบีเคยละหมาดฎุฮาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งพวกเรากล่าวว่า

ท่านจะไม่ละทิ้งอีกแล้ว และท่านละทิ้ง จนกระทั่งพวกเรากล่าวว่า

ท่านจะไม่กระทำอีกเลย” (บันทึกโดยอะหมัด และอัต-ติรมิซีย์ และท่านกล่าวว่า เป็นหะดีษหะสัน เฆาะริบ)

จำนวนน้อยสุดคือสองร็อกอะฮฺ และท่านเราะฮ์ลุเคยละหมาดสี่ หก และมากที่สุดคือ แปดร็อกอะฮฺ และไม่มีเงื่อนไขว่าต้องทำแบบนั้นเป็นประจำ

ละหมาดตะหียะตุลมัสนู๊ด (เคารพมัสนู๊ด) ส่งเสริมให้ปฏิบัติ เนื่องจากมีหะดีษ จากอบีเคาะตาตะฮฺ แท้จริงนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า “เมื่อคนใดจากพวกเจ้าได้เข้ามัสนู๊ด เขาอย่าได้นั่งจนกว่าจะละหมาดสองร็อกอะฮฺ” (บันทึกโดยอัล-ญามาอะฮฺ) สุนุดตุตติลาวะ (สุนุดเนื่องจากการอ่านอัลกุรอาน) ส่งเสริมให้ผู้ที่อ่าน ผู้ที่ฟังหรือได้ยินอัลกุรอานทำการสุนุด โดยมีการตักบิรขณะลงสุนุด (กล่าวว่า อัลลอฮุอักบัร) และกล่าวสละมเมื่อเงยศีรษะขึ้นมาแล้ว คำกล่าวขณะสุนุด (สุบฮานะ ร็อบบียัล อะอฺลา) หรืออื่นๆ ตามที่มีรายงาน สุนุดซุกรุ (ขอบคุณในความโปรดปราน) ส่งเสริมให้สุนุดเมื่อได้รับสิ่งใหม่ๆ และปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ เนื่องจากมีหะดีษ จากอบีบักรเราะฮ์ “แท้จริงแล้ว เมื่อมีสิ่งที่ทำให้สบายใจมายังท่านนบี ท่านก็จะลงสุนุดขอบคุณ” (บันทึกโดยอบูดาวูด อัต-ติรมิซีย์ และอิบนุมาญะฮฺ) และท่านอะลี เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ก็ได้สุนุด เมื่อพบ ซุล ษะดียะฮฺ ถูกฆ่าตายในหมู่เคาะวาริจญ์ (บันทึกโดยอะหมัด) และท่านกะอับ

เราะฎัยลลอฮฺอันฮุ ก็ได้สัญญาเมื่อรู้ข่าวว่าอัลลลอฮฺอภัยแก่เขาแล้ว
(เรื่องราวของท่านเป็นที่รับรู้กัน)

ลักษณะและรายละเอียดการสัญญา เหมือนกับสัญญาตุตติลาอะฮฺ

ละหมาดตะรอวีหฺ เป็นละหมาดที่ท่านเราะสูลเน้นย้ำให้ปฏิบัติ
โดยละหมาดรวมกันในมัสญิด หลังละหมาดอิซาอ์
ในเดือนเราะมะฎอน ดังที่ท่านกระทำเป็นแบบอย่างไว้
และเคาะลีฟะฮฺอุมรฺได้ฟื้นฟูอีกครั้งในสมัยของท่าน
และทางที่ดีให้ละหมาดสิบเอ็ดร็อกอะฮฺ
และหากจะเพิ่มมากกว่านี้ก็ไม่เป็นไร และให้เพิ่มการละหมาด
บทธำลิก การขอพรให้มากขึ้น
ในช่วงสิบวันสุดท้ายของเดือนเราะมะฎอน ละหมาดวิติร
เป็นละหมาดที่เน้นย้ำให้ปฏิบัติ
ซึ่งท่านเราะสูลได้ปฏิบัติและได้สั่งให้ปฏิบัติ จำนวนน้อยสุดคือ
หนึ่งร็อกอะฮฺ และน้อยที่สุดของความสมบูรณ์ คือสาม
และมากที่สุดคือ สิบเอ็ด เวลาของละหมาดวิติร คือ
หลังจากละหมาดอิซาอ์ จนถึงเวลาละหมาดศุบหฺ
และส่งเสริมให้อ่านดออา์กุนุตหลังจากรุกอ์

รูปแบบการละหมาด

ละหมาดติดต่อกันโดยไม่นั่งตะชะฮุดเลย
นอกจากร็อกอะฮฺสุดท้าย

ละหมาดติดต่อกันแล้วนั่งอ่านตะชะฮุดก่อนร็อกอะฮฺสุดท้าย
โดยไม่สละมแล้วยืนต่ออีกหนึ่งร็อกอะฮฺและอ่านตะชะฮุด และสละม

سلامทุกสองร็อกอะฮะ และปิดด้วยร็อกอะฮะเดียว
โดยมีการอ่านตะชะฮุด และسلام และลักษณะนี้ดีที่สุด
เพราะท่านเราะสุลได้ปฏิบัติ และทำอย่างสม่ำเสมอ

ละหมาดเราะวาติบ (ละหมาดที่ติดต่อกับละหมาดฟัรฎูห้าเวลา)
ละหมาดเราะวาติบที่ประเสริฐสุดคือ สุนนะฮุก่อนศุบห์
เนื่องจากมีหะดีษ จากท่านหญิงอาอีชะฮะ จากท่านเราะสุล
คือลลลลลฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะฮะ
“สุนนะฮะสองร็อกอะฮะของละหมาดศุบห์นั้น
ประเสริฐกว่าโลกนี้และสิ่งที่อยู่ในโลกนี้ทั้งหมด” (บันทึกโดยมุสลิม
และอัท-ติรมิซีย์ และให้การรับรองว่าเป็นหะดีษเศาะฮิหฺ)

ละหมาดเราะวาติบที่เน้นย้ำให้ปฏิบัตินั้นมีสิบสองร็อกอะฮะ
สี่ร็อกอะฮะก่อนซุฮริ และหลังอีกสอง สองร็อกอะฮะหลังมัฆริบ
สองร็อกอะฮะหลังอิซาอ์ และสองร็อกอะฮะก่อนศุบห์

ส่งเสริมให้ชดเชยละหมาดเราะวาติบเมื่อไม่ได้ละหมาด
และการชดเชยละหมาดวิดิรนั้นให้ละหมาดเป็นจำนวนคู่
นอกจากว่าไม่ได้ละหมาดรอวาติบเป็นจำนวนมากพร้อมกับละหมา
ดฟัรฎู ทางที่ดีไม่ต้องชดเชย เนื่องจากเกิดความยากลำบาก
นอกจากเราะวาติบก่อนศุบห์ ควรชดเชยในทุกกรณี
เนื่องจากการเน้นย้ำมาก
การละหมาดเราะวาติบให้กระทำที่บ้านดีที่สุด
ซึ่งต่างกับละหมาดฟัรฎูและละหมาดที่ศาสนาบัญญัติให้ละหมาดรว
มกัน

การละหมาดวันศุกร์

ความประเสริฐของวันศุกร์

วันศุกร์เป็นวันที่ดีที่สุด ซึ่งอัลลอฮ์ได้คัดเลือกให้กับประชาชาตินี้ เป็นวันที่อนุญาตให้รวมตัวกัน และส่วนหนึ่งจากเหตุผลคือ ให้มุสลิมได้ทำความรู้จักกัน คู่ที่เคย ช่วยเหลือ ให้ความเมตตาแก่กัน วันศุกร์เป็นวันตรุษของสัปดาห์ และดีที่สุดของทุกๆวัน

บทบัญญัติของการละหมาดวันศุกร์

การละหมาดวันศุกร์เป็นบัญญัติบังคับ อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ

اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ... ﴾ [الجمعة: 9]

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธา เมื่อมีเสียงเรียกสู่การละหมาดวันศุกร์ จงรีบเร่งสู่การรำลึกถึงอัลลอฮ์ และจงละทิ้งการค้าขาย” (อัล-ญุมอะฮฺ 9)

ละหมาดวันศุกร์มีสองร็อกอะฮฺ สงเสริมให้อาบน้ำเพื่อละหมาดวันศุกร์ และไปมัสญิดตั้งแต่นั้นๆ

บุคคลที่ต้องละหมาดวันศุกร์

คือ มุสลิมชายทุกคน ที่บรรลุลศาสนภาวะ เป็นอิสระ (มิใช่ทาส) ซึ่งไม่มีอุปสรรคใดๆ ที่ได้รับการอนุโลมให้ละทิ้งได้

เวลาละหมาดวันศุกร์

ละหมาดวันศุกร์ถือว่าใช้ได้ก่อนและหลังตะวันตกล้อย และหลังตะวันตกล้อยดีกว่า เนื่องจากเป็นเวลาที่ท่านเราะฮ์สูละหมาดเป็นส่วนมาก

สิ่งที่ทำให้ละหมาดวันศุกร์มีผลใช้ได้

ละหมาดวันศุกร์จะมีผลใช้ได้ก็ต่อเมื่อมีคนจำนวนมากรวมตัวกันตามจารีตประเพณี (ปกติวิสัย)

เงื่อนไขที่ทำให้ละหมาดวันศุกร์ถูกต้อง

เงื่อนไขที่ทำให้ละหมาดวันศุกร์ถูกต้องใช้ได้ 5 ประการ
เข้าเวลาละหมาด การตั้งใจเจตนา
เป็นการละหมาดของคนที่อยู่ในห้องที่มีผู้ร่วมละหมาดที่อยู่ในเกณฑ์มากตามจารีตประเพณี
เริ่มด้วยสองคฺฎบะฮฺ ที่ประกอบด้วย การสรรเสริญอัลลอฮ์ การสดุดีและขอพรแก่ท่านเราะฮ์สู่อ่านหนึ่งโองการจากอัลกุรอาน และสั่งเสียกันให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์
อ่านเสียงดังให้จำนวนผู้ที่อยู่ในเกณฑ์ได้ยิน

ห้ามพูดขณะอีมามอ่านคฺฎบะฮฺ และห้ามข้ามบ่าผู้คน
ละหมาดวันศุกร์เป็นการทดแทนละหมาดซุฮฺ
บุคคลใดทันอีมามหนึ่งหรือกอะฮฺ ก็เท่ากับว่าเขาทันละหมาดวันศุกร์

หากทันน้อยกว่านั้นให้เจตนาละหมาดซุฮฺและละหมาดสี่ร็อกอะฮฺ

การละหมาดอีตทั้งสอง

เหตุผลของการบัญญัติละหมาดอีต

การละหมาดอีตเป็นสัญลักษณ์ที่เด่นชัดของศาสนาอิสลาม และเป็นลักษณะพิเศษของประชาชาตินี้ เพื่อบรรลุนิติคุณต่ออัลลอฮ์ในการถือศีลอดเดือนเราะมะฎอน และการปฏิบัติพิธีหัจญ์ และนอกจากนี้ก็เป็นกรเรียกร้องสู่ความรัก ความเมตตาต่อกันระหว่างมุสลิม เรียกร้องความสามัคคี และให้จิตใจบริสุทธิ์แก่กัน

บทบัญญัติของการละหมาดอีต

การละหมาดอีตเป็นการบังคับภาพรวม (ฟิรฎูกิฟายะฮฺ มิไชรายบุคคล) ท่านเราะสูลและบรรดาเคาะลีฟะฮ์หลังจากท่านได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เป็นละหมาดที่เน้นย้ำให้มุสลิมทุกคนปฏิบัติ และบัญญัติให้คนที่ไม่ได้อยู่ในการเดินทางปฏิบัติ

เงื่อนไขของการละหมาดอีต

มีเงื่อนไขเช่นเดียวกับละหมาดวันศุกร์ เพียงแต่คัญบะฮ์ทั้งสองอยู่หลังละหมาด และมีไชเป็นข้อบังคับหรือวาญิบ

เวลาละหมาดอีด

เริ่มจากดวงอาทิตย์ขึ้นประมาณเท่ากับความยาวของหอกจนถึงตะวันคล้อย แต่หากรู้ว่าเป็นวันอีดหลังจากที่ตะวันคล้อยแล้วให้ชดเชยในวันรุ่งขึ้นในเวลาของละหมาดอีด

วิธีละหมาดอีด

คือละหมาดสองร็อกอะฮฺ เนื่องจากคำกล่าวของอุมัรฺที่ว่า "ละหมาดอีดฟิตรีสองร็อกอะฮฺ และอีดอัฎฮา สองร็อกอะฮฺ เป็นการละหมาดปกติมิไซละหมาดย่อ ซึ่งตามแบบอย่างของท่านนบี และแท้จริงบุคคลที่ใส่ร้ายยอมขาดทุน" (บันทึกโดยอะหมัด) และละหมาดก่อนคฺฎบะฮฺ ในร็อกอะฮฺแรกตักบิรฺหกครั้ง หลังจากตักบิรฺเข้าพิธี (ตักบิรฺเราะตุลอิห์รอหม) และก่อนที่จะอ่านอะอฺซุบิลลาฮฺ และในร็อกอะฮฺที่สองตักบิรฺห้าครั้งก่อนที่จะอ่านฟาติหะฮฺ

สถานที่ละหมาดอีด

คือ มุศ็อลลา (สนามที่เตรียมไว้เพื่อละหมาด)

สังวรปฏิบัติในอีดทั้งสอง

ควรกล่าวตักบิรฺ มุญลั๊ก(ทั่วไปมิใช่กรณีหลังละหมาดห้าเวลา) และกล่าวด้วยเสียงดังในคืนอีดทั้งสอง อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า

﴿... فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ...﴾ [البقرة: 185]

“และเพื่อที่พวกเจ้าจะได้ให้ครบถ้วน
ซึ่งจำนวนวัน(ของเดือนรอมฎอน)
และเพื่อพวกเจ้าจะได้ให้ความเกรียงไกรแต่อัลลอฮ์ในสิ่งที่พระองค์
ทรงแนะนำแก่พวกเจ้า” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 185)
และอิมามอะหมัดกล่าวว่า อิบน์ อุมร์เคยกล่าวตักบีร์ในอีดทั้งสอง
และในสัปดาห์แรกของเดือนซุลหิจญะฮ์นั้น มีหลักฐานว่า

﴿... وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ ...﴾ [الحج: 28]

“และเพื่อให้พวกเขารำลึกถึงพระนามของอัลลอฮ์ในวันต่างๆ
ที่รู้จักกัน” (อัล-หัจญ์ 28)

ส่วนการตักบีร์ มุก็อยยัด (เฉพาะที่)
คือหลังละหมาดฟิฏรฺในอีดอฎฮาเท่านั้น
สำหรับคนที่ไม่ได้ทำหัจญ์ให้เริ่มจากหลังละหมาดศุบหฺของวันอะระ
าะเราะฮ์จนถึงวันดีชีริกวันสุดท้าย

ส่งเสริมให้มะมูมออกไปรอละหมาดตั้งแต่เช้าตรู
ส่วนอิมามนั้นให้ออกล่าช้าจนถึงใกล้เวลาละหมาด
และส่งเสริมให้ผู้จะออกไปละหมาดชำระร่างกายให้สะอาดและสวม
เสื้อผ้าที่ดีที่สุดตามสภาพที่เขามีอยู่
และสตรีนั้นไม่มัดผมด้วยเครื่องแต่งกายหรือเครื่องประดับ

สังควรปฏิบัติเกี่ยวกับอีด

ละหมาดอีดอฎฮาตั้งแต่เช้าตรู
และให้ล่าช้าในการละหมาดอีดฟิฏรฺ

ควรรับประทานอินทผลัมก่อนออกไปละหมาดอีดฟิฏรุ
และไม่ควรรับประทานอาหารก่อนออกไปละหมาดอีดอฎุฮา
เพื่อที่จะรอรับประทานเนื้อ قربานเป็นลำดับแรกก่อนจะทานอย่างอื่น

ละหมาดขอฝน

เหตุผลของการบัญญัติละหมาดขอฝน

อัลลอฮ์ได้บังเกิดมนุษย์และให้มีสัญญาณที่ต้องหันหน้าสู่พระองค์เมื่อเขาประสบกับความเดือดร้อน
และการขอฝนก็เป็นสิ่งที่ประจักษ์ชัดจากสัญญาณ
ซึ่งมุสลิมจะหันหน้าสู่พระเจ้าของเขาเพื่อขอน้ำเมื่อเขาประสบกับความเดือดร้อน

ความหมาย การอิสติสกอฮ์

คือการขอฝนจากอัลลอฮ์ ให้กับบ้านเมืองและผู้คน
โดยการละหมาด วิงวอน และขอร้องโทษ

บทบัญญัติของการละหมาดขอฝน

เป็นสิ่งที่เน้นหนักให้ปฏิบัติ ดังที่ทานเราะสุล
คือลลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام เคยปฏิบัติ
และประกาศให้ผู้คนออกไปละหมาดที่มัสอลลา
(ที่เตรียมไว้สำหรับการละหมาด)

เวลา รูปแบบ และบัญญัติต่างๆของการละหมาดของฝน
เช่นเดียวกับการละหมาดอีด
ส่งเสริมให้อิหม่ามประกาศเวลาละหมาดล่วงหน้า
และเรียกร้องให้มีการสำนึกผิดจากบาปและการละเมิดต่างๆ
เชิญชวนให้มีการถือศีลอด บริจาคทาน
และละเลิกความบาดหมางกัน
เพราะบาปต่างๆเป็นสาเหตุของความแห้งแล้ง
ดังที่การภักดีก็เป็นเหตุของความดีและความจำเริญ

ละหมาดสุริยะคราสและจันทร์คราส

นิยามและเหตุผลของการบัญญัติละหมาดสุริยะคราสและจันทร์
คราส

กุสุฟ คือ การที่แสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์หายไป
เป็นส่วนหนึ่งจากสัญญาณของอัลลอฮ์ที่เรียกร้องให้มนุษย์สู่การเต
รียมตัว และพึงระวังการสอดส่องของอัลลอฮ์
และให้พึงพาต่อพระองค์ในยามที่เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ
และให้ใคร่ครวญในความยิ่งใหญ่ในการที่พระองค์สร้างโลกนี้อย่าง
ประณีต และพระองค์เท่านั้นที่ควรได้รับการเคารพภักดี
ดังนั้นเมื่อเกิดสุริยะคราสหรือจันทร์คราส
จึงส่งเสริมให้ละหมาดกุสุฟแบบญะมาอะฮ์

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ

وَأَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۳۷﴾ [فصلت: 37]

“และส่วนหนึ่งจากสัญญาของพระองค์
คือกลางคืนและกลางวัน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์
พวกเขาอย่าได้กราบแก่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์
แต่จงกราบแต่อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างพวกมัน
ถ้าหากพวกเจ้านั้นเป็นผู้ที่เคารพภักดีพระองค์” (ฟุศศิลัต : 37)

เวลาละหมาดสุริเยคราสและจันทรคราส

เริ่มจากเกิดสุริเยคราสหรือจันทรคราสจนสิ้นหายไป
และไม่ต้องละหมาดชดถ้ำไม่ทันหลังจากที่สุริเยคราสหรือจันทรครา
สได้เปลี่ยนไปเป็นปกติ

รูปแบบการละหมาดสุริเยคราสและจันทรคราส

คือ ละหมาดสองร็อกอะฮ์
ในร็อกอะฮ์แรกอ่านสุเราะฮ์อัลฟาตีหะฮ์และสุเราะฮ์ยาวๆ
ด้วยเสียงดัง จากนั้นก็ให้รูกู้นานๆ แล้วก็เียงศีรษะขึ้น
กล่าวอะมีนอัลลอฮุ ลิมันหะมิดะฮ์และอ่านตะหมีด (ร็อบบะนา
วะละกัลหัมด) แล้วอ่านฟาตีหะฮ์และสุเราะฮ์ยาวๆ จากนั้นก็รูกู้อ์
แล้วก็เียงศีรษะขึ้น จากนั้นก็สุญูดสองครั้งนานๆ
และในร็อกอะฮ์ที่สองให้ทำเหมือนกับร็อกอะฮ์ที่หนึ่ง
แต่ให้สั้นกว่าในทุกๆ การกระทำ
และยังมีการละหมาดในรูปแบบอื่นๆ
แต่นี้คือรูปแบบที่สมบูรณ์ยิ่งกว่า และมีสายรายงานแข็งแรงกว่า
และหากจะละหมาดด้วยสามหรือสี่หรือห้ารูกู้อ์ก็ไม่ใช่ไร
เมื่อจำเป็นต้องการกระทำเช่นนั้น

การจัดการศพ

มนุษย์ทุกคนต้องตายแม้จะมีอายุยืนยาวก็ตาม และต้องเคลื่อนย้ายจากโลกแห่งการปฏิบัติสู่โลกแห่งการตอบแทน และส่วนหนึ่งจากหน้าที่ของมุสลิมที่มีต่อพี่น้องมุสลิมด้วยกันคือ เยี่ยมเยียนเมื่อเขาเจ็บป่วย ไปส่งศพเมื่อเขาตาย

ส่งเสริมให้เยี่ยมผู้ป่วย ตักเตือนให้เขาสำนึกผิดและให้สำนึก

ส่งเสริมให้ผู้ที่ใกล้จะตายหันหน้าสู่กิบลัต โดยให้นอนตะแคงขวาและหันหน้าสู่กิบลัตหากไม่ลำบาก แต่ถ้ามีความลำบากก็ให้นอนหงาย ยื่นเท้าไปทางกิบลัต และยกศีรษะสูงเล็กน้อยเพื่อให้หันหน้าสู่กิบลัต จากนั้นก็สอนเขาให้กล่าวคำปฎิญาณตนลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ และใช้น้ำหรือเครื่องดื่มหยดที่กระเดือก และให้อ่านสุเราะฮฺ ยาสีน โกลั้ๆ เขา

เมื่อมุสลิมเสียชีวิตส่งเสริมให้ปิดตาทั้งสองของเขา ผูกขากรรไกรทั้งสองของเขาด้วยผ้า และขยับข้อพับต่างๆ อย่างเบาๆ วางให้สูงจากพื้นดิน เปลื้องเสื้อผ้าออก ปกปิดเอาเราะฮฺ และวางบนเตียงที่อาบน้ำศพโดยหันไปทางกิบลัตและตะแคงขวาหากสะดวก ถ้าไม่สะดวกก็ให้นอนหงายและยื่นเท้าไปทางกิบลัต

การอาบน้ำศพ

ผู้ที่สมควรยิ่งในการอาบน้ำศพ คือผู้ที่เขาเสียชีวิตแล้ว จากนั้นคือพ่อและปู่ของเขาตามลำดับ

จากนั้นบุคคลที่เป็นญาติใกล้ชิดที่สุด
ส่วนผู้ที่สมควรยิ่งในการอาบน้ำศพแก่ผู้หญิงคือ
ผู้ที่เขาได้สังเสียไว้ จากนั้นคือมารดา ต่อมาคือย่า
จากนั้นญาติใกล้ชิดที่เป็นผู้หญิง
สามีและภรรยาที่เป็นมุสลิมสามารถอาบน้ำศพแก่กันได้

เงื่อนไขของผู้ที่จะอาบน้ำศพคือต้องมีสติสัมปชัญญะ รู้ดีงสา
รับบทบัญญัติเกี่ยวกับการอาบน้ำศพ

ไม่อนุญาตให้มุสลิมอาบน้ำศพหรือฝังศพต่างศาสนิก
แต่อนุญาตให้ฝังศพต่างศาสนิกเมื่อไม่มีใครฝังเขา

ลักษณะการอาบน้ำศพ

เมื่อเริ่มทำการอาบน้ำศพ ให้ปกปิดเอาเราะฮ์ของศพ
จากนั้นยกศีรษะของศพให้สูงขึ้น จนใกล้เคียงกับทำนอง
และรืดท้องเบาๆ และรดน้ำเยอะๆ
จากนั้นใช้ผ้าชิ้นเล็กพันมืออุทำความสะอาด
จากนั้นควรอาบน้ำละหมาดให้ศพ หลังจากที่ใช้ผ้าชิ้นอื่นพันมือ
แล้วก็เจตนาอาบน้ำศพ และกล่าวบิสมิลละฮ์
แล้วล้างด้วยน้ำไบพุทราหรือสบู่ โดยเริ่มจากศีรษะและเครา
จากนั้นก็ด้านขวา ต่อมาด้านซ้าย
จากนั้นอาบน้ำอีกเป็นครั้งที่สองและสาม เหมือนกับครั้งแรก
หากไม่สะอาดต้องเพิ่มจำนวนครั้งอีกจนสะอาด
และครั้งสุดท้ายให้ใช้น้ำผสมการบูรหรือเครื่องหอม

หากหนาวหรือเลียบยาวให้ตัดออก แล้วห่อด้วยผ้า ส่วนผมของผู้หญิงให้ผูกจัดทำเป็นสามส่วนและปล่อยไปด้านหลัง

การห่อศพ

ผู้ชายสงเสริมให้ห่อด้วยผ้าสามชั้น สีขาว ผสมด้วยเครื่องหอม หีบซ้อนกันระหว่างชั้น จากนั้นนำศพมาวางนอนหงายบนผ้า เอาสำลีปิดที่ทวารหนักและทวารเบา แล้วผูกมัดด้วยเศษผ้าเหมือนกับกางเกงตัวเล็ก และใช้เครื่องหอมในส่วนอื่นๆของร่างกาย จากนั้นก็ให้ตั้งชายผ้าส่วนบนด้านซ้ายไปทางด้านขวา ด้านขวาไปซ้าย ชั้นที่สองและสามก็ทำเช่นเดียวกัน และให้ผูกชายผ้าส่วนที่เหลือด้านศีรษะ และแก้ออกเมื่อตอนฝัง ส่วนศพเด็กผู้ชายห่อด้วยผ้าผืนเดียว (ชั้นเดียว) และอนุญาตให้ห่อด้วยผ้าสามผืน

ศพผู้หญิงนั้นต้องสวมเสื้อ ผ้านุ่ง และใช้ผ้าคลุม(คิมารุ) และผ้าอีกสองชั้น ศพเด็กผู้หญิงห่อด้วยเสื้อและผ้าสองชั้น

การอาบน้ำศพเพียงครั้งเดียวซึ่งทั่วทุกส่วนของร่างกายถือว่าใช้ได้ จะเป็นศพชายหรือหญิงก็ตาม และเช่นเดียวกันการห่อศพด้วยผ้าผืนเดียวซึ่งปกปิดทุกส่วนของร่างกายถือว่าใช้ได้ จะเป็นศพชายหรือหญิงก็ตาม

เด็กที่เสียชีวิตจากการแท้ง เมื่อครบอายุครรภ์สี่เดือน จะต้องตั้งชื่อ อาบน้ำศพ และละหมาดศพให้

การละหมาดศพ

ตามสุนนะฮ์นั้นให้อิหมามยืนตรงที่ส่วนนอกของศพผู้ชาย และตรงส่วนกลางของศพหญิง และกล่าวคำตักบิรฺสี่ครั้ง โดยยกมือทั้งสองในการตักบิรฺทุกครั้ง ตักบิรฺครั้งแรกให้อ่านอะอฺซุบิลลาฮฺ อ่านบิสมิลลาฮฺ และสุเราะฮฺอัลฟาติหะฮฺ (อ่านเบา) โดยไม่ต้องอ่านดฺอฺอฺอิสติฟตาห์ แล้วตักบิรฺครั้งที่สอง และอ่าน เศาะละวาตต่อท่านนบี คือลลลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام ตักบิรฺครั้งที่สาม และอ่านดฺอฺอฺ

اللهم اغفر لحينا وميتنا، وشاهدنا وغائبنا، وصغيرنا وكبيرنا، وذكرا وأنثانا، إنك تعلم منقلبنا ومثوانا، وأنت على كل شيء قدير، اللهم من أحييته منا فأحيه على الإسلام والسنة، ومن توفيته منا فتوفه عليهما، اللهم اغفر له وارحمه، وعافه واعف عنه، وأكرم نزله وأوسع مدخله، واغسله بالماء والثلج والبرد، ونقه من الذنوب والخطايا كما ينقى الثوب الأبيض من الدنس، وأبدله دارا خيرا من داره، وزوجا خيرا من زوجته، وأدخله الجنة، وأعدّه من عذاب القبر وعذاب النار، وأفسح له في قبره ونور له فيه.

หากเป็นศพของเด็กให้กล่าวดฺอฺอฺหลังจากประโยค มั่นตะวัพฟัยตะฮฺมินนา อะตะวัพฟะฮฺอะลัยฮิวะว่า

موازينهما به ثقل اللهم، مجابا وشفيعا وفرطا، لو اديه ذخرا اجعله اللهم، إبراهيم كفالة في واجعله، المؤمنين سلف بصلاح وألحقه أجورهما به وأعظم الجحيم عذاب برحمتك وقه

จากนั้นตักบิรฺครั้งที่สี่และหยุดครู่หนึ่ง จากนั้นก็ให้สละมเพียงครั้งเดียวทางด้านขวา

ความประเสริฐของการละหมาดศพ

ผู้ที่ละหมาดศพจะได้ผลบุญ หนึ่งกัรอญ
(กัรอญหนึ่งเท่ากับญะฮูฮุด)
และหากเขาตามไปส่งจนกระทั่งฝังศพ เขาจะได้ผลบุญสองกัรอญ

ส่งเสริมให้ผู้ชายสีคนแบกศพ โดยจับคนละมุมของเตียงที่วางศพ
และควรรีบนำศพไปฝัง
คนที่เดินเท้าให้นำหน้าศพ ส่วนคนที่ขี่พาหนะให้ตามหลัง

การฝังและสิ่งที่ต้องห้ามปฏิบัติในสุสาน

ต้องขุดหลุมให้ลึกและให้ขุดลูกหลุม (โพรง)
เพื่อวางศพด้านที่หันไปทางกิบลัต ซึ่งดีกว่าขุดตรงกลางหลุม
และผู้ที่นำศพลงหลุมให้กล่าวว่า

" بِسْمِ اللّٰهِ وَعَلَىٰ مِلَّةِ رَسُوْلِ اللّٰهِ "

แล้ววางศพในลูกหลุมตะแคงขวาหันหน้าไปทางกิบลัต
จากนั้นให้วางก้อนดิน (อิฐ หิน)
แล้วกลบดินและยกหลุมฝังศพให้สูงกว่าพื้นประมาณหนึ่งศืบแล้วรด
น้ำ

ไม่อนุญาตให้ปลูกสร้างอาคาร ประดับ เดินเหยียบย่ำ ละหมาด
สร้างมัสญิด บูชา ประดับไฟ โปรยดอกไม้
และเดินวนรอบเพื่อทำพิธีกรรม

ส่งเสริมให้ทำอาหารเลี้ยงครอบครัวของผู้ตายและเป็นที่น่ารังเกียจหากครอบครัวของผู้ตายทำอาหารเลี้ยงผู้อื่น

ผู้ที่เยี่ยมสุสานควรกล่าวว่า *شاء إن وإنا مؤمنين قوم دار عليكم السلام* และ *لكم لنا الله نسأل، والمستأخرين منكم المستقدمين الله يرحم، لاحقون بكم الله ولهم لنا واغفر، بعدهم تفتنا ولا، أجرهم تحرمننا لا اللهم، العافية*.

ส่งเสริมให้ปลอบโยนญาติผู้ตายก่อนและหลังจากการฝังสามวันสามคืนนอกจากผู้ที่ไม่ได้อยู่ร่วมขณะจัดการศพ

ผู้ที่ประสบความสำเร็จหรือมีทุกข์ ควรกล่าวว่า *إليه وإنا لله* และ *راجعون منها خيرا لي واخلف، مصيبتني في أجرني اللهم*

อนุญาตให้ร้องไห้เสียบๆ เนื่องจากอาลัยผู้ตาย และห้ามฉีกเสื้อผ้า ตบแก้ม พรรณนา โหยหวน และอื่นๆ

การจ่ายชะกาต

บทบัญญัติเกี่ยวกับชะกาต

ชะกาตตุลฟิฏรุเป็นองค์ประกอบหรือโครงสร้างหลักข้อที่สามของอิสลาม

การจ่ายชะกาต

เหตุผลของการบัญญัติชะกาต

เหตุผลบางประการของการบัญญัติชะกาต

ชำระจิตใจให้สะอาดจากความต่ำช้าของความตระหนี่ความตะกละและความละโมภ

เอาใจใส่คนยากจนแก้ปัญหาความเดือดร้อนของคนขัดสนและช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส

พิทักษ์รักษาประโยชน์ส่วนรวมซึ่งทำให้การใช้ชีวิตมีความสุข

ควบคุมมิให้ทรัพย์สินกระจุกอยู่เฉพาะคนที่ร่ำรวยและพ่อค้าหรือหมนเวียนอยู่ระหว่างคนร่ำรวย

นิยามชะกาต

คือปริมาณของทรัพย์สินที่ต้องจ่ายแก่ผู้มีสิทธิเมื่อครบพิกัดโดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่ถูกระบุบัญญัติไว้

เป็นการชำระและขัดเกลาจิตใจให้สะอาด อลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلَّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ

سَكَنٌ لَّهُمْ... ﴾ [التوبة: 103]

“โอ้ผู้ห้ามมัดเจ้าจงเอาส่วนหนึ่งจากทรัพย์สินของพวกเขาเป็นทานเพื่อเจ้าจะทำให้พวกเขาบริสุทธิ์จากมลทินบาปต่างๆและเพื่อเพิ่มพูนคุณงามความดีแก่พวกเขาด้วยทานนั้น” (อัต-เตาบะฮ์ 103)

สถานะของชะกาตในอิสลาม

ชะกาตเป็นองค์ประกอบหลัก(รูกน) ของอิสลามซึ่งถูกระบุพร้อมกับการละหมาดในหลายๆโองการ

บทบัญญัติเกี่ยวกับชะกาต

ชะกาตนั้นเป็นภาคบังคับเหนือมุสลิมผู้ครอบครองทรัพย์สินที่ครบพิกัดโดยมีเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งอัลลอฮ์ได้บัญญัติไว้ในคัมภีร์ของพระองค์และท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้สั่งให้ปฏิบัติไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้เยาว์หรือผู้ใหญ่ผู้ชายหรือผู้หญิง สุขภาพดีพิการหรือวิกลจริต อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ... ﴾ [التوبة: 103]

“โอ้มุหัมมัดเจ้าจงเอาส่วนหนึ่งจากทรัพย์สินของพวกเขาเป็นทาน เพื่อเจ้าจะทำให้พวกเขาบริสุทธิ์จากมลทินบาปต่างๆและเพื่อเพิ่มพูนคุณงามความดีแก่พวกเขาด้วยทานนั้น” (อัต-เตาบะฮฺ 103) และอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ

مِنَ الْأَرْضِ... ﴾ [البقرة: 267]

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงบริจาคส่วนหนึ่งจากบรรดาลสิ่งดี ๆ ของสิ่งที่พวกเจ้าได้แสวงหาไว้ และจากสิ่งที่เราได้ออกมาจากดินสำหรับพวกเจ้า” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 267)

﴿.....وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ...﴾ [المزمل: 20]

“และพวกเจ้าจงดำรงละหมาดและจงจ่ายซะกาต” (อัล-มุซซัหมิม 20)

และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

“อิสลามถูกวางอยู่บนโครงสร้าง 5 ประการ หนึ่งใน การปฏิบัติตนว่า ไม่มีพระเจ้าที่ถูเคารพสักการะโดยแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ สอง ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด สาม จ่ายซะกาต สี่ การทำหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์ และห้า การถือศีลอดในเดือนรอมฎอน” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายซะกาต

ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายซะกาตมี 4 ประเภทคือ

เงินตรา ปศุสัตว์ พืชผลที่งอกเงยจากดิน และสินค้าที่ทำการค้าขาย

เงินตราคือ ทองคำ เงินและธนบัตรต่างๆ
ทองคำเมื่อครบพิกัดน้ำหนัก 20 มืษกอล (ประมาณ 5.58 บาท)
อัตราการจ่าย 2.5% โลหะเงินเมื่อครบพิกัด 200 ดิรฮัม
อัตราการจ่าย 2.5% เช่นเดียวกับทองคำ

ธนบัตรตระกูลต่างๆ ณ
ปัจจุบันเมื่อมีราคาเทียบเท่าพิกัดทองคำหรือโลหะเงินให้จ่ายในอัตรา
า 2.5% เมื่อครบรอบปี

ปศุสัตว์คือ อูฐ วัว แพะหรือแกะ

วาญิบต้องจ่ายชะกาตปศุสัตว์ที่ปล่อยให้เล็มหญ้าตามท้องทุ่งหรือ
ทะเลทรายเป็นเวลาทั้งปีหรือส่วนมากของปี
เมื่อครบพิกัดและครบรอบปีโดยที่เลี้ยงไว้เพื่อรีดนมและขยายพันธุ์
ตามพิกัดดังนี้

พิกัดของแพะและแกะ เมื่อครบ 40-120 ตัว
ให้จ่ายชะกาตเป็นแกะหนึ่งตัว เมื่อครบ 121-200 ตัว
ให้จ่ายชะกาตเป็นแกะสองตัว เมื่อครบ 201
จ่ายชะกาตเป็นแกะสามตัว
จากนั้นในทุกหนึ่งร้อยตัวให้จ่ายเป็นแกะหนึ่งตัว พิกัดของวัว วัว
30-39 ตัวให้จ่ายชะกาตเป็นตะปือหรือตะปือฮ์หนึ่งตัว
(วัวตัวผู้หรือตัวเมียที่มีอายุครบหนึ่งปี) วัว 40-59 ตัว
ให้จ่ายชะกาตเป็นมุสินะฮ์หนึ่งตัว (วัวตัวเมียที่มีอายุครบสองปี) วัว
60 ตัว ให้จ่ายชะกาตเป็นวัวที่มีอายุครบหนึ่งปีสองตัว
จากนั้นในทุกสามสิบตัวให้จ่ายวัวที่มีอายุครบอายุหนึ่งปีหนึ่งตัว

และในทุกสี่สิบตัวให้จ่ายวัวตัวเมียที่มีอายุครบสองปีหนึ่งตัว
 พิภดของอูฐ อูฐ 5-9 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็นแกะ 1 ตัว อูฐ 10-14
 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็นแกะ 2 ตัว อูฐ 15-19 ตัว
 ให้จ่ายชะกาดเป็นแกะ 3 ตัว อูฐ 20-24 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็นแกะ
 4 ตัว อูฐ 25-35 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็น บินตุมะคอกฎ 1 ตัว
 (อูฐตัวเมียที่มีอายุครบหนึ่งปี) อูฐ 36-45 ตัว
 ให้จ่ายชะกาดเป็นบินตุละบูน 1 ตัว (อูฐตัวเมียที่มีอายุครบสองปี)
 อูฐ 46-60 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็นฮิกเกาะห์ 1 ตัว
 (อูฐตัวเมียที่มีอายุครบสามปี) อูฐ 61-75 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็น
 ญะชะอะฮ์ 1 ตัว(อูฐตัวเมียที่อายุครบสี่ปี) อูฐ 76-90 ตัว
 ให้จ่ายชะกาดเป็นอูฐตัวเมียที่มีอายุครบสองปี 2 ตัว อูฐ 91-120
 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็น อูฐตัวเมียที่มีอายุครบสามปี 2 ตัว อูฐ 121
 ตัว ให้จ่ายชะกาดเป็นอูฐตัวเมียที่อายุครบสองปี 3 ตัว
 จากนั้นในทุกสี่สิบตัวให้จ่ายชะกาดเป็นอูฐตัวเมียที่มีอายุครบสองปี
 1 ตัว
 และในทุกห้าสิบตัวให้จ่ายชะกาดเป็นอูฐตัวเมียที่มีอายุครบสามปี 1
 ตัว
 ถ้าหากปศุสัตว์มีไว้เพื่อการค้าขายและเพื่อหากำไรเมื่อครบรอบปีใ
 ห้ประเมินราคาแล้วจ่ายชะกาดในอัตรา 2.5%
 และถ้ามิใช่เพื่อการค้าขายก็ไม่ต้องจ่ายชะกาด

- ต้องจ่ายชะกาดเป็นตัวเมียเท่านั้น

ส่วนการจ่ายตัวผู้นั้นใช้ไม่ได้นอกจากชะกาดวัวและอูฐที่เป็นตัวผู้ส
 องปีสามปีหรือสี่ปีซึ่งใช้จ่ายทดแทนอูฐตัวเมีย
 ในกรณีที่มีเฉพาะตัวผู้เท่านั้น

สิ่งที่ยกเว้นจากดิน (พืชผล)

ต้องจ่ายชะกาดพืชผลทุกชนิดที่เป็นเมล็ดและผลไม้ลูกเล็กๆซึ่งใช้การวัดตวงและเก็บไว้ได้นานเช่นอินทผลัมและองุ่นแห้งเมื่อครบพิกัด 300 ทะนานนะบะรียห์ เท่ากับ 624 กิโลกรัมโดยประมาณ

พืชผลในปีเดียวกันถ้าเป็นชนิดเดียวกันจะถูกเอามารวมกันเพื่อไ้ครบพิกัดเช่นอินทผลัมต่างพันธุ์ชนิดต่างๆ สำหรับพืชผลที่รดน้ำโดยไม่มีค่าใช้จ่ายเช่นใช้น้ำฝนให้จ่ายชะกาด 10% พืชผลที่มีค่าใช้จ่ายในการให้น้ำเช่นใช้น้ำจากบ่อจ่ายชะกาด 5%

พืชที่รดน้ำโดยไม่มีค่าใช้จ่ายเป็นบางครั้งและมีค่าใช้จ่ายเป็นบางครั้งจ่ายชะกาด 7.5%

จำเป็นต้องจ่ายชะกาดเมื่อเมล็ดเริ่มแข็งและผลไม้เริ่มสุก (เช่นมีสีเหลืองหรือแดง)

ผักและผลไม้อื่นๆ

ไม่ต้องจ่ายชะกาดนอกจากมีไว้เพื่อทำการค้าขายหากเป็นเช่นนั้น ต้องจ่าย 2.5% จากมูลค่าเมื่อครบพิกัดและครบรอบปี

สิ่งที่ได้มาจากทะเลเช่นไข่มุกหินปะการังและปลาไม่ต้องจ่ายชะกาด แต่หากมีไว้เพื่อการค้าขายก็ให้จ่ายชะกาดการค้า 2.5% จากมูลค่าเมื่อครบรอบปีและครบพิกัด

อรรถิราชคือสมบัติที่เจอถูกฝังอยู่ในดินต้องจ่ายชะกาดหนึ่งส่วนห้าหรือ 20%

มีค่ามากหรือน้อยก็ตามและต้องจ่ายเหมือนกับทรัพย์สินที่ยึดได้จากสงครามโดยไม่ต้องใช้กำลัง

(คือหนึ่งส่วนห้าจ่ายเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

เครื่องญาติของท่านเราะสุล เด็กกำพร้า คนขัดสน

และคนเดินทางที่ขาดเสบียง) และอีกสี่ส่วนก็เป็นสิทธิของผู้ค้นพบ

สินทรัพย์ในการค้าขาย

คือสิ่งที่มีไว้เพื่อการค้าขายและหากำไรได้แก่อาคารที่อยู่อาศัย สัตว์ อาหาร เครื่องดื่ม เครื่องมือต่างๆ และอื่นๆ

สินทรัพย์เพื่อการค้าต้องจ่ายชะกาตเมื่อครบพิกัดและครบรอบปีในอัตรา 2.5%

จากมูลค่าทั้งหมดและอนุญาตให้ใช้ตัวสินทรัพย์นั้นจ่ายเป็นชะกาตได้ ชะกาตค้าขายนั้นควรแจกจ่ายแก่คนขัดสน

หากสินทรัพย์มีไว้เพื่อครอบครองมิได้มีเป้าหมายเพื่อทำการค้าขายก็ไม่ต้องจ่ายชะกาต

ผลผลิตจากปศุสัตว์และกำไรจากการค้าขายนั้นให้ครบรอบปีพร้อมกับส่วนที่เป็นต้นทุนเมื่อต้นทุนมีปริมาณครบพิกัด

เงื่อนไขที่ต้องจ่ายชะกาต

จำเป็นที่ต้องจ่ายชะกาตสำหรับทุกคนที่ 1-เป็นอิสระ 2-เป็นมุสลิม 3-ครบพิกัด 4-ครอบครองพิกัดอย่างสมบูรณ์ 5-ครบรอบปี นอกจากริกาซและสิ่งทิ้งออกงยจากดิน

คือริกาซจะจ่ายเมื่อค้นพบและพืชผลจะจ่ายเมื่อถึงฤดูกาลเก็บเกี่ยว

การจ่ายชะกาต

เวลาจ่ายชะกาต

จำเป็นต้องจ่ายชะกาตโดยเร็วเช่นเดียวกับการบนบานและกัฟฟาเราะฮ์ (สิ่งไถ่โทษ)

เพราะสำนวนคำสั่งโดยทั่วไปแล้วคือต้องทำทันทีโดยเร็วเช่น

[277: البقرة] ﴿... وَعَاوُوا الزَّكَاةَ...﴾

“และพวกเจ้าจงจ่ายชะกาต” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ 277)

และอนุโลมให้ล่าช้าได้เพื่อเก็บไว้จ่ายในยามที่มีเหตุจำเป็นหรือเพื่อให้แก่ญาติใกล้ชิดหรือแก่เพื่อนบ้าน

บทบัญญัติเกี่ยวกับการไม่จ่ายชะกาต

บุคคลใดปฏิบัติเสบบัญญัติชะกาตโดยมีความรู้และตั้งใจเขาย่อมเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแม้ว่าเขาจ่ายชะกาตก็ตามเนื่องจากเขาได้ปฏิเสธอัลลอฮ์ เราะฮ์มุลและปฏิเสธมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

เขาต้องกลับตัวสำนึกผิด

หากไม่สำนึกผิดเขาต้องโทษประหารชีวิต

และบุคคลใดไม่จ่ายชะกาตเพราะความตระหนี่และเลินเล่อต้องเก็บชะกาตจากเขาและต้องสั่งสอนและตักเตือนเนื่องจากเขากระทำการที่ ต้องห้าม

ผู้ปกครองโดยชอบธรรมต้องจ่ายชะกาตแทนคนบ้าและเด็ก

ข้อควรปฏิบัติขณะจ่ายชะกาต

ควรจ่ายอย่างเปิดเผยเพื่อให้พ้นจากข้อกล่าวหา

ให้แจกจ่ายด้วยตัวเองเพื่อให้ถึงผู้มีสิทธิอย่างแท้จริง

กล่าวตออาอ์ขณะจ่ายชะกาต

“โอ้อัลลอฮฺโปรดให้ท่านนี้เป็นกำไรและความสบายใจอย่าให้เป็นค่าปรับ”

ผู้รับควรกล่าวว่า

“ขออัลลอฮฺตอบแทนผลบุญแก่ท่านในสิ่งที่ท่านให้
ขออัลลอฮฺให้ท่านมีความจำเริญในสิ่งที่ท่านเก็บไว้และขอต่อพระองค์
ให้เป็นการขัดเกลาแก่ท่าน”

ควรจ่ายชะกาตแก่เครือญาติที่ขัดสนที่ไม่ได้อยู่ในการอุปการะตามหน้าที่

ผู้มีสิทธิรับชะกาต

ผู้มีสิทธิรับชะกาตมี 8 จำพวกโดยถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอาน
อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿ إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ

وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ

عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ [التوبة: 60]

“แท้จริงงานทั้งหลาย (ชะกาต)

นั้นเป็นสิทธิสำหรับบรรดาผู้ที่ยากจน บรรดาผู้ขัดสน
บรรดาเจ้าหน้าที่จัดเก็บ บรรดาผู้ที่ต้องโน้มน้าวจิตใจของพวกเขา
ใช้ในการไถทาส บรรดาผู้มีหนี้สิน
ใช้ในการหนทางของอัลลอฮ์และผู้เดินทางที่ขาดเสบียงนั้นเป็นบัญญัติ
จากอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ทรงปรีชาญาณ” (อັต-เตาบะฮฺ
60)

บุคคลเหล่านั้นคือ

บรรดาผู้ที่ยากจน

(พะกีร)คือผู้ที่ไม่มีรายได้แม้สักเล็กน้อยของความจำเป็น

บรรดาผู้ขัดสน

(มิสกิน)คือผู้ที่มีรายได้ครั้งของความจำเป็นหรือมากกว่าครั้ง

เจ้าหน้าที่คือผู้จัดเก็บผู้ดูแลหากไม่มีค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือน

ผู้ที่ต้องโน้มน้าวจิตใจคือหัวหน้าหรือแกนนำกลุ่มซึ่งคาดหวังว่าเขา
จะรับอิสลามหรือยับยั้งความชั่วร้ายของเขาหรือการศรัทธาของเขา
จะมั่นคงหรือคนอื่นจะรับอิสลามเพราะเขา

การไถทาสคือทาสที่ทำสัญญากับนายว่าจะไถตัวให้เป็นอิสระ

ผู้มีหนี้สินมี 2 ประเภท

มีหนี้สินเพราะไถ่เกลียดข้อพิพาทระหว่างคู่กรณี

มีหนี้สินเพราะตัวเองโดยมีภาระหนี้สินมากและไม่มียทรัพย์สินที่จะใช้
หนี้ ในหนทางของอัลลอฮ์คือนักรบผู้เสียสละในหนทางของอัลลอฮ์
การเรียกร้องเชิญชวนสู่ศาสนาของอัลลอฮ์และสิ่งที่จะช่วยหรือส่งเสริม

ม ในการเผยแพร่ศาสนา

คนเดินทางคือคนเดินทางที่ขาดปัจจัยที่จะกลับสู่ภูมิลำเนาของเขา

ชะงาดตุลพิณรุ

เหตุผลของการบหบัญญัติชะงาดตุลพิณรุ

ส่วนหนึ่งจากเหตุผลคือการขัดเกลาลิิตใจผู้ที่ถือศีลอดจากสิ่งไร้สาระและการพูดจาหยาบคายซึ่งอาจจะเกิดขึ้นและยังเป็นอาหารแก่คนขัดสนและยากจนโดยที่พวกเขาไม่ต้องขอผู้อื่นในวันฮีด

ปริมาณและชนิดอาหารที่เป็นชะงาดตุลพิณรุ

1 ทะนาน คือเท่ากับ 4 ลิตร หรือเท่ากับ 3 กิโลกรัมโดยประมาณ โดยใช้อาหารหลักของผู้คนในเมืองนั้นๆไม่ว่าจะเป็นข้าวบาเลย์ อินทผลัม ข้าว อกุ่นแห้งหรือเนยแห้ง

เวลาที่ต้องจ่าย

จำเป็นต้องจ่ายเมื่อเข้าสู่คืนของวันฮีดิลพิณรุ

เวลาจ่ายที่อนุญาตคือหนึ่งวันหรือสองวันก่อนวันฮีดเนื่องจากอับดุลลอฮฺ บิน อุมร์ได้ปฏิบัติเช่นนั้น

เวลาที่ประเสริฐคือเริ่มจากรุ่งอรุณของวันฮีดจนถึงเวลาใกล้ละหมาดฮีดเนื่องจากท่านเราะสูลได้สั่งให้จ่ายก่อนที่ผู้คนจะออกไปละหมาด

ผู้ที่ต้องจ่ายชะกาตตุลฟีฏร

คือทุกคนที่เป็นมุสลิมเป็นอิสระหรือทาส ชายหรือหญิง เด็กหรือผู้ใหญ่ซึ่งมีเหลือเพียงพอสำหรับเป็นอาหารของเขาในวันและคืนของวันอีด และส่งเสริมให้จ่ายแทนทารกที่อยู่ในครรภ์ด้วย

ผู้มีสิทธิรับชะกาตตุลฟีฏร

คือผู้มีสิทธิรับชะกาตทั้ง 8 จำพวกเพียงแต่คนขัดสนและยากจนสมควรยิ่งกว่าจำพวกอื่นๆ เพราะท่านเราะสูล คือลล้ลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า "จงให้พวกเขาที่มีความเพียงพอในวันนี้(วันอีด)โดยที่ไม่ต้องขอจากผู้ใด"

การถือศีลอด

บทบัญญัติของการถือศีลอด

การถือศีลอดเป็นองค์ประกอบหรือโครงสร้างหลักข้อที่สี่ของอิสลาม ถือศีลอดเดือนเราะมะฎอน

นียามและประวัติกการบัญญัติการถือศีลอด

นียามการถือศีลอด

ทางภาษา คือการระงับ และทางวิชาการ คือการตั้งใจแน่วแน่เพื่ออิมบาตะฮุตอวัลลอฮฺ โดยการละเว้นจากการกิน

ดื่ม มีเพศสัมพันธ์ และทุกสิ่งที่ทำให้การถือศีลอดเสีย
นับตั้งแต่แสงอรุณขึ้นจนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า

ประวัติการบัญญัติการถือศีลอด

อัลลอฮ์ได้บัญญัติการถือศีลอดให้กับประชาชาติของท่านนบีมุหัมมัด
ดั่งที่พระองค์ได้บัญญัติแก่ประชาชาติก่อนหน้านี้
ดั่งที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن

قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۸۳﴾ [البقرة: 183]

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธา

การถือศีลอดได้ถูกบัญญัติแก่พวกเจ้าดั่งที่ได้ถูกบัญญัติแก่ประชา
ชาติก่อนหน้านี้ ทั้งนี้เพื่อพวกเจ้าจะได้ยำเกรง” (อัล-บะเกาะเราะฮ์
183)

การบัญญัติการถือศีลอดเกิดขึ้นในเดือนชะอฺบาน
ปีที่สองหลังจากฮิจญ์เราะฮ์ของท่านนบีมุ
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ประโยชน์ของการถือศีลอด

การถือศีลอดศีลอดมีประโยชน์ทั้งในด้านจิตใจ สังคม
และสุขภาพ

ประโยชน์ในด้านจิตใจคือ

เป็นการฝึกให้ผู้ถือศีลอดคุ่นชินกับความอดทนและยับยั้งชั่งใจ
อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มความยำเกรงในกับตัวของเขาด้วย

ประโยชน์ในด้านสังคมคือ

เป็นการฝึกประชาชาติมุสลิมให้มีระบบระเบียบและร่วมเป็นหนึ่ง
รักความเสมอภาคและยุติธรรม มีความเมตตาและจริยธรรมที่ดี
ซึ่งทั้งหมดเป็นช่องทางป้องกันสังคมจากความชั่วต่าง ๆ ได้

ส่วนประโยชน์ในด้านสุขภาพคือ

เป็นการช่วยชะล้างกระเพาะให้มีประสิทธิภาพในการทำงานดียิ่งขึ้น
ชำระล้างร่างกายจากสิ่งปฏิกูล และช่วยลดไขมันและพุง

การกำหนดเดือนเราะมะฎอน

การกำหนดเดือนเราะมะฎอนมีสองวิธี คือ 1.

นับเดือนชะอฺบานให้ครบจำนวนสามสิบวัน กล่าวคือ
หากเดือนชะอฺบานมีจำนวนสามสิบวัน
วันที่สามสิบเอ็ดก็คือวันที่หนึ่งของเดือนเราะมะฎอน

2. การเห็นจันทร์เสี้ยว

เมื่อมีการเห็นจันทร์เสี้ยวของเราะมะฎอนในคืนที่สามสิบของเดือนช
ะอฺบานแล้ว จำเป็นที่ต้องถือศีลอด ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿... فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ...﴾ [البقرة: 185]

“ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเข้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว ก็จงถือศีลอด” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 185) และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า “เมื่อพวกท่านเห็นจันทร์เสี้ยว (เราะมะฎอน) ก็จงถือศีลอด และเมื่อพวกท่านเห็นมันอีก (เดือนเซาวาล) พวกท่านก็จงละศีลอด หากมีเมฆปกคลุม (จนไม่อาจเห็นมันได้) พวกท่านก็จงทำให้เดือนนั้นมีจำนวนสามสิบวันเต็ม”

เมื่อมีการเห็นจันทร์เสี้ยวในประเทศหนึ่ง จำเป็นสำหรับประชาชนในประเทศนั้นต้องถือศีลอด กล่าวคือ ในแต่ละพื้นที่ที่มีมัญละฮฺ (เวลาการขึ้นและตกของเดือน) ต่างกัน มัญละฮฺของทวีปเอเชียไม่ใช่มัญละฮฺเดียวกันกับทวีปยุโรป มัญละฮฺของทวีปแอฟริกาไม่ใช่มัญละฮฺเดียวกันกับทวีปอเมริกา เป็นต้น ดังนั้น ในแต่ละพื้นที่มีบทบัญญัติเฉพาะสำหรับพวกเขา แต่ถ้ามุสลิมทั่วโลกถือศีลอดพร้อมเพรียงกันโดยยึดการดูจันทร์เสี้ยวเพียงแห่งเดียวก็ถือว่าเป็นเรื่องดี และคือสัญลักษณ์ของความรวมใจเป็นหนึ่งในและภราดรภาพ

สำหรับการดูจันทร์เสี้ยวของเราะมะฎอน พยานเพียงคนเดียวหรือสองคนก็เป็นเพียงพอแล้ว ทั้งนี้ เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้อนุญาตให้มีพยานเพียงคนเดียวในการกำหนดเดือนเราะมะฎอน ส่วนการกำหนดเดือนเซาวาลนั้นจำเป็นต้องมีพยานสองคน เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ไม่อนุญาตให้ออกจากการถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเพื่อจะเข้าเดือนเซาวาลนอกจากต้องมีพยานสองคน

วาญิบต้องถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเป็นวาญิบ
ดังที่มีหลักฐานจากอัลกุรอาน หะดีษ และอิจญ์มาอฺของประชาชาติ
และเป็นหนึ่งในหลักการของศาสนาอิสลาม อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า

﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ

وَالْفُرْقَانِ...﴾ [البقرة: 185]

“เดือนเราะมะฎอน
เป็นเดือนที่อัลกุรอานได้ถูกประทานลงมาในเดือนนั้น
เพื่อเป็นทางนำแก่มนุษยชาติ
และหลักฐานอันชัดเจนเกี่ยวกับข้อแนะนำนั้น
และเกี่ยวกับสิ่งที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ ดังนั้น
ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว ก็จงถือศีลอด” (อัล-
บะเกาะเราะฮฺ 185) และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม
ได้กล่าวว่า “อิสลามถูกวางอยู่บนโครงสร้าง 5 ประการ หนึ่งใน
การปฏิญาณตนว่า
ไม่มีพระเจ้าที่ถูเคารพภักดีโดยแท้จริงนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น
และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ สอง ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด
สาม จ่ายซะกาต สี่ การทำหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮฺ และห้า
การถือศีลอดในเดือนรอมฎอน”

องค์ประกอบ (รૂก่น) ของการถือศีลอด

ตั้งเจตนาถือศีลอดเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของอัลลอฮ์และสร้างความใกล้ชิดกับพระองค์ ท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า “แท้จริง การงานทั้งหลายนั้นขึ้นอยู่กับเจตนา”

ละเว้นจากสิ่งที่ทำให้เสียการถือศีลอด เช่น การกิน ดื่ม และมีเพศสัมพันธ์

เวลา กล่าวคือ ถือศีลอดในช่วงเวลากลางวัน ตั้งแต่แสงอรุณขึ้นกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า

เงื่อนไขที่วาญิบต้องถือศีลอด

เงื่อนไขที่วาญิบต้องถือศีลอดมี 4 ประการ เป็นมุสลิม บรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ มีสติสัมปชัญญะ มีความสามารถที่จะถือศีลอด ส่วนสตรีนั้น การถือศีลอดของนางจะถือว่าใช้ได้โดยต้องไม่มีรอบเดือนและเลือดนิฟาส เงื่อนไขที่จะถือว่าการถือศีลอดใช้ได้ เป็นมุสลิม ตั้งเจตนาในตอนกลางคืน มีสติสัมปชัญญะ รู้เดียงสา ไม่มีรอบเดือน ไม่มีเลือดนิฟาส

สิ่งที่ควรปฏิบัติขณะถือศีลอด

รีบเร่งในการละศีลอด

นั่นคือการละศีลอดโดยทันทีหลังจากดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า

ละศีลอดด้วยผลอินทผลัมสดหรือแห้งหรือละด้วยน้ำเปล่า
ที่ประเสริฐที่สุดคือ การละศีลอดด้วยผลอินทผลัมสด
หลังจากนั้นคือผลอินทผลัมแห้ง และหลังจากนั้นคือด้วยน้ำเปล่า
และส่งเสริมให้ละโดยรับประทานเป็นจำนวนคือ สาม ห้า
หรือเจ็ดผล

กล่าวดูอาวัลละศีลอด ซึ่งทำนปี คือลัลลอลฮุอะลัยฮิอะสลัม
จะกล่าวขณะละศีลอดว่า

“ข้าแต่อัลลอฮฺ พวกเราได้ถือศีลอดเพื่อพระองค์
และเราก็ได้ละศีลอดด้วยริซกีของพระองค์ ฉะนั้น
ได้โปรดทรงตอบรับการถือศีลอดของพวกเรา แท้จริง
พระองค์ทรงเป็นผู้ไต่ฮิน ผู้ทรงรอบรู้”

รับประทานสะหฺรุ
คือการกินหรือดื่มในช่วงท้ายของเวลากลางคืน โดยมีเจตนาเพื่อถือ
ศีลอด

ให้ล่าช้าในการรับประทานสะหฺรุกระหังช่วงท้ายของกลางคืน

การกระทำที่นารังเกียจในขณะที่ถือศีลอด

คือการกระทำสิ่งนี้อาจทำให้การถือศีลอดเสีย
ถึงแม้ว่าการกระทำนั้นโดยตัวของมันเองไม่ได้ทำให้การถือศีลอดเสี
ย นั่นคือ

บ้วนปากหรือสูดน้ำเข้าจมูกอย่างแรงจนเกินไป

การจับที่อาจส่งผลให้เกิดอารมณ์และเสียศีล
โดยการมีน้ำมะขี้เคว้นนอกหรืออาจมีเพศสัมพันธ์ที่ต้องจ่ายกัฟ
ฟาเราะฮ์

การเพ่งมองภรรยาด้วยอารมณ์ใคร่

คิดเรื่องการมีเพศสัมพันธ์

จับมือหรือสัมผัสร่างกายของสตรี

ข้อผ่อนปรนในการละศีล

ผู้หญิงที่มีรอบเดือนและนิฟาสจำเป็นต้องละศีล

ผู้ที่จำเป็นต้องบริโภคอาหารเพื่อช่วยเหลือชีวิตคนอื่น เช่น
คนจมน้ำ เป็นต้น

ผู้เดินทางที่อนุญาตให้ละหมาดย่อได้ส่งเสริมให้เขาละศีล

ผู้ป่วยที่เกรงว่าจะเกิดอันตราย

ผู้ที่เริ่มออกเดินทางในเวลากลางวันของเดือนเราะมะฎอน
ทางที่ดีแล้วเขาไม่ควรละศีล

ทั้งนี้เพื่อเป็นการเลี่ยงจากพิสัยของการคิลาฟ

สตรีตั้งครรภ์หรือให้นมบุตรที่เกรงว่าหากถือศีลแล้วจะเกิดอัน
ตรายต่อตัวนางและทารก

และหากเกรงว่าจะเกิดอันตรายเฉพาะกับทารก

ผู้เป็นวะสียของทารกจำเป็นต้องให้อาหารแก่คนยากจนเท่ากับวันที่
ขาดศีลotted แต่ในทั้งสองกรณี นางจำเป็นต้องถือศีลottedชด

สิ่งที่ทำให้การถือศีลottedเสีย

สิ่งที่ทำให้การถือศีลottedเสียมีดังนี้

เป็นมรุตต (สิ้นสภาพการเป็นมุสลิม)

เสียชีวิต

ตั้งใจละศีลotted

ไม่แน่ใจในการจะถือศีลottedต่อ

อาเจียนโดยเจตนา

ใช้ยาสวนทวารและฉีดยาบำรุง

มีรอบเดือนหรือเลือดนิฟาส

กลืนเสมหะที่ออกมาถึงปาก

กรอกเลือด ทั้งผู้ถูกรอกและผู้ทำการกรอก

มือสุจิตเคลื่อนออก โดยเกิดจากการตั้งใจเพ่งมอง

มือสุจิตหรือมะซีย้ออก โดยเกิดจากการสัมผัส ช่วยตัวเอง
หรือเล่าโลม

มีวัตถุประสงค์ถึงลำคอหรือซึมเข้าถึงสมอง
ไม่ว่าจะเป็นของเหลวหรือของแข็ง

หมายเหตุ

ผู้ที่เจตนามีเพศสัมพันธ์ในเดือนเราะมะฎอนไม่ว่าจะมีความสัมพันธ์กันทางด้านหน้าหรือด้านหลัง

จำเป็นต้องถือศีลอดชดพร้อมกับจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ
ส่วนผู้ที่ไม่เจตนา (ลิม)

ไม่ต้องถือศีลอดชดและจ่ายกัฟฟาเราะฮฺแต่ประการใด

สตรีที่ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ในเดือนเราะมะฎอน หรือไม่รู้รับบัญญัติ หรือลิม การถือศีลอดของนางใช้ได้ ในกรณีที่ถูกบังคับนางจำเป็นต้องถือศีลอดชดอย่างเดียว แต่ถ้าหากนางเจตนายินยอมก็จำเป็นต้องถือศีลอดชดพร้อมกับจ่ายกัฟฟาเราะฮฺด้วย

กัฟฟาเราะฮฺคือ การปล่อยทาสหนึ่งคนให้เป็นอิสระ หากไม่มีความสามารถ ให้ถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน หากไม่มีความสามารถ ให้จ่ายอาหารแก่ยากจนจำนวน 60 คน และหากไม่มีความสามารถอีก ก็ไม่ต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ

ผู้มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาโดยทางอื่นที่ไม่ใช่ทางอวัยวะเพศ จำเป็นต้องถือศีลอดชดและชออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ

ส่งเสริมให้รีบเร่งในการถือศีลอดชดและถือติดต่อกัน หากประวิงเวลาจนเลยเดือนเราะมะฎอนโดยไม่มีเหตุ

จำเป็นต้องให้อาหารแก่คนยากจนต่อหนึ่งวันที่ขาดศีลอดพร้อมกับ
การถือศีลอดใช้

ผู้เสียชีวิตโดยยังไม่ได้ถือศีลอดที่ได้บนบานไว้หรือยังไม่ได้ทำหัจญ์
ญ์ที่ได้บนบานไว้ ให้ผู้เป็นวะลียถือศีลอดหรือทำหัจญ์แทน

การถือศีลอดที่เป็นสุนัต มักรูฮฺ (นารังเกียจ) และหะรอม
(ต้องห้าม)

การถือศีลอดที่สุนัต

ส่งเสริมให้ถือศีลอดในวันต่อไปนี้

วันอะเราะาะพะฮฺ (วันที่ 9 ชุลหิจญะฮฺ) นอกจากผู้ประกอบพิธีหัจญ์

วันที่ 9, 10, 11 ของเดือนมุหฺรริอม

หกวันในเดือนเซาวาล

ครึ่งเดือนแรกของเดือนชะอฺบาน

สิบวันแรกของเดือนชุลหิจญะฮฺ

การถือศีลอดในเดือนมุหฺรริอม

บรรดาวันสี่ขาว (วันที่ 13-15) ของทุกเดือน

วันจันทร์และวันพฤหัสบดี

ถือศีลอดวันเว้นวัน

การถือศีลอดของคนโสดที่ไม่มีความสามารถจะแต่งงาน

การถือศีลอดที่มักรูฮ (นารังเกียจ)

การถือศีลอดของผู้ประกอบพิธีหัจญ์ในวันอะเราะเราะพะฮะ

การถือศีลอดเฉพาะวันศุกร์วันเดียวเป็นเอกเทศ

การถือศีลอดวันสุดท้ายของเดือนชะอฺบาน

ข้างต้น คือการถือศีลอดที่เป็นมักรูฮในเชิงนารังเกียจ

ส่วนต่อไปนี้เป็นกรถือศีลอดที่เป็นมักรูฮซึ่งต้องห้ามคือ

อัลวิซอล :

คือการถือศีลอดสองวันติดต่อกันหรือมากกว่าโดยไม่ได้ละศีลอด

ถือศีลอดในวันสงสีย (30 ชะอฺบาน)

ถือศีลอดตลอดทั้งปีโดยไม่ได้ละเว้นสักวัน

การถือศีลอดสุนัตของสตรีที่ไม่ได้รับอนุญาตจากสามีของนาง
ในขณะที่สามีนั้นอยู่กับนาง

การถือศีลอดที่ต้องห้าม

การถือศีลอดในวันต่อไปนี้

ถือศีลอดในวันอีดทั้งสอง (วันอีดฟิตรีย์และวันอีดอฎุฮา)

ถือศีลอดในวันศุกร์ (11-13 ชุลหิจญะฮฺ)
เว้นแต่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์อื่นไปจากประเภทะมัดตุอ
และผู้ที่ไม่มีความสามารถในการทำฟิเดยะฮฺ(เชือดสัตว์)

วันที่มีประจำเดือนของผู้หญิง และเลือดหลังคลอดบุตร

การถือศีลอดของผู้ป่วยที่คาดว่าอาจส่งผลอันตรายต่อชีวิตได้

การออดิกาฟและบหฺบัญญัติที่เกี่ยวข้อง

ประเภทและเงื่อนไขของการออดิกาฟ

การออดิกาฟ

นิยาม

การออดิกาฟตามหลักภาษา คือ การฟำนั๊ก, การอยู่ประจำ,
การเก็บตัว, หรือการยับยั้ง

ตามหลักวิชาการ คือ การตั้งใจต้งเจตนาฟำนั๊กอยู่ในมัสนอิด
เพื่อการเคารพภักดี โดยมีรูปแบบเฉพาะ

เหตุผลของการบัญญัติการออดิกาฟ

ทำให้จิตใจปลอดโปร่งปราศจากการหมกมุ่นอยู่กับกิจการโลกปัจจุ
บัน โดยมุ่งสู่การเคารพภักดีและรำลึกถึงอัลลอฮฺ

ถวายใจให้กับอัลลอฮฺ

โดยการมอบหมายและฟำนั๊กอยู่ที่ประตูแห่งความโปรดปรานและความเมตตาของพระองค์

ประเภทของการถือศรัทธา

การถือศรัทธามี 2 ประเภท

1. ภาคบังคับ คือ การถือศรัทธาตามที่ได้บัญญัติไว้ เช่นกล่าวว่า หากฉันสำเร็จในกิจการใดๆ ฉันจะถือศรัทธาสามวัน หรือหากฉันได้รับความสะดวกในกิจการใดกิจการหนึ่ง ฉันจะถือศรัทธา อย่างนี้เป็นต้น

2. ไม่ได้เป็นภาคบังคับ แต่ท่านนบีได้ปฏิบัติไว้เป็นประจำทุกๆปี ซึ่งช่วงเวลาที่ดีที่สุดคือในสัปดาห์สุดท้ายของเดือนเราะมะฎอน

องค์ประกอบ (รูกุน) ของการถือศรัทธา

1. ผู้ที่ถือศรัทธา (มุอตะกัฟ)

2. การพำนักอยู่ในมัสญิด เนื่องจากท่านอะลี รอฎียัลลอฮูอันฮุ กล่าวว่

“ ไม่มีมีการถือศรัทธานอกจากในมัสญิดที่มีการละหมาดญะมาอะฮ์เท่านั้น ”

เพราะว่าการถือศรัทธาในมัสญิดที่มีการละหมาดญะมาอะฮ์นั้น จะเป็นการเตรียมตัวเพื่อละหมาดเวลาต่างๆในลักษณะที่สมบูรณ์ที่สุด อันเนื่องมาจากการละหมาดที่เป็นญะมาอะฮ์นั่นเอง

3. สถานที่ถือศรัทธา (มุอตะกัฟ)

เงื่อนไขที่ทำให้การถือศรัทธาถูกต้อง (ใช้ได้) มีดังต่อไปนี้

1. ผู้ถือศรัทธาต้องเป็นมุสลิมเท่านั้น จึงใช้ไม่ได้จากคนต่างศาสนิก

2.รู้เตียงสา ฉะนั้น การออดิคาฟของคนวิกลจริต และเด็กจึง
ใช้ไม่ได้

3.ผู้ชายต้องออดิคาฟในมัสนญิดที่มีการละหมาดญะมาอะฮฺ

4.ชำระตัวให้สะอาดจากมูลเหตุที่ต้องอาบน้ำ (ญะนาบะฮฺ
เลือดประจำเดือน และเลือดหลังการคลอดบุตร)

สิ่งที่ทำให้การออดิคาฟเป็นโมฆะ

1. การร่วมประเวณี แม้ว่าน้ำอสุจิไม่ได้หลั่งออกมาก็ตาม
พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿.. وَلَا تَبْشِرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسْجِدِ ۗ﴾ [البقرة: 187]

“และพวกเจ้าอย่ามีเพศสัมพันธ์กับภรรยา
ขณะที่พวกเจ้าออดิคาฟอยู่ในมัสนญิด” (อัลบะเกาะเราะฮฺ 187)

2.การเล่าโลมระหว่างสามภรรยา

3.เป็นลม และวิกลจริต เนื่องจากมีนเมา หรือเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ

4.สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม

5.ออกจากมัสนญิด โดยไร้เหตุจำเป็นที่ได้รับการอนุโลม

เหตุจำเป็นที่อนุโลมให้ออกจากมัสนญิด

เหตุจำเป็นที่อนุโลมให้ออกจากมัสนญิดได้ (สถานที่ออดิคาฟ)
แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1.เหตุจำเป็นตามบทบัญญัติที่ได้อนุโลมไว้

เช่น ออกไปละหมาดวันศุกร์ หรือ ละหมาดอีดทั้งสอง หากมัสญิดที่กำลังอิติกาฟอยู่ไม่มีการละหมาดวันศุกร์และการละหมาดอีดทั้งสอง

เหตุผลที่อนุโลมให้ออกจากมัสญิดได้นั้น ก็เนื่องจากการอิติกาฟนั้นเป็นการภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยการละทิ้งการฝ่าฝืนอัลลอฮ์ ขณะที่การละทิ้งละหมาดวันศุกร์หรือละหมาดอีดเป็นการฝ่าฝืนอัลลอฮ์ ซึ่งมันขัดกับการอิติกาฟที่ส่งเสริมให้ใกล้ชิดอัลลอฮ์

2.เหตุตามปกติวิสัย

เช่น การขับถ่าย หรือ มีญะนาบะฮฺ (เหตุที่ต้องอาบน้ำ) โดยการฝืนเปียก เมื่อไม่สามารถอาบน้ำชำระร่างกายในมัสญิดได้ แต่มีข้อแม้ว่าให้กำชับเวลาเท่าที่ทำการกิจเสร็จเท่านั้น

3.อุปสรรคเพราะเหตุจำเป็น (เป็นกรณีฉุกเฉิน)

เช่น เกรงว่าทรัพย์สินหรือเสบียงจะได้รับความเสียหาย หรือเกรงว่าตัวเขาจะได้รับอันตราย หากเขายังคงอยู่ในสถานที่อิติกาฟ

การประกอบพิธีหัจญ์

กฎเกณฑ์ของการประกอบพิธีหัจญ์

การประกอบพิธีอุมเราะฮฺ และกฎเกณฑ์ของการประพิธีอุมเราะฮฺ

หลักการข้อที่ห้า ที่อยู่ในหลักอิสลามคือ การประกอบพิธีหัจญ์

ความหมายของคำว่า หัจญ์

สถานภาพของการประกอบพิธีหัจญ์ในอิสลาม

การประกอบพิธีหัจญ์นั้น
เป็นองค์ประกอบหรือโครงสร้างหลักข้อที่ห้าของอิสลาม
ถูกบัญญัติในปีที่เก้าฮิจญ์เราะฮ์ศักราช

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿...وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا...﴾ [آل عمران:

[97

"และสิทธิของอัลลอฮ์ที่มีแก่มนุษย์นั้น คือการมุ่งสู่บ้านหลังนั้น
(เพื่อประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์)
อันได้แก่ผู้ที่สามารถหาทางไปยังบ้านหลังนั้นได้ " (อาล อิมรอน
97)

ท่านรอซูลุลลอฮ์ คือลลิลลอฮ์อะลัยฮิสะลัม ได้กล่าวว่า:
"อิสลามถูกวางอยู่บนโครงสร้าง 5 ประการ หนึ่งใน
การปฏิญาณตนว่า
ไม่มีพระเจ้าที่ถูกเคารพก่อกติโดยแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น
และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ สอง
การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด สาม การจ่ายซะกาต สี่

การประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์ และหัจ
การถือศีลอดในเดือนรอมฎอน "

บทบัญญัติของการประกอบพิธีหัจญ์

การประกอบพิธีหัจญ์เป็นข้อบังคับให้ปฏิบัติเพียงครั้งเดียวในชีวิต
เนื่องจากท่านเราะสูลกล่าวไว้ว่า "การประกอบพิธีหัจญ์ภาคบังคับ
คือเพียงครั้งเดียวในชีวิต หากผู้ใดกระทำมากกว่านั้น
ก็ถือว่าเป็นการสมัครใจ"

คำว่า "หัจญ์ หรือการประกอบพิธีหัจญ์ " หมายถึง
การมุ่งสูนครมกกะฮ์เพื่อปฏิบัติสิ่งต่างๆ
ที่ถูกกำหนดไว้และในเวลาที่ถูกบัญญัติไว้

การประกอบพิธีอุมเราะฮ์

ความหมายของ "อุมเราะฮ์" ตามหลักภาษา คือ การเยี่ยมชมเยียน
การเยือน และความหมายของ "อุมเราะฮ์" ตามบทบัญญัติ คือ
การปฏิบัติต่างๆ
ที่ได้กำหนดไว้ตามที่ได้ระบุไว้ในบทบัญญัติอิสลาม

การประกอบพิธีอุ้มเราะฮุนั้น

ควรปฏิบัติเป็นภาคบังคับเพียงครั้งเดียวในชีวิต

เหตุผลเกี่ยวกับการบัญญัติการประกอบพิธีหัจญ์และอุ้มเราะฮ

ส่วนหนึ่ง คือ การชำระจิตใจให้สะอาดจากร่องรอยของบาป เพื่อให้เขาเป็นผู้ที่มีเกียรติ ณ ที่อัลลอฮ์ ในวันปรโลก ดังคำกล่าวของท่านรอซูล คือ ลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ที่ว่า “บุคคลใดได้ประกอบพิธีหัจญ์ ณ วิหารแห่งนี้ โดยที่เขาไม่ทำการร่วมประเวณี หรือทำอนาจาร และไม่ละเมิด เขากลับจะมาตั้งวันที่เขาได้ออกมาจากครรรภ์มารดาของเขา” (ไม่มีบาปตัวตัวเขาเลย)

เงื่อนไขที่จำเป็นในการประกอบพิธีหัจญ์และอุ้มเราะฮ

เงื่อนไขที่จำเป็นในการประกอบพิธีหัจญ์และอุ้มเราะฮ มีดังนี้ เป็นมุสลิม

มีสติสัมปชัญญะ

บรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ

มีความสามารถ คือ มีเสบียงและพาหนะที่เหมาะสมสำหรับเขา

เป็นไทอย่างสมบูรณ์(อิสระ)

สำหรับผู้หญิงนั้นต้องมีข้อที่หกเพิ่มมา
คือนางต้องมีมะหฺรอม(บรรดาญาติที่แต่งงานกันมิได้)ร่วมเดินทางกับ
นางด้วย
แต่ถ้าหากว่านางได้ประกอบพิธีหัจญ์โดยที่ไม่มีมะหฺรอมแล้ว
ก็ถือว่าใช้ได้เช่นกัน โดยที่นางมีความผิดในการฝ่าฝืนข้อนี้

การประกอบพิธีหัจญ์สำหรับเด็กนั้น
ถือว่าใช้ได้และได้ผลบุญในการสมัครใจทำ
แต่ต้องกระทำใหม่อีกครั้งหนึ่งเป็นภาคบังคับ
เมื่อบรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ

เมื่อผู้ที่จำเป็นต้องประกอบพิธีหัจญ์เสียชีวิตไป
โดยที่ยังไม่ได้ประกอบพิธีหัจญ์
ก็ให้นำเงินส่วนหนึ่งจากกองมรดกของเขา
ไปให้ผู้อื่นที่จะประกอบพิธีหัจญ์แทน

ผู้ที่ยังไม่ได้ประกอบพิธีหัจญ์ที่เป็นวาญิบ(ภาคบังคับ)ให้กับตนเอง
จะไม่สามารถประกอบพิธีหัจญ์แทนคนอื่นได้
ส่วนการประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺที่เป็นนะฟิล(ไม่ใช่ภาคบังคับ)
สำหรับผู้ที่มีความสามารถและคนอื่นๆนั้น
ถือว่าเป็นการอนุญาตให้ผู้อื่นกระทำแทนได้

ประเภทของการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ

- 1.ประกอบพิธีอุมเราะฮฺอย่างเดียว
- 2.ประกอบพิธีหัจญ์อย่างเดียว (อิฟรอด)

3. ประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺควบคู่กัน(กิรอน)

4. ประกอบพิธีอุมเราะฮฺแล้วต่อด้วยประกอบพิธีหัจญ์โดยที่มีระยะเวลาห่างกันตามที่ได้กำหนดไว้ (ตะมัตตุอ)

การประกอบพิธีอุมเราะฮฺอย่างเดียว กระทำได้ตลอดทั้งปี และช่วงเวลาที่ดีที่สุดของมันคือ การประกอบพิธีอุมเราะฮฺควบคู่กับการประกอบพิธีหัจญ์ หรืออาจประกอบพิธีอุมเราะฮฺในเดือนเราะมะฎอนก็ได้

การประกอบพิธีหัจญ์อย่างเดียว (อิฟรอต) คือ การตั้งเจตนาประกอบพิธีหัจญ์ โดยไม่มีการประกอบพิธีอุมเราะฮฺมาก่อน หรือควบคู่กับการประกอบพิธีอุมเราะฮฺแต่อย่างใด

การประกอบพิธีหัจญ์ควบคู่กับการประกอบพิธีอุมเราะฮฺ (กิรอน) คือ การตั้งเจตนาร่วมกันในการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺไปพร้อม ๆ กัน ทำให้การปฏิบัติในขั้นตอนต่างๆของแต่ละพิธีนั้นผนวกเข้ารวมกัน จึงเพียงพอกับการแกะอาฟและสะเอเพียงครั้งเดียวสำหรับการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺประเภทนี้

การประกอบพิธีหัจญ์ประเภทตะมัตตุอนั้น ดีกว่าการประกอบพิธีหัจญ์ประเภทอิฟรอตและกิรอน โดยจะทำการประกอบพิธีอุมเราะฮฺในเดือนแห่งการทำหัจญ์(คือ เดือนเซาวาล เดือนซุลก๊อตะฮฺ และสิบวันแรกของเดือนชลหัจญะฮฺ)

ทำการแกะวอฟ การสะแอ และการตะหัลลุลจนเสร็จสิ้น
และต่อมาในวันที่แปดของเดือนซุลหิจญะฮ์ในปีเดียวกัน
ให้ร่วมประกอบพิธีหัจญ์โดยการปฏิบัติทุกขั้นตอนในพิธีหัจญ์จนเส
ริจสมบูรณ์ ดังเช่น ทำการแกะวอฟ การสะแอ และหยุดพัก
ณที่ทุ่งอะเราะเราะพะฮ์ ฯลฯ
ซึ่งการเลือกประกอบพิธีหัจญ์ประเภทตะมัตตุอและกิรอนนั้นจำเป็น
ต้องเชือดสัตว์พลีด้วย

องค์ประกอบหลัก (รูก่น)

ของการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์

องค์ประกอบหลักของหัจญ์ มี 4 ประการ คือ

- 1.อิห์รอม(การตั้งเจตนาเข้าพิธี)
- 2.แกะวอฟ(การเดินวนรอบอัลกะบะฮ์) 3.สะแอ
(การเดินไปมาระหว่างเศาะฟาและมัรเราะฮ์) 4.วุกূฟที่อะเราะเราะพะฮ์
(การไปอยู่ที่ทุ่งอะเราะเราะพะฮ์)หากขาดองค์ประกอบประการใด
การประกอบพิธีหัจญ์ก็เป็นโมฆะ

องค์ประกอบหลักของการประกอบพิธีอุมเราะฮ์ มี 3 ประการ ดังนี้

- 1.อิห์รอม(การตั้งเจตนาเข้าพิธี)
- 2.แกะวอฟ(การเดินวนรอบอัลกะบะฮ์) 3.สะแอ
(การเดินไปมาระหว่างเศาะฟาและมัรเราะฮ์)
การประกอบพิธีอุมเราะฮ์จะไม่สมบูรณ์
หากขาดประการใดประการหนึ่ง
และรายละเอียดขององค์ประกอบหลักนั้น มีดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง อิหฺรอม คือ การตั้งใจเจตนาเข้าพิธีหัจญ์ หรืออุมเราะฮฺ หลังจากที่มีการครองชุดอิหฺรอม (ชุดอิหฺรอมคือ ผ้าขาวสองผืนที่ไม่ได้ตัดเย็บเป็นรูปทรงเสื้อหรือกางเกง)

สิ่งที่เป็นวาญิบ(ต้องปฏิบัติ)ในการอิหฺรอม

สิ่งที่ต้องปฏิบัติ (หากละเลยต้องมีการชดใช้)ในการอิหฺรอม มี 3 ประการ คือ 1.อิหฺรอมจากเขตที่กำหนด (มีกอต)คือ สถานที่ที่ถูกกำหนดเพื่อการอิหฺรอม กล่าวคือ ไม่อนุญาตให้ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ หรืออุมเราะฮฺ ผ่านไปโดยไม่ได้ทำการอิหฺรอมจากสถานที่เหล่านี้

2.การเปลื้องเสื้อผ้าที่ตัดเย็บเป็นชุดออกจากร่างกาย ผู้ชายจะไม่สวมใส่เสื้อชุดยาว เสื้อ เสื้อคลุมศรีษะ ไม่ใช่ผ้าโพกศรีษะ และไม่เอาสิ่งใดคลุมติดศรีษะ และไม่สวมรองเท้าหุ้มส้น นอกจากนี้ไม่มีรองเท้าแตะ ส่วนผู้หญิงจะไม่สวมถุงมือ และจะไม่ปิดหน้า

3.การกล่าวตัลบียะฮฺ คือ “ฉันตอบรับการเรียกร้องของพระองค์ ไม่มีภาคีใดๆ ต่อพระองค์ แท้จริง การสรรเสริญ ความโปรดปราน และอำนาจ เป็นสิทธิ์ของพระองค์ ไม่มีภาคีใดๆ ต่อพระองค์”

จะกล่าวเมื่อเริ่มเข้าพิธี ขณะอยู่ที่มีกอต โดยไม่เลยเขตมีกอต และส่งเสริมให้กล่าวซ้ำหลายๆ ครั้ง ผู้ชายควรกล่าวเสียงดัง ควรกล่าวอยู่เสมอ เมื่อขึ้นหรือลงจากพาหนะ หรือตอนจะละหมาดเสร็จสิ้นจากการละหมาด หรือเมื่อพบกับกลุ่มผู้อิหฺรอม

และคำตัดบียะฮฺของอุมเราะฮฺนั้น จะสิ้นสุดเมื่อเริ่มเฎาะวาฟ ส่วนตัดบียะฮฺของหัจญ์ จะสิ้นสุดเมื่อเริ่มขว้างเสาหิน

ประการที่สอง การเฎาะวาฟ

เฎาะวาฟ คือ การเดินวนรอบกะบะฮฺเจ็ดรอบ และมีเงื่อนไข 7 ประการ

1. ตั้งเจตนาเมื่อเริ่มเฎาะวาฟ

2. ชำระล้างตัวให้สะอาดจากสิ่งสกปรกโสโครกและจากหะดีส (เหตุที่ต้องอาบน้ำทั้งตัว หรืออาบน้ำละหมาด)

3. ปกปิดเอาเราะฮฺของร่าง (เอาเราะฮฺคือ ของลับและขอบเขตของมัสสำหรับชาย และหญิงในอิสลาม) เพราะว่าข้อควรปฏิบัติก่อนการเฎาะวาฟนั้น ดังเช่นเดียวกับการปฏิบัติก่อนการละหมาด

4. ต้องเฎาะวาฟภายในมัสนิด ถึงแม้ว่าจะห่างไกลจากกะบะฮฺก็ตาม

5. ให้กะบะฮฺอยู่ด้านซ้ายมือ

6. เฎาะวาฟเจ็ดรอบ

7. ในระหว่างแต่ละรอบของการเฎาะวาฟนั้น จะต้องประติดประต่อกันอย่างต่อเนื่อง เว้นแต่ด้วยเหตุจำเป็นเท่านั้น

ข้อควรปฏิบัติในการเฎาะวาฟ (ไม่เป็นการบังคับ)

1. รังเหยาๆ สำหรับผู้ชายเท่านั้น
โดยการเดินเร็วพร้อมยกย่างก้าวเป็นจังหวะๆ

ส่งเสริมให้ปฏิบัติในการแกะวาทพุดุม(แกะวาทแรกมาถึง)
และในสามรอบแรกของการแกะวาทเท่านั้น

2. ธิฎฐิภาว คือ การเปิดไหล่หรือป่าข้างขวาของผู้ชาย
ซึ่งส่งเสริมให้ปฏิบัติเฉพาะในการแกะวาทพุดุมรอบๆ กอบะฮะฮังเจี
ดรอบเท่านั้น

3. ให้การจับหันดำ ขณะเริ่มทำการแกะวาทและในทุกๆ รอบ
หากสะดวกและมีความสามารถ
ตลอดจนการจับหรือลูกลมุยะมานีย้ออีกด้วย

4. กล่าวคำดออาห์เมื่อเริ่มรอบแรก "ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ
อัลลอฮทรงยิ่งใหญ่ โอ้อัลลอฮ ข้าพระองค์ทำการแกะวาท
เนื่องด้วยการศรัทธาต่อพระองค์ ด้วยการเชื่อต่อคำภีร์ของพระองค์
ด้วยการรักษาพันธะสัญญาต่อพระองค์
และด้วยปฏิบัติตามแบบอย่างนบีของพระองค์"

5. การขอพรขณะแกะวาทนั้น
ไม่มีบทขอพรเป็นการเฉพาะเจาะจง
ซึ่งแต่ละคนสามารถขอพรได้ตามถนัด
และส่งเสริมให้กล่าวตอนใกล้จบในแต่ละรอบว่า
โอ้อัลลอฮผู้อภิบาลของเรา
ได้โปรดประทานให้แก่พวกเราซึ่งสิ่งดีงามในโลกนี้

และสิ่งดีงามในโลกหน้า

และโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากลงโทษแห่งไฟนรกด้วยเถิด

6. การขอพร ณ ที่มุลตะซั่มเมื่อเสร็จสิ้นจากการเฆาะวาฟ (มุลตะซั่ม คือ บริเวณระหว่างประตูของกะบะฮฺ และมุมหินดำ)

7. ละหมาดสองร็อกอะฮฺหลังจากเฆาะวาฟเสร็จ ณ ที่บริเวณหลังมะกอมอับรอฮีม โดยอ่านซูเราะฮฺอัลกาฟิรูน ในร็อกอะฮฺที่หนึ่ง และซูเราะฮฺอัลอิลลาศ ในร็อกอะฮฺที่สอง (หลังเสร็จจากการอ่านซูเราะฮฺอัลฟาตีหะฮฺ)

8. ตีมน้ำซั่มซั่มจนอีม หลังจากละหมาดสองร็อกอะฮฺเสร็จ

9. กลับไปจับหินดำอีกครั้ง ก่อนที่จะไปทำการสะอ

ประการที่สาม : การสะอ

การสะอ คือ การเดินไปมาระหว่างเนินเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ โดยตั้งเจตนาทำการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ซึ่งการสะอ นั้น เป็นองค์ประกอบหลักของการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ

เงื่อนไขของการสะอ :

เงื่อนไขของการสะอ : มีดังนี้

1. การตั้งเจตนา ดังที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ได้กล่าวว่า การงานทั้งหลายขึ้นอยู่กับ การตั้งเจตนา

2.เครงครัดในการปฏิบัติตามลำดับ
โดยทำการแกะวาฟก่อนการสะแ

3.ห้ามเว้นช่วงในระหว่างแต่ละรอบ
เว้นแต่ระยะเวลาเพียงเล็กน้อยในกรณีมีเหตุจำเป็น

4.วนให้ครบรอบเจ็ดรอบอย่างครบสมบูรณ์ หากขาดไปหนึ่งรอบ
หรือไม่เต็มรอบ ก็ถือว่าใช้ไม่ได้
จนกว่าจะดำเนินให้ครบสมบูรณ์ทั้งรอบและจำนวนของมัน

5.ต้องทำการสะแหลังจากทำการแกะวาฟตามลำดับ
จึงจะถือว่าถูกต้อง (ใช้ได้) ไม่ว่าจะเป็นการแกะวาฟวาญิบ (บังคับ)
หรือการแกะวาฟสมัครใจ

ข้อควรปฏิบัติในการสะแ(ไม่เป็นการบังคับแต่ได้ผลบุญ)

ข้อควรปฏิบัติในการสะแ : คือ

1.การเดินทางเร็ว (อัลเคาะบับ) ระหว่างสัญลักษณ์ไฟสีเขียว
ซึ่งอยู่ที่สองฝั่งที่ราบลุ่มเดิม
ณที่นางฮาญูรุมารดาของอิสมาอีลได้วิ่งไปมา(ขอพระองค์แผ่เมตตา
าแด่ท่านทั้งสองท่าน) ซึ่งส่งเสริมให้ปฏิบัติสำหรับผู้ชายที่แข็งแรง
ไม่ใช่ผู้อ่อนแอหรือผู้หญิง

2.ยืนบนภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ เพื่อขอพร

3.บทขอพรบนภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ ในทุกๆ รอบของการสะแ

4.กล่าว "อัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่" 3 ครั้ง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ ไม่มีผู้ใดเป็นภาคีกับพระองค์
อำนาจและการสรรเสริญเป็นสิทธิของพระองค์
พระองค์คือผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากอัลลอฮ์
พระองค์ทรงปฏิบัติตามสัญญาของพระองค์
ทรงช่วยเหลือบ่าวของพระองค์
และพระองค์เพียงผู้เดียวที่ทรงสร้างความปราชัยให้แก่พลพรรคทั้ง
หลาย"

5. ให้ปฏิบัติพิธีอย่างต่อเนื่องระหว่างการแกะวาฟและการสะอ
กล่าวคือ ไม่อนุญาตให้เว้นระยะเวลาห่างกันจนเกินไป
โดยไร้เหตุจำเป็นที่ได้รับการอนุโลมทางศาสนา

ประการที่สี่ : การรูกูฟ ณ หุ่นอะเราะซะพะฮ์

รูกูฟ คือ การมาอยู่ ณ สถานที่หนึ่ง ซึ่งเรียกว่าอะรอฟาต
เพียงครั้งเดียวหรือมากกว่านั้น โดยตั้งเจตนารูกูฟ
เริ่มตั้งแต่เวลาละหมาดซุฮริของวันที่ 9 เดือนซุลหิจญะฮ์
ไปจนถึงรุ่งอรุณของวันที่ 10 ในเดือนซุลหิจญะฮ์เช่นกัน

บุคคลใดที่พลาดจากการรูกูฟ
เขาย่อมพลาดจากการทำหัจญ์ในครั้งนั้น
จึงต้องออกจากพิธีหัจญ์(ตะฮัลลุล) โดยการเปลี่ยนเจตนารมณให้
เป็นการประอบพิธีอุมเราะฮ์แทน
และค่อยกลับมาชดเชยหัจญ์ในปีต่อไปพร้อมกับเชือดสัตว์พลี

(ถ้าหากเขาไม่ได้ตั้งเงื่อนไขไว้ก่อนหน้านั้น)
ส่วนบุคคลใดที่ถูกกีดกันจากศัตรูไม่ให้มาประกอบพิธีหัจญ์ในระหว่างการเดินทางนั้น
จึงอนุญาตให้เขาทะเลาะวิวาท(ปลดการครองอิหมฺรอม) ณที่ตรงนั้น
แล้วเชือดสัตว์พลี

และถ้าหากว่าเขาเจออุปสรรคโดยการเจ็บป่วยหรือขาดเสบียง
ในขณะที่เขาได้ตั้งเงื่อนไขไว้ก่อนแล้วว่า “หากมีอุปสรรคใดๆ
มาขัดขวาง ก็ให้ที่ปลดเปลื้องของฉัน
เป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงกักฉัน” เขาเพียงแค่ออกจากพิธีหัจญ์
แล้วไม่ต้องชดใช้ด้วยสิ่งใด
และหากเขาไม่ได้ตั้งเงื่อนไขไว้ตั้งข้างต้น ให้เขาออกจากพิธีหัจญ์
และชดใช้ด้วยการเชือดสัตว์พลีตามความสามารถ

ประการวาญิบของการประกอบพิธีหัจญ์

ประการวาญิบของการทำหัจญ์ มี 7 ประการ

- 1.ตั้งเจตนาเข้าพิธีหัจญ์ ณที่มีกอด (เขตที่ถูกกำหนดไว้)
- 2.รูกุฟ ณที่ทุ่งอะเราะเาะพะฮฺจนตะวันตกดิน
(สำหรับผู้ที่รูกุฟกลางวัน)
- 3.ค้ำคิน (มะบิต) ณที่ทุ่งมุซตะลีพะฮฺ จนถึงเวลาหลังเที่ยงคิน
- 4.ค้ำคิน ณที่ทุ่งมินาในค้ำคินของวันตัดฮฺริก (ในวันที่11, 12 และ
13 ของเดือนซุลหิจญะฮฺ)

5. การขว้างเสาหินโดยเรียงตามลำดับ

6. การโกนศรีษะหรือตัดผมให้สั้น

7. การแกะวาฬะดาอ (แกะวาฬะอ่ำลา)

ประการวาญิบของประกอบพิธีอุมเราะฮฺ

ประการวาญิบของอุมเราะฮฺ มี 2 ประการ

1. การตั้งเจตนาเข้าพิธีจากมีกอต

ส่วนขวามักกะฮฺนั้นให้ตั้งเจตนาจากนอกเขตหะรอม

2. การโกนศรีษะหรือตัดผมให้สั้น

ข้อควรระมัดระวัง

บุคคลใดละทิ้งองค์ประกอบหลักๆ (รุกน)

ในการประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺนั้น จะเป็นการโมฆะในทันที (ขาดไม่ได้)

บุคคลใดละทิ้งสิ่งที่เป็นวาญิบ(บังคับ) ต้องชดใช้ด้วยต้ม (เชือดสัตว์พลี) และผู้ใดละทิ้งข้อควรปฏิบัติที่เป็นซุนนะฮฺ(ไม่บังคับ) ไม่ต้องชดใช้ด้วยสิ่งใด

สิ่งต้องห้ามของการครองอิหฺรอม

คือ การกระทำต่างๆ

ที่ต้องห้ามสำหรับบุคคลที่ประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺ แต่หากว่ามีการฝ่าฝืนไปกระทำลงไป

จะต้องงดใช้ด้วยการเช็ดส้วมพลี หรือถือศีลอด
หรือเลี้ยงอาหารแก่คนยากจน(ชาวมักกะฮฺ)
ซึ่งจะเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับผู้ชายและผู้หญิง มีดังต่อไปนี้

1.การกำจัดขนออกจากร่างกาย

2.การตัดเล็บ

3.การคลุมศีรษะ (สำหรับผู้ชาย)

การปิดหรือคลุมใบหน้า(สำหรับผู้หญิง)ยกเว้นในกรณีที่มีผู้ชายแบ
ลหน้าเดินผ่านมา

4.การสวมใส่อาภรณ์ที่ตัดเย็บเป็นชุด (คือตัดเป็นทรวดทรง เช่น
เสื้อยาว กางเกง และอื่นๆ)

5.การใช้เครื่องหอม

6.การล่าสัตว์บก (สัตว์ป่าที่อนุญาตให้บริโภค)

7.ทำพิธีแต่งงาน

8.การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา

•หากมีเพศสัมพันธ์ก่อนตะห์ลุลเอาวัล(การปลดอิหม่ามครั้งแรก)ก
การประกอบพิธีหัจญ์ก็เป็นโมฆะ ต้องเชือดอูฐหนึ่งตัว
และจะต้องดำเนินขั้นตอนการประกอบพิธีหัจญ์ต่อไปให้เสร็จสมบูรณ์
และชดใช้ใหม่ในปีต่อไปอีกด้วย

•หากมีเพศสัมพันธ์หลังจากตะห์ลุลเอาวัล(การปลดอิหม่ามครั้งแรก)
การประกอบพิธีหัจญ์ไม่เป็นโมฆะ แต่ต้องเชือดแพะหนึ่งตัว

9.การมีความสัมพันธ์กับภรรยาด้วยอารมณ์ทางเพศที่ไม่ถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน (เช่นการจูบ การเล้าโลม เป็นต้น)
หากการกระทำดังกล่าวนำไปสู่การหลั่งน้ำอสุจิออกมา
จำต้องเช็ดอูฐหนึ่งตัว และหากไม่มีการหลั่งน้ำอสุจิออกมา
ก็ต้องเช็ดแพะหนึ่งตัว
ส่วนการประกอบพิธีหัจญ์ก็ไม่ใช่โมฆะในกรณีทั้งสอง

สำหรับผู้หญิงนั้นก็ยังมีสิ่งต้องห้ามเช่นเดียวกับผู้ชาย
แต่อนุญาตให้นางสวมใส่เสื้อผ้าที่ตัดเย็บเป็นชุดตามต้องการโดยไม่
เผยโฉม คลุมศรีษะ และเปิดใบหน้า
เว้นแต่มีผู้ชายแปลกหน้าอยู่ด้วยก็ให้ปกปิดใบหน้าได้

ทะเลลุลเอาวัล(การปลดอิหฺรอมครั้งแรก)
โดยการปฏิบัติลุล่างสองในสามประการต่างๆ ดังนี้ 1.การแกะวาวฟ
2.การขว้างเสาหิน 3.การโกนศรีษะหรือตัดผมให้สั้น

หากผู้หญิงที่ทำหัจญ์แบบตะมัดตุอมีประจำเดือนก่อนจะแกะวาวฟ
(แกะวาวฟอุมเราะฮฺ) และเกรงว่าจะพลาดโอกาสในการทำหัจญ์
ให้ตั้งเจตนาทำหัจญ์ควบคู่กับอุมเราะฮฺ เป็นการทำหัจญ์แบบกิรอน
และสำหรับผู้หญิงที่มีประจำเดือน และเลือดหลังคลอดบุตร
อนุญาตให้ทำได้ทุกพิธีกรรม(ขั้นตอน) นอกจากการแกะวาวฟ

อนุญาตให้ผู้ที่ครองอิหฺรอมทำการเชือดสัตว์เลี้ยงเช่น อูฐ วัว แกะ
ไก่ และอื่นๆ และอนุญาตให้ฆ่าสัตว์ดุร้าย เช่นสิงโต หมาป่า เสือ
หนู งู และสัตว์ดุร้ายทุกชนิด และอนุญาตให้เขาล่าสัตว์ทะเล
และอาหารทะเลต่างๆ

ไม่อนุญาตให้ผู้ที่ครองอิหฺรอม
หรือผู้ที่ไม่ได้ครองอิหฺรอมตัดต้นไม้และใบหญ้าในเขตหะรอม ณ
นครมักกะฮุนอกจากต้นอิซคิร
และห้ามล่าสัตว์ป่าในขอบเขตหะรอม ณ นครมักกะฮุเช่นกัน
หากมีผู้ใดฝ่าฝืนแล้ว จะต้องจ่ายค่าชดใช้ และห้ามตัดต้นไม้
ห้ามล่าสัตว์ป่าในเขตหะรอม ณ นครมะดีนะฮุเช่นเดียวกัน
แต่หากมีการฝ่าฝืนจะไม่ต้องจ่ายค่าชดใช้ใดๆทั้งสิ้น

ผู้ใดที่มีสุรครและจำเป็นต้องทำในสิ่งต้องห้าม
ยกเว้นการมีเพศสัมพันธ์เช่น การกำจัดขน
สวมใส่เสื้อผ้าที่ตัดเย็บเป็นชุด และอื่นๆ ก็สามารถกระทำได้
แต่ต้องจ่ายค่าชดใช้ ซึ่งสามารถเลือกปฏิบัติดังนี้ ถือศีลอดสามวัน
หรือเลี้ยงอาหารแก่คนยากจน(ชาวมักกะฮุ)หกคน
คนละหนึ่งลิตรจากข้าวสาลี หรือข้าวบาเล่ หรืออื่นๆที่ใกล้เคียงกัน
หรือเชือดแพะหนึ่งตัว ผู้ใดกระทำการสิ่งต้องห้ามเพราะขาดความรู้ สิม
หรือถูกบังคับ จะไม่เป็นบาป และไม่ต้องจ่ายค่าชดใช้ใดๆทั้งสิ้น
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿... رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا...﴾ [البقرة: 286]

“โอ้พระผู้อภิบาลของเราอย่าเอาโทษแก่เรา
หากเราลืมหรือผิดพลาด” (อัลบะเกาะเราะฮฺ 286)
แต่เขาจำเป็นต้องละทิ้งสิ่งต้องห้ามนั้นโดยทันที

ผู้ใดฆ่าสัตว์บก(สัตว์ป่าที่อนุมัติให้บริโภค)
ขณะที่อยู่ในการครองอิหฺรอม

หากเขามีปศุสัตว์ที่มีลักษณะเหมือนกับสิ่งที่ถูกฆ่า
ให้เขาเลือกระหว่างการเชือดสิ่งที่เหมือนกัน
แล้วแจกจ่ายเพื่อเป็นอาหารแก่คนจนในเขตหะรอม ณ นครมักกะฮ์
หรือจะประเมินสัตว์ที่ถูกฆ่าเป็นราคา(เป็นเงิน)
แล้วนำมาซื้ออาหารแก่คนยากจนคนละหนึ่งลิตร
หรือจะถือศีลอดทดแทน (ถือศีลอดหนึ่งวันทดแทนอาหารหนึ่งลิตร)
หากเขาไม่มีปศุสัตว์ที่มีลักษณะเหมือนกับสัตว์ที่ถูกฆ่าแล้ว
ให้เขาเลือกระหว่างการประเมินเป็นราคา(เป็นเงิน)
แล้วนำมาซื้ออาหารแจกจ่ายแก่คนจนในเขตหะรอม
หรือจะถือศีลอดทดแทน(ถือศีลอดหนึ่งวันทดแทนอาหารหนึ่งลิตร)

ค่าชดใช้ในกรณีการล่าโลมโดยไม่มีอาการหลังอสุจิ
ก็เช่นเดียวกับค่าชดใช้ในกรณีที่ประสบอุบัติเหตุต้องกระทำในสิ่งต้งห้าม(เช่นมีเหาแล้วต้องโกนศีรษะ) คือ ถือศีลอดสามวัน
หรือแจกจ่ายอาหารแก่คนจนในเขตหะรอม ณ นครมักกะฮ์ หกคน
หรือเชือดแพะหนึ่งตัว

ค่าชดใช้ในกรณีมีเพศสัมพันธ์ขณะประกอบพิธีหัจญ์
ก่อนการทะเล่ลุลเอาวัล(การปลดอิหฺรอมครั้งแรก)คือ
เชือดอฐหนึ่งตัว หากไม่มีความสามารถ ก็ให้ถือศีลอดสามวัน
ในระหว่างการทำหัจญ์ และอีกเจ็ดวันเมื่อกลับภูมิลำเนา
และหากว่ามีเพศสัมพันธ์หลังจากทะเล่ลุลเอาวัล(การปลดอิหฺรอม
ครั้งแรก) ก็ให้ชดใช้โดยการถือศีลอดสามวัน
หรือแจกจ่ายอาหารแก่คนจนในเขตหะรอม ณ นครมักกะฮ์ หกคน
หรือเชือดแพะหนึ่งตัว

ผู้ที่ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัดตุอและกิรอน (ยกเว้นชาวมักกะฮ) ต้องเชือดสัตว์พลี คือแพะหนึ่งตัว หรือส่วนหนึ่งจากเจ็ดส่วนของอูฐ หรือส่วนหนึ่งจากเจ็ดส่วนของวัว หากเขาไม่มีความสารถที่จะเชือดสัตว์พลี ก็ให้ถือศีลอดสามวันระหว่างการทำหัจญ์ และเจ็ดวันเมื่อกลับภูมิลำเนา

ผู้ที่ถูกกีดกันจนมิสามารถทำหัจญ์ให้เสร็จสมบูรณ์ หากไม่มีสัตว์พลี ก็ให้ถือศีลอดสิบวัน จากนั้นก็ปลดจากการครองอิห์รอมได้

- ผู้ที่ทำในสิ่งต้องห้ามซ้ำหลายครั้ง - ทำสิ่งต้องห้ามชนิดเดียวกันหลายครั้ง แต่ยังไม่จ่ายค่าชดใช้ให้จ่ายครั้งเดียว ซึ่งต่างกับค่าชดใช้ในการล่าสัตว์ (ต้องจ่ายตามจำนวนครั้งที่ทำ) - ทำสิ่งต้องห้ามหลายครั้ง แต่ต่างชนิด เช่น โกงนศรีชะ แล้วตัดเล็บ ก็ต้องจ่ายค่าชดใช้ชนิดละหนึ่งครั้ง

มีกอต (เขตกำหนด)

มีกอต มีสองประเภท

1. มีกอตเวลา คือ เดือนแห่งการทำหัจญ์ คือเดือนเซาวาล เดือนซุลเกาะฮะดะฮฺ และเดือนซุลหิจญะฮฺ

2. มีกอตสถานที่ คือ

สถานที่ที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์ตั้งเจตนาเข้าพิธี ณ ที่ตรงนั้น ซึ่งมีอยู่ 5 แห่งด้วยกัน

1. ชุลหุลัยฟะฮ์ เป็นมีกอตของชาวมะดีนะฮ์

และผู้ที่ผ่านมาจากทางมะดีนะฮ์ ห่างจากนครมักกะฮ์ 435 กิโลเมตร ซึ่งไกลที่สุดจากบรรดามีกอตอื่นๆ

2. อัลญุหฟะฮ์ เป็นมีกอตของชาวชาม(คือชาวซีเรีย จอร์แดน เลบานอน และชาวปาเลสไตน์) อียิปต์

และผู้ที่อยู่ในบริเวณหรือผู้ที่ผ่านมาจากทางนั้น เป็นหมู่บ้านหนึ่งใกล้กับรอบิฮ์ ห่างจาก นครมักกะฮ์ 180 กิโลเมตร ปัจจุบันผู้คนจะทำการครองอิหฺรอมจากหมู่บ้านรอบิฮ์แทน

3. ยะลัมลัม เป็นมีกอตของชาวเยเมน และผู้ที่อยู่ในบริเวณ

หรือผ่านมาจากทางนั้น ยะลัมลัม คือ เป็นที่ราบลุ่ม ห่างจากมักกะฮ์ ประมาณ 92 กิโลเมตร

4. ก็อรุลมะนาซิล เป็นมีกอตของชาวนัจญด์ ฏอฮิฟ

และผู้ที่ผ่านมาจากทางนั้น ปัจจุบันรู้จักกันในชื่อ อัศสัยลุลกะบิร ห่างจากมักกะฮ์ 75 กิโลเมตร และจุดที่อิหฺรอมคือ ทางตอนเหนือสุดของก็อรุลมะนาซิล

5. ซาตุ อีรกี เป็นมีกอตของชาวอิรัก คุรอซาน

ชาวนัจญด์ส่วนกลางและเหนือ และผู้ที่อยู่ในบริเวณ และผู้ที่ผ่านมาจากทางนั้น เป็นที่ราบลุ่มมีชื่อว่า ฏอริบะฮ์ ห่างจากมักกะฮ์ประมาณ 100 กิโลเมตร

- มีกอดเหล่านี้ เป็นมีกอดของชาวเมืองต่างๆ ตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น และเป็นมีกอดของผู้ที่ผ่านมาจากนั้น สำหรับผู้ที่มีความประสงค์จะประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺ

- ผู้ที่อาศัยอยู่ในระหว่างเขตมีกอดและ นครมักกะฮฺ ก็ให้ยึดมีกอดของเขา ณ จุดที่เขาต้องการจะครองอิห์รอม แม้กระทั่งชาวมักกะฮฺให้ครองอิห์รอมการประกอบพิธีหัจญ์จากมักกะฮฺ

- ชาวมักกะฮฺ เมื่อมีความประสงค์จะประกอบพิธีหัจญ์ ก็ให้ครองอิห์รอมจากมักกะฮฺ ส่วนการประกอบพิธีอุมเราะฮฺนั้นก็ให้ครองอิห์รอมจากนอกเขตหะรอม ณ นครมักกะฮฺจากทิศใดก็ได้ (ตั้งเจตนาครองอิห์รอมนอกเขตหะรอมนั่นเอง)

- หากเส้นทางการเดินทางของเขาไม่ได้ผ่านทางมีกอดโดยตรง ก็ให้ครองอิห์รอมเมื่อเขาผ่าน ณ จุดที่คู่ขนานกับมีกอดที่ใกล้ที่สุด ไม่ว่าจะผ่านโดยเครื่องบิน รถยนต์ และเรือ

- ไม่อนุญาตให้ผู้ที่ประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺ ผ่านมีกอดโดยไม่ตั้งเจตนาครองอิห์รอม ณ ที่ตรงนั้น และผู้ใดผ่านเลยมีกอดโดยไม่มีการครองอิห์รอม จำเป็นต้องกลับไปครองอิห์รอม ณ ที่มีกอดทันที หากเขาไม่ได้กลับไปก็ให้ครองอิห์รอม ณ จุดที่เขาอยู่นั้นแหละ แต่เขาจำเป็นต้องจ่ายชดใช้ด้วยต้ม(สัตว์พลี) ส่วนการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺของเขานั้นใช้ได้

และหากเขาจะครองอิหรอมก่อนจะเดินทางมาถึงที่มีกอดก็ถือว่าใช้ได้เช่นกัน แต่ไม่สมควรปฏิบัติเช่นนั้น

การทำกรบานและอะกีเกาะฮฺ

การทำกรบานและอะกีเกาะฮฺ

อัลอฎุหียะฮฺ (กรบาน)

คือ อฎุ วัว แพะหรือแกะ ที่เชือดในวันนะหฺร์(อีดอัฎุหา)และวันตัซริก (11-13) เดือนซุลหิจญะฮฺ) เพื่อเป็นทาน ซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ

เวลาเชือดสัตว์ คือ

หลังจากละหมาดอีดอัฎุหา ในวันที่ 10 จนถึงวันที่ 13 เดือนซุลหิจญะฮฺ

ควรแบ่งเนื้อเป็นสามส่วน เพื่อรับประทานเองหนึ่งส่วน เพื่อเป็นของมอบให้(อะดียะฮฺ)หนึ่งส่วน และบริจาคแก่คนจนอีกหนึ่งส่วน

การทำอฎุหียะฮฺนั้น มีความประเสริฐอย่างยิ่ง เนื่องจากทำให้เกิดความสะอาด ยังประโยชน์แก่คนจน และขจัดความเดือดร้อนของพวกเขา

และการเชือดสัตว์พลีจะใช้ไม่ได้ จนกว่าอายุของอฎุจะครบห้าปีบริบูรณ์

อายุของวัวจะครบสองปีบริบูรณ์ อายุของแกะจะครบหกเดือน และอายุของแพะจะครบหนึ่งปีบริบูรณ์

แพะหนึ่งตัวสำหรับหนึ่งคน อูฐหนึ่งตัวได้ถึงเจ็ดส่วน และวัวหนึ่งตัวได้ถึงเจ็ดส่วน และอนุญาตให้แพะหนึ่งตัว หรืออูฐ หรือวัว เป็นกุรบานสำหรับตัวเขาและคนในครอบครัว และสัตว์ที่จะนำมาเชือดนั้น ควรเป็นสัตว์ที่สมบูรณ์ปราศจากตำหนิใดๆทั้งสิ้น

อัลอะกีเกาะฮ

คือ สัตว์ที่เชือดในกรณีที่คลอดบุตร ส่งเสริมให้ปฏิบัติ กำหนดให้เชือดแพะสองตัวสำหรับทารกชาย และหนึ่งตัวสำหรับทารกหญิง จะเชือดในวันที่เจ็ด (นับจากวันคลอด) และให้ตั้งชื่อเด็กในวันที่เจ็ด และโกนศีรษะทารก แล้วบริจาคเงินตามราคาทองที่มีน้ำหนักเท่ากับผมของทารก หากพลาด(เลยเวลา)วันที่เจ็ด ก็ให้ทำในวันที่สิบสี่ หากพลาดอีกก็ให้ทำวันที่ยี่สิบเอ็ด หลังจากนั้นให้ทำในเวลาใดก็ได้ และไม่ควรทำให้กระดูกแพะหักหรือแตก(ไม่เป็นการบังคับ) ซึ่งการทำอะกีเกาะฮนั้นเป็นการขอบคุณอัลลอฮฺในสิ่งใหม่ๆที่พระองค์ได้ประทานให้แก่เรา และลูกคนใหม่ที่กำลังจะมา

การญิฮาด

การญิฮาด

นิยาม

คือ

การทุ่มเทพลังกำลังและความสามารถในการต่อสู้กับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

ประโยชน์ของการบัญญัติการญิฮาด

การญิฮาดนั้น คือจุดสูงสุดแห่งโดมของอิสลาม เป็นการเสียสละอันประเสริฐยิ่ง ถูกบัญญัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายต่อไปนี้

1. เพื่อเชิดชูดำรัสของอัลลอฮ์ให้สูงส่ง และให้มีการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว
2. เพื่อคืนความสุขแก่มนุษยชาติ และนำพวกเขาออกจากความมืดสู่แสงสว่าง
3. เพื่อดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมบนแผ่นดิน ให้สัจธรรมปรากฏ และความเท็จต้องเสื่อมสลาย อันจะเป็นการยับยั้งมิให้ความวิบัติเกิดขึ้น
4. เพื่อเผยแพร่ศาสนา ปกป้องมุสลิม และตอบโต้แผนการชั่วร้ายของผู้ปฏิเสธศรัทธา

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติเกี่ยวกับการนิฮาด

การนิฮาด

โดยทั่วไปนั้นเป็นภาคบังคับต่อส่วนรวม(ฟิรฎูกิฟายะฮฺ)
คือการทำที่มีตัวแทนที่เหมาะสมออกมาทำหน้าที่แทนคนอื่น
และจะเป็นภาคบังคับรายบุคคล (ฟิรฎูอัยน์)
สำหรับทุกคนที่มีความสามารถ ในสถานการณ์ดังต่อไปนี้

- 1.เมื่ออยู่ในแนวทหารเพื่อทำสงคราม
- 2.เมื่อศัตรูบุกกรุกบ้านเมือง
- 3.เมื่อผู้นำออกคำสั่งรบหรือเคลื่อนทัพ

เงื่อนไขของผู้ทำการนิฮาด

• เป็นมุสลิม • มีสติสัมปชัญญะ •
บรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ • เพศชาย •
ปราศจากความอุปสรรคหรือความลำบาก (เช่น เจ็บป่วย ตาบอด
และพิการ) • มีเสบียง

ประเภทของการนิฮาด

การนิฮาดมี 4 ประเภท

เสียสละกำลังกาย โดยการเรียนรู้บัญญัติศาสนา ปฏิบัติตาม
เผยแผ่

และอดทนต่อความยากลำบากหรือการถูกประทุษร้ายในหนทางการ
เรียกร้องเชิญชวนสู่อิสลาม

ต่อสู้กับชัยภูอน(มารร้าย)

คือการขจัดความคลุมเครือและอารมณ์ใฝ่ต่ำ
ซึ่งมาจากการยุบของมารร้ายและมนุษย์

ต่อสู้กับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและพวกกลับกลอก (มุนาฟิก)
ด้วยวาจา พละกำลัง และใจ

ต่อสู้กับเหล่าผู้อธรรม ผู้ทำอุตริกรรม และความชั่วทั้งหลาย
ดีที่สุดต่อสู้ด้วยการใช้มือหรือกำลังกายหากมีความสามารถ
หากไม่สามารถก็ด้วยวาจา หากไม่สามารถก็ด้วยใจ

ความประเสริฐของผู้ที่เสียชีวิตในสงคราม

สำหรับผู้เสียชีวิตในสงครามนั้น ณ ที่อัลลอฮมีผลบุญ 7 ประการ

- 1.ได้รับการอภัยโทษตั้งแต่เลือดหยดแรก
- 2.จะได้เห็นที่พำนักของเขาในสวรรค์
- 3.จะได้รับการคุ้มครองจากการลงโทษในหลุมศพ
- 4.เขาจะปลอดภัยจากการตื่นตระหนกครั้งยิ่งใหญ่ (ในวันปรโลก)
- 5.จะได้สวมอาภรณ์แห่งศรัทธา 6.จะมีสาวสวรรค์เป็นภรรยา
- 7.จะได้รับการขออุทธรณ์ให้แก่เครือญาติถึงเจ็ดสิบคน

หลักปฏิบัติในการทำสงคราม

ส่วนหนึ่งจากหลักปฏิบัติในการทำสงครามนั้นคือ

ไม่ตีตลบหลังข้าศึก ไม่ฆ่าเด็กและสตรี

หากพวกเขาไม่ร่วมทำสงครามด้วย ไม่ล่าพองตน ไม่หลงตน

ไม่คาดหวังอยากจะทำเจตศัตรู

ต้องขออภัยจากอัลลอฮ์ให้พระองค์ช่วยเหลือ "โอ้อัลลอฮ์
ผู้ทรงประทานคัมภีร์ ผู้ขับเคลื่อนก้อนเมฆ
ผู้ทำให้ศัตรูพลพรรคปราชัย ได้โปรดให้พวกเขาพ่ายแพ้
และให้พวกเราได้รับชัยชนะเหนือพวกเขาด้วยเถิด"

ห้ามหันหลังหนีขณะเผชิญหน้ากับศัตรู นอกจากในสองกรณี

ถอยหนีเพื่อการสู้รบ (ถอยเพื่อตั้งหลัก)

ถอยเพื่อไปรวมกับอีกกลุ่ม

บรรดาเชลยศึก

สตรีและเด็กจะถูกจับเป็นทาส

สำหรับผู้ชายที่เป็นนักรบฝ่ายตรงข้ามนั้น
ทางผู้นำมีสิทธิ์เลือกปฏิบัติต่อพวกเขาดังนี้ คือ ปล่อยพวกเขาไป
หรือเรียกค่าไถ่ หรือประหารชีวิต

ผู้นำ(แม่ทัพ) ต้องตรวจตราทหารเมื่อออกรบ
ห้ามมิให้ผู้ที่ชกจู๋ยงผู้อื่นให้ละทิ้งสงคราม
หรือผู้ที่ก่อความทำให้ทหารเสียขวัญกำลังใจออกไปร่วมสู้รบ
และไม่อาศัยความช่วยเหลือจากต่างศาสนา (กาфир)
นอกจากในภาวะคับขันเท่านั้น ให้จัดเตรียมเสบียง
และสิ่งเคลื่อนทัพโดยสุภาพ
และจัดหาที่พำนักที่ดีแก่ทหารและหักห้ามมิให้ทหารกระทำการฝ่า
ฝืนบทบัญญัติ สร้างขวัญกำลังใจ
มุ่งหวังการตายในสงครามอย่างมีเกียรติ กำชับให้มีความอดทน

แบ่งทหารเป็นหมู่เหล่า อาศัยผู้มีประสบการณ์ ให้จัดเวรยาม
ส่งกองสอดแนม ไปยังศัตรู ให้ทรัพย์สินกลายเป็นรางวัลแก่ทหาร
ปรึกษาหารือกับสภาที่ปรึกษาในการทำสงคราม

หน้าที่ของทหารต่อผู้นำ(แม่ทัพ)

ทหารต้องเชื่อฟังผู้นำ มีความอดทนอดกลั้น
ไม่ทำสงครามโดยไม่ได้รับอนุญาต เว้นแต่ในกรณีที่ศัตรูจู่โจม
และเกรงว่าจะได้รับอันตราย
และหากศัตรูขอเจรจาพักรบ(ทำสวดติ)หรืออยู่ในเดือนต้องห้าม(เดือน
นซุลเกาะฮะฮะ เดือนนซุลหิจญะฮะ เดือนมุหัรริอม และเดือนเราะญับ)
ก็สามารถกระทำได้

หมวดที่ 2 การทำธุรกรรม

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ และเงื่อนไขต่างๆของการซื้อขาย

บทบัญญัติเกี่ยวกับดอกเบี้ย

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ

และเงื่อนไขต่างๆของการเช่าและการว่าจ้าง

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ และเงื่อนไขต่างๆของการระกำฟ

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ และเงื่อนไขต่างๆของพินัยกรรม

หมวดที่ 2 การทำธุรกรรม

การซื้อขาย

ความหมายของการซื้อขายตามหลักภาษาและตามบทบัญญัติ

เชิงภาษา มาจากคำว่า บากา คือ การแลกเปลี่ยนทรัพย์สินกับทรัพย์สิน หรือการให้สิ่งแลกเปลี่ยนแก่กัน

เชิงบทบัญญัติ คือ การทำนิติกรรม(หรือข้อตกลง) แลกเปลี่ยนทรัพย์สิน โดยให้ถือกรรมสิทธิ์ครอบครอง หรือให้ใช้ประโยชน์อย่างถาวร และไม่ใช้เพื่อการกุศล

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ การซื้อขายเป็นสิ่งอนุมัติโดยอิงหลักฐานจากอัลกุรอาน หะดีษ มติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ และสอดคล้องกับสติปัญญา

เหตุผลจากการอนุมัติการซื้อขาย

เนื่องจากเงินตราและสินค้านั้น อยู่กระจัดกระจายในหมู่ผู้คนทั่วไป ขณะที่ผู้หนึ่งมีความต้องการสิ่งที่ยู่ในการครอบครองของอีกผู้หนึ่ง ซึ่งเขาจะไม่ได้รับ เว้นแต่จะต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน ซึ่งการซื้อขายกันเป็นการขจัดความเดือดร้อนดังกล่าว และบรรลุในสิ่งที่ต้องการ ดังนั้นศาสนาจึงอนุมัติการซื้อขาย เพื่อให้เกิดประโยชน์โดยรวม

องค์ประกอบหลักของการซื้อขาย

องค์ประกอบหลักของการซื้อขาย คือ

คำเสนอและสนอง

ผู้ซื้อและผู้ขาย

สินค้าและราคา

สำนวนการซื้อขาย

คือ คำเสนอและคำสนองตอบรับ และทุกๆ สิ่งที่บ่งบอกถึงความพึงพอใจระหว่างสองฝ่าย(ผู้ขายและผู้ซื้อ) เช่น ฉันขายแก่ท่าน ฉันมอบสิ่งนี้แก่ท่าน หรือฉันให้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และผู้ซื้อจะกล่าวว่าตอบสนองด้วยคำว่า ฉันซื้อ ฉันรับเป็นกรรมสิทธิ์ ฉันตกลง หรือคำอื่นๆ ในทำนองนี้ และการซื้อขายจะถือว่าสมบูรณ์ได้เช่นกันด้วยการกระทำ(เช่น การมอบให้ หรือการรับ เป็นต้น)จากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือจากทั้งสองฝ่าย(ผู้ซื้อ ผู้ขาย)ก็ได้

การซื้อขายกันทางโทรศัพท์

การสนทนาทางโทรศัพท์นั้น ให้ถือว่าเป็นสถานที่ทำการซื้อขาย และการซื้อขายจะสิ้นสุดลงเมื่อจบการสนทนา เพราะสถานที่ในการซื้อขาย ให้ยึดธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเกณฑ์

เงื่อนไขที่ทำให้การซื้อขายสมบูรณ์ 7 ประการ

ความพึงพอใจจากทั้งสองฝ่าย (ผู้ซื้อ ผู้ขาย)
หรือตัวแทนของทั้งสองฝ่าย

ทั้งสองฝ่ายอยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้เป็นอิสระ (คือ ป็นไท
บรรลุนิติภาวะและมีสติสัมปชัญญะ)

สินค้าต้องเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ให้ใช้ประโยชน์ ดังนั้น
ไม่อนุญาตให้ซื้อขายสิ่งที่ไม่ใช่ประโยชน์
หรือเป็นสิ่งต้องห้าม(หะรอม) เช่น เหล้า และหมู
ส่วนสิ่งที่ไม่ใช่ประโยชน์นั้นไม่เป็นที่อนุมัติ
นอกจากในภาวะคับขัน(เพื่อเอาชีวิตรอด) เช่น ซากสัตว์

สินค้าต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ขาย
หรือผู้ขายได้รับอนุญาตให้ขาย ขณะทำสัญญา

สินค้าต้องรู้ชัดเจนโดยการเห็น หรือระบุลักษณะรูปพรรณ

ราคาเป็นที่ทราบกันระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย

สินค้าและราคาสามารถนำส่งมอบแก่กันได้ ดังนั้น
การขายสิ่งที่ผลิต (เช่น สัตว์ หรือทาส) ขายนกในอากาศ
หรือทำนองเดียวกันนี้ ใช้ไม่ได้

เงื่อนไขในการซื้อขาย

เงื่อนไขในการซื้อขายมี 2 ประเภท

- 1.เงื่อนไขถูกต้องซึ่งมีผลบังคับ
- 2.เงื่อนไขไม่ถูกต้องซึ่งส่งผลให้การทำสัญญาเป็นโมฆะ

สำหรับเงื่อนไขถูกต้อง เช่น มีเงื่อนไขว่าให้ผ่อน หรือจ่ายก่อนเพียงบางส่วน หรือให้มีสิ่งค้ำประกัน หรือมีหลักประกัน เพราะส่งผลดีต่อพันธะสัญญา หรือมีเงื่อนไขเกี่ยวกับลักษณะของสินค้า ท่านนบี คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

“บรรดามุสลิมต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ให้ไว้ต่อกัน” (บันทึกโดย อะหมัด และอบู ดาวูด 3594)

และการที่ผู้ขายตั้งเงื่อนไขต่อผู้ซื้อว่า จะใช้ประโยชน์ของสินค้าสักระยะ เช่น อาศัยในบ้านหลังนั้นเป็นเวลาหนึ่งเดือน เงื่อนไขเช่นนี้ก็ถูกต้อง เป็นต้น

เงื่อนไขไม่ถูกต้อง และการซื้อขายเป็นโมฆะ เช่น ฝ่ายหนึ่งตั้งเงื่อนไขแก่อีกฝ่ายโดยมีสัญญาซ้อน เช่น ซื้อขายพร้อมกู้ยืม และให้เขาพร้อมกับซื้อขาย

เงื่อนไขเป็นโมฆะแต่เพียงลำพัง แต่การซื้อขายไม่เป็นโมฆะ เช่น ผู้ซื้อตั้งเงื่อนไขว่าหากซื้อสินค้าไปแล้วเกิดขาดทุน ก็จะคืนสินค้า หรือตั้งเงื่อนไขว่าอย่าไปขายต่อหรือมอบให้แก่ผู้ใด แต่เมื่อเงื่อนไขนั้นส่งผลดีต่อสัญญาซื้อขาย เงื่อนไขนั้นก็ถูกต้อง

การค้าขายที่ต้องห้าม

อิสลามได้อนุมัติการค้าขายทุกประเภทที่จะนำมาซึ่งความดีและความจำเริญ และห้ามการซื้อขายบางประเภท เนื่องจากไม่ทราบรายละเอียด และมีความเสี่ยง

หรือเกิดผลเสียต่อวงการตลาด หรือเกิดผลต่อความรู้สึก เป็นเหตุให้มีการริษยาต่อกัน และพิพาทกัน ได้แก่

บัยอุมลุมมะสะฮะ (การซื้อขายโดยการสัมผัส) เช่นผู้ขายกล่าวว่า ผ้าชิ้นใดที่ท่านสัมผัส ก็จะเป็นของท่าน ด้วยราคาเท่านั้นเท่านี้ การขายเช่นนี้ เป็นโมฆะ

เนื่องจากมีความไม่ชัดเจนและมีความเสี่ยง บัยอุนมุนาบะชะฮะ (การโยนสินค้าให้แก่ผู้ซื้อ) เช่นกล่าวว่า

ผ้าชิ้นใดที่ท่านโยนมายังฉัน ก็จะเป็นของฉัน

ด้วยราคาเท่านั้นเท่านี้ การซื้อขายเช่นนี้ก็ เป็นโมฆะ

เนื่องจากมีความเสี่ยงและไม่ชัดเจน บัยอุนหะศอต (โยนก้อนหิน)

เช่นผู้ขายกล่าวว่า จงโยนก้อนหิน หากโดนชิ้นใด

ก็จะเป็นของท่าน ด้วยราคาเท่านั้นเท่านี้

การซื้อขายเช่นนี้ก็ไม่ถูกต้อง

เนื่องจากไม่มีความชัดเจนและมีความเสี่ยง บัยอุนนัจญูซ (แบบมีหน้าม้า)

คือการเพิ่มราคาจากผู้ที่ไม่ต้องการซื้อสินค้า(เพื่อให้ผู้ซื้อหลงกล และซื้อในราคาที่สูง) เป็นการซื้อขายที่ต้องห้าม

เพราะเกิดผลเสียต่อผู้ซื้อ และเป็นการหลอกลวง

การซื้อขายที่ทับซ้อนกันในเวลาเดียวกัน เช่น ผู้ขายกล่าวว่า

ฉันขายสิ่งนี้แก่ท่าน โดยที่ท่านต้องขายสิ่งนั้นแก่ฉัน หรือ

ฉันขายสิ่งนี้แก่ท่านด้วยราคาสด 10 หรือราคาผ่อน 20

แล้วก็แยกย้ายจากกันก่อนที่จะตกลงกันในราคาใดราคาหนึ่ง

ซึ่งการกระทำเช่นนี้ไม่ถูกต้อง

เนื่องจากการซื้อขายยังผูกพันอยู่กับเงื่อนไข (ในตัวอย่างแรก)

และเนื่องจากราคาไม่แน่นอน (ในตัวอย่างที่สอง)
ผู้ที่อยู่ในเมืองขายแทนผู้มาจากชนบท นั่นก็คือ นายหน้า
(ตัวกลาง) ซึ่งจะขายสินค้าด้วยราคาสูงกว่าราคาทั่วไป (ปกติ)
การขายตัดหน้า เช่น เขากล่าวแก่คนที่ซื้อสินค้าชิ้นหนึ่งในราคา
10 เหรียญ โดยกล่าวว่า ณ ที่ฉันก็มีสิ่งเหมือนกันแต่ขายแค่ 9
เหรียญ

ขายสินค้าที่ยังมีได้ครอบครอง

บัยอลีนาฮือ คือ ขายสินค้าในราคาผ่อน (หรือเครดิต)
แล้วซื้อคืนด้วยราคาสด ในราคาที่น้อยกว่า

การซื้อขายหลังจากอะซานครั้งที่สองในละหมาดวันศุกร์
(สำหรับคนที่วาญิบต้องละหมาดวันศุกร์)

บทบัญญัติและประเภทของดอกเบี้ย

แนวทางที่จะปลอดภัยจากดอกเบี้ย

นิยามของดอกเบี้ย

เชิงภาษา คือ การเพิ่มเติมและอกเงย
และจะถูกนำมาใช้กับการซื้อขายที่ต้องห้ามทุกประเภท

เชิงบทบัญญัติ คือ การเพิ่มในสิ่งต่างๆ
ที่ถูกกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ

หรือการทำนิติกรรมในการแลกเปลี่ยน
โดยที่ไม่มีความเท่าเทียมกันตามกรอบของศาสนา หรือ
สิ่งแลกเปลี่ยนของอีกฝ่ายยังคงค้างจ่าย หรือค้างจ่ายทั้งสองฝ่าย

เหตุผลการห้ามดอกเบีย

ดอกเบียเป็นสิ่งต้องห้าม (หะรอม) เนื่องจาก

มีความไม่สมดุลความเท่าเทียมกัน
ระหว่างความเหน็ดเหนื่อยกับผลที่ได้รับ
เพราะเจ้าหนี้ที่เอาดอกเบียนั้น ไม่ต้องใช้ความพยายาม
ไม่ต้องทำอะไร
และไม่ต้องรับภาระการขาดทุนในสิ่งที่จะเป็นรายได้ของเขา
หรือกำไรที่เขาจะได้รับ

ระบบเศรษฐกิจจะพังทลาย เพราะเจ้าหนี้
ไม่ทำงานและอยู่อย่างสบาย เกียจคร้าน
เพียงเพราะมีความละโมภในผลตอบแทนที่เป็นกำไร
และเพิ่มภาระแก่ลูกหนี้
โดยที่ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับของระบบดอกเบีย

จริยธรรมของสังคมได้ถูกทำลายลงไป
อันเนื่องมาจากการขาดความร่วมมือระหว่างสมาชิกในสังคม
เป็นเหตุนำไปสู่การแตกแยก การเห็นแก่ตัว
และการเอารัดเอาเปรียบกัน แทนที่จะมีการเสียสละให้กัน
มีความรักห่วงหวั่นกัน และมีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ระหว่างกัน

การแตกแยกสังคมเป็นสองกลุ่มชนชั้นที่ขัดแย้งกันคือ ระหว่างกลุ่มชนคนรวยที่ฉกฉวยโอกาสและจัดการทุนทรัพย์ของตนเอง และกลุ่มชนคนจน ผู้อ่อนแอ ที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากการใช้แรงงานและค่าตอบแทน โดยริดรอนสิทธิอย่างไม่เป็นธรรม

ประเภทของดอกเบี๋ย

ดอกเบี๋ยตามทัศนคติของผู้รู้ส่วนใหญ่ มี 2 ประเภท คือ

ดอกเบี๋ยเชิงเวลา (ริบา อันนะสีอะฮ) คือ การยืดหรือย่อระยะเวลาในการชำระหนี้ นั่นก็คือ การเพิ่มจำนวนดอกเบี๋ยเพื่อทดแทนกับการยืดระยะเวลาในการชำระหนี้ ซึ่งเรียกว่า การผ่อนดอกเบี๋ยในระยะยาว

ดอกเบี๋ยเชิงปริมาณ หรือความเหลื่อมล้ำ(ริบา อัลฟิฏล)

และ ริบาอัลฟิฏล คือ

ความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมกันของสิ่งแลกเปลี่ยนชนิดเดียวกัน เช่น ทองคำแลกเปลี่ยนกับทองคำที่มีน้ำหนักไม่เท่ากัน ข้าวบาเล่กับข้าวบาเล่ที่มีปริมาณไม่เท่ากัน หรืออื่นๆ ในทำนองนี้ จากทรัพย์สินที่มีมูลเหตุ ดอกเบี๋ยเชิงปริมาณ(คือ ทองคำ เงิน ข้าวสาลี ข้าวบาเล่ อินทผลัม และเกลือ)
ดอกเบี๋ยประเภทนี้ถูกเรียกว่า "ดอกเบี๋ยการซื้อขาย และดอกเบี๋ยที่ซ่อนเร้น (มองไม่เห็น)"

ดอกเบี๋ยประเภทที่สามตามทัศนะของอัชชาพีอียะฮ์(ผู้รู้มัชฮับชาฟีอีย) คือ ดอกเบี๋ยในการครอบครองกรรมสิทธิ์ คือ การยี่ดระยะเวลาในการครอบครองสิ่งที่แลกเปลี่ยนจากทั้งสองฝ่าย หรือจากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

ดอกเบี๋ยประเภทที่สี่(ตามทัศนะของผู้รู้บางท่าน) คือดอกเบี๋ยในการกู้ยืม เป็นการกู้ยืมที่เรียกร้องผลประโยชน์ในเวลาเดียวกัน

แต่ในความเป็นจริง การแบ่งประเภทของดอกเบี๋ยยังคงอยู่ในสองประเภทหลักข้างต้น

นักเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่แบ่งดอกเบี๋ยเป็น 2 ประเภท ดอกเบี๋ยเงินกู้ที่นำมาใช้ในการบริโภค และดอกเบี๋ยเงินกู้ที่นำมาลงทุน

คือ ส่วนเพิ่มที่ถูกเก็บจากการกู้ยืมที่นำไปซื้อสิ่งจำเป็นพื้นฐาน เช่นอาหาร เครื่องดื่ม และยารักษาโรค และในทำนองนี้

ดอกเบี๋ยเงินกู้ที่นำมาลงทุน คือ เพื่อใช้ในการผลิต เช่นสร้างโรงงาน โรงเรือน หรือเพื่อเป้าหมายในการค้าเป็นการเฉพาะ

และดอกเบี๋ยยังแบ่งได้อีกเป็น 2 ประเภท

ดอกเบี๋ยทบเท่าทวี คือ ดอกเบี๋ยที่คิดเพิ่มในอัตราหลายเท่า(ดอกเบี๋ยสูง)

ดอกเบ็ญธรรมดา คือ
ดอกเบ็ญที่คิดเพิ่มเพียงเล็กน้อย(ดอกเบ็ญต่ำ)

ดอกเบ็ญเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในทุกๆการทำธุรกรรม
ไม่ว่าจะเป็นดอกเบ็ญเชิงปริมาณหรือดอกเบ็ญเชิงเวลา
ดอกเบ็ญทบเท่าทวี หรือดอกเบ็ญธรรมดา
ดอกเบ็ญเพื่อการบริโภคหรือลงทุน อัลลอฮฺตรัสว่า

.... وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا... [البقرة: 275]

“อัลลอฮฺทรงอนุมัติการค้าขาย และห้ามดอกเบ็ญ”
(อัลบะเกาะเราะฮฺ 275)

แนวทางที่จะปลอดจากดอกเบ็ญ มีหลายประการ

อิสลามได้วางหลายแนวทางเพื่อให้บริสุทธิ์จากดอกเบ็ญในปัจจุบัน และอนาคตได้แก่ อนุมัติให้มีการหุ้นส่วน (ร่วมลงทุน) คือการมีหุ้นส่วนจากสองคน คนหนึ่งมีต้นทุน(เป็นเงิน) และอีกคนหนึ่งเป็นผู้นำไปลงทุน(ลงมือทำ) ผลกำไรจะแบ่งไปตามที่ได้ตกลงกันไว้ หากมีการขาดทุนใดๆ ก็จะไม่เกิดแก่เจ้าของเงินทุน ส่วนผู้นำไปลงทุนนั้น จะไม่ต้องรับผิดชอบในส่วนต้นทุนที่ขาดทุนไป เว้นแต่ได้สูญเสียแรงกายและการงานไป

อนุญาตให้มีการซื้อขายล่วงหน้า คือ (สะสม)คือจ่ายก่อนและจะส่งมอบสินค้าภายหลัง

ผู้ใดมีความเดือดร้อนต้องการทรัพย์ ก็ให้ขายผลผลิตตามฤดูกาล ด้วยราคาที่เหมาะสม (ตามเงื่อนไขที่ถูกกล่าวไว้ในตำราฟิซฮฺ)

อนุญาตให้มีการขายผ่อน คือ ราคาจะสูงกว่าราคาสด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสะดวก และปราศจากดอกเบี้ย

ส่งเสริมให้มีกองทุนเพื่อการกู้ยืมเปล่า (ไร้ดอกเบี้ย) ในระดับบุคคล ระดับองค์กรต่าง หรือระดับชาติ ทั้งนี้เพื่อสังคมจะได้เกื้อกูลกัน

อิสลามได้บัญญัติการจ่ายชะกาต(การจ่ายทานภาคบังคับ)ให้แก่ผู้ที่มีหนี้สินเดือดร้อน คนยากจน และผู้ที่เดินทางที่ขาดปัจจัยยังชีพ ทั้งนี้เพื่อขจัดความเดือดร้อนของพวกเขาและยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น

เหล่านี้คือช่องทางหนึ่งที่สำคัญที่อิสลามได้เปิดโอกาสไว้แก่ทุกคนในสังคมที่มีสิทธิได้รับตรงนี้ เพื่อรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์และเกียรติในความเป็นมนุษย์ และบรรลุเป้าหมายอันสูงส่งในการขจัดความเดือดร้อน ค้ำครองชีวิต แล้วพัฒนาการงานและผลผลิตของบุคคลให้ดีขึ้นเป็นลำดับ

กำไรหรือรายได้ที่เกิดจากธนาคาร

หมายถึง(ตามนักเศรษฐศาสตร์) คือ การปันผลกำไรหรือเงินส่วนเพิ่มจากธนาคารที่มอบให้แก่ผู้ฝากเงิน หรือเรียกเก็บจากผู้กู้ยืม มันคือดอกเบี้ยนั่นเอง ยิ่งกว่านั้น

มันคือแก่นแท้ของดอกเบ็ญเฑาะว์ที่เดียว

แม้จะมีชื่อเรียกว่าเป็น "ผลกำไร" ก็ตามแต่ ดั่งนั้นมิต้องสงสัยเลยว่า นั่นคือดอกเบ็ญเฑาะว์ที่ต้องห้าม (หะรออม) ตามอัลกุรอาน หะดีษ และมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

และส่วนเพิ่มจากการกัฎีมที่มีการตั้งเงื่อนไขไว้

เป็นสิ่งต้องห้ามโดยมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

ส่วนชื่อที่เรียกว่ากัฎีมนั้น ไม่ใช่เป็นการกัฎีมที่แท้จริง ดังที่เชคมุหัมมัด บิน อิบรอฮีม มุฟตี ประเทศซาอุดีอาระเบียได้กล่าวไว้ว่า

"ในความเป็นจริงสิ่งที่ถูกเรียกว่าการกัฎีมนั้น ไม่ใช่เป็นการกัฎีม เนื่องจากการกัฎีมที่แท้จริงคือ การทำทาน

การช่วยเหลือและให้ความสะดวก แต่นี่คือการแลกเปลี่ยนที่ชัดเจน

คือการซื้อขายเงินตราด้วยเงินตราในราคาผ่อน

และมีกำไรตามที่ตั้งเงื่อนไขไว้"

ด้วยเหตุนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า

ผลกำไรที่ทางธนาคารเรียกเก็บจากการกัฎีมหรือจ่ายให้แก่การฝากนั้น มีสถานะเท่าเทียมกับดอกเบ็ญเฑาะว์ทุกประการ

เพราะทั้งสองทางนั้นมีส่วนเพิ่มที่เกี่ยวข้องอยู่อย่างชัดเจน

อัลอิลญาเราะฮฺ หมายถึง

การทำนิติกรรมระหว่างสองฝ่ายที่เป็นประโยชน์ในสิ่งที่มีมูลค่า

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ

เป็นสิ่งที่อนุมัติ

ดังนั้นมีผลบังคับระหว่างทั้งสองฝ่าย(ผู้ว่าจ้างและลูกจ้าง/ผู้ให้เช่าและผู้ขอเช่า)

เหตุผลแห่งบทบัญญัติเกี่ยวกับอัลอิกญาเราะฮฺ

เป็นการแลกเปลี่ยนประโยชน์ซึ่งกันและกัน
เนื่องจากมีความต้องการผู้เชี่ยวชาญในงานต่างๆ เช่น
ผู้รับเหมาก่อสร้างอาคารและโรงเรือน ช่างยนต์
คนขับเครื่องจักรกล คนขับรถบรรทุก ฯลฯ
ทั้งนี้เพื่อเป็นการเอื้อให้ความสะดวกแก่ผู้คน
และตอบสนองความต้องการต่างๆของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี

ประเภทของอัลอิกญาเราะฮฺ(การเช่าและการว่าจ้าง) มี 2 ประเภท
การเช่าสิ่งของ เช่น "ฉันให้ท่านเช่าบ้านหลังนี้ หรือรถยนต์คันนี้"
การว่าจ้างให้ทำงาน เช่น ว่าจ้างให้ก่อสร้างกำแพง หรือไถดิน
หรืออื่นๆ

เงื่อนไขของอัลอิกญาเราะฮฺ(การว่าจ้างและเช่า)

เงื่อนไขของอัลอิกญาเราะฮฺ(การว่าจ้างและเช่า) มี 4 ข้อดังต่อไปนี้
การว่าจ้างและเช่าผู้ที่อยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้
(มีสติสัมปชัญญะ ไม่เป็นทาส
และบรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ)

มีความชัดเจนในการใช้ประโยชน์ หรือให้ทำประโยชน์ เช่น
เช่าบ้านเพื่ออยู่อาศัย ว่าจ้างเพื่อเป็นคนรับใช้ หรือเพื่องานสอน

ค่าเช่าหรือค่าจ้างต้องมีความชัดเจน(ระบุจำนวนเงิน)

การใช้หรือทำประโยชน์ในสิ่งที่ศาสนานุมนัติ เช่น
บ้านเพื่ออยู่อาศัย ดังนั้นไม่อนุญาตให้ว่าจ้างในสิ่งต้องห้าม เช่น
การชุนา (ผิดประเวณี) ร้องเพลง เช่าบ้านเพื่อทำเป็นโบสถ์
หรือเพื่อเป็นที่ขายเหล้า เหล้านี้เป็นต้น

ตอบประเด็นข้อสงสัย

การโดยสารด้วยรถยนต์ เครื่องบิน เรือ
หรือการจ้างช่างตัดเย็บผ้า
หรือจ้างคนแบกสัมภาระโดยไม่ได้มีข้อตกลงในเรื่องค่าจ้างในเบื้องต้นนั้น เป็นอันใช้ได้
ด้วยราคาเช่าหรือค่าจ้างตามจารีตประเพณีที่ปฏิบัติกันอยู่ในพื้นที่
นั้น ซึ่งเป็นการทดแทนค่าพูดหรือข้อตกลงระหว่างกัน

เงื่อนไขสิ่งที่ให้เช่า

มีเงื่อนไขว่าสิ่งที่ให้เช่า
ต้องทราบชัดเจนโดยการเห็นหรือการบ่งบอกลักษณะ
และทำสัญญาตกลงกันให้ใช้ประโยชน์ในสิ่งนั้นอย่างครบถ้วน
และสามารถส่งมอบแก่กันได้ และต้องเป็นสิ่งที่มิใช่ประโยชน์
และเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ให้เช่า
หรือได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติแทนผู้ให้เช่าในสิ่งนั้น

ประเด็นต่างๆในการให้เช่า

สิ่งที่เป็นสาธารณะประโยชน์(วะกัฟ)สามารถให้เช่าได้ หากผู้ให้เช่าเสียชีวิต กรรมสิทธิ์จะตกแก่ทายาทรับค่าเช่าแทน ซึ่งสัญญาการเช่าครั้งแรกจะไม่ถูกยกเลิกไป

ไม่อนุญาตให้เช่าในสิ่งที่ห้ามซื้อขาย ยกเว้นเช่าสิ่งที่เป็นสาธารณะประโยชน์ (วะกัฟ)ว่าจ้างคนที่เป็นอิสระ(ไม่ใช่ทาส) และจ้างทาสที่เป็นแม่ของลูก(สามประการนี้ห้ามขายแต่ว่าจ้างหรือเช่าได้)

สัญญาการเช่าจะถูกยกเลิกไป เนื่องจากสิ่งที่ให้เช่าเกิดชำรุดเสียหาย หรือสิ้นประโยชน์การใช้งานไป

อนุญาตให้รับค่าจ้างในการสอน การก่อสร้างมัสยิด และอื่นๆในทำนองนี้ ส่วนค่าจ้างในการประกอบพิธีหัจญ์สามารถรับได้เมื่อจำเป็นเท่านั้น

ผู้ทำหน้าที่อิمام(นำละหมาด) ผู้ทำหน้าที่อาซาน(ผู้เรียกสู่การละหมาด) และครูสอนอัลกุรอาน สามารถรับค่าจ้างหรือรับค่าตอบแทนจากกองคลังของมุสลิมได้ โดยไม่ต้องมีการตั้งเงื่อนไขไว้ก่อนหน้า

ลูกจ้างหรือผู้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ความเสียหาย หากไม่เกิดจากการประมาทหรือการใช้เกินขอบเขต

การบังคับจ่ายค่าจ้างหรือค่าเช่าจะมีผลทันทีที่ได้ทำสัญญาไว้ หรือเมื่อมีการส่งมอบสิ่งที่ให้เช่า และหากทั้งสองฝ่ายยินยอมให้มีการยืดเวลาออกไป หรือผ่อนชำระ ก็สามารถกระทำได้ ส่วนลูกจ้างต้องได้รับค่าจ้างเมื่อทำงานเสร็จ

การระงับ(สิ่งที่เป็นสาระณะประโยชน์)

นิยามระงับเชิงภาษาและวิชาการ

ระงับเชิงภาษา คือ

มาจากคำว่า ระ กอ ฟา แปลว่า สงวน ระวัง และบริจาด

ส่วนระงับเชิงวิชาการ คือ

การสงวนทรัพย์สินหลักที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ไว้ และนำส่วนที่ออกงแยกไปบริจาดเพื่อเป็นทานแก่สาธารณะประโยชน์

หลักฐานการทำระงับ

มีหลักฐานจากหะดีษ และมติเอกฉันของปวงปราชญ์

ส่วนหลักฐานจากหะดีษ หะดีษอัลบุดคอรีย์และมุสลิม อุมร์ บิน อัลค็อฏฏอบ กล่าววว่า“โอ้ท่านเศาสนทูตของอัลลอฮฺ ฉันได้ครอบครองทรัพย์สิน(ที่ดินได้มาโดยการซื้อ)ที่เมืองคือยบร์ ฉันไม่เคยได้รับทรัพย์สินที่มีค่าเช่นนี้มาก่อน ท่านจะสั่งให้ฉันทำสิ่งใดกับมันดีละ? ท่านเศาสนทูตกล่าววว่า “หากท่านประสงค์ที่สงวนที่ดินไว้แล้วบริจาดให้ทานผลผลิตของมัน

(ยกให้เป็นสาธารณะประโยชน์) ซึ่งไม่อาจกระทำการขาย การมอบให้คนอื่น หรือตกเป็นมรดกได้เลย"

"แล้วอเมริกาก็บริจาคเป็นทานแก่คนยากจน ญาติใกล้ชิด การไถ่ทาส นักรบในศาสนา คนเดินทางที่ขาดเสบียง และผู้ที่เป็นแขก และไม่เป็นบาปแก่ผู้ดูแลที่จะบริโภครักษาตามปกติวิสัย(ธรรมเนียม) หรือให้ผู้อื่นบริโภคโดยไม่ยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์"

การทำวะกัฟเป็นคุณสมบัติที่โดดเด่นของมุสลิม ท่านญาบิร กล่าวว่

"ไม่มีสาวกของท่านนบีท่านใดที่มีความสามารถแล้วในการวะกัฟ เว้นแต่เขาจะทำการวะกัฟโดยทันที"

จากหะดีษบทนี้ เป็นที่ประจักษ์ว่า ผู้คนในปัจจุบันนี้ มีความแตกต่างกับยุคของบรรดาเศาะหาบะฮ์ เพราะโดยมากในปัจจุบันจะไม่รู้จักสิ่งใด นอกจากการทำพินัยกรรม และไม่รู้จักการทำวะกัฟ

เหตุผลการบัญญัติการทำวะกัฟ

ส่งเสริมให้ผู้ที่มิฐานะดีเตรียมเสบียงเพื่อโลกหน้า โดยการทำความดีให้มากๆ โดยให้ทำการบริจาคทรัพย์สินเพื่อเป็นทาน เพราะเกรงว่าหลังจากที่เขาตายไปแล้ว ทรัพย์สินของเขาจะถูกถ่ายโอนไปยังผู้ที่ไม่รู้จักรักษา แล้วการทำงานของเขากลับว่าง และลูกหลานของเขาจะยากจน

และเพื่อป้องกันมิให้เกิดเช่นนั้น
และเพื่อให้มีส่วนร่วม ในการทำความดี
ศาสนาจึงบัญญัติให้มีการทำอะกัฟ
เพื่อที่เขาจะทำความดีด้วยตัวเอง
และจัดการตามความประสงค์และเพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง
เหมือนกับตอนที่เขามีชีวิต

การทำอะกัฟเป็นสาเหตุหลัก
(ปัจจัยหลัก)ที่จะดำรงรักษาไว้ซึ่งมัสญิด โรงเรียน
และอื่นๆที่เป็นการกุศล
เพราะตามประวัติศาสตร์มัสญิดโดยมากดำรงอยู่ด้วยกับสิ่งวะกัฟ
ยิ่งกว่านั้น สิ่งจำเป็นอื่นๆที่เกี่ยวกับมัสญิด เช่น การทำความสะอาด
เครื่องปู และปัจจัยยังชีพ(เงินเดือนค่าจ้าง)ของผู้ดูแล
ยังต้องอาศัยสิ่งวะกัฟ

ถ้อยคำการทำอะกัฟ

มีถ้อยคำที่ชัดเจน เช่น

ฉันได้สงวนสิทธิไว้ ฉันทำการอะกัฟ
ฉันทำทานในหนทางแห่งอัลลอฮ์

และถ้อยคำที่เป็นนัยเช่น

ฉันทำทาน ฉันหวังห้ามไว้มิให้มีการโอนกรรมสิทธิ์
ฉันให้มันอยู่ตลอดไปโดยไม่เป็นสิทธิ์ของผู้ใด

ถ้อยคำที่เป็นนัยจะบ่งชี้ถึงการทำอะภัพได้
โดยมีอย่างน้อยอย่างใดจากสามกรณี

การตั้งเจตนา:เมื่อกล่าวหรือเจตนาด้วยถ้อยใดๆที่เป็นนัยก็จะกลายเป็นวาทัพ

ถ้อยคำที่เป็นนัยพร้อมกับถ้อยคำที่ชัดเจน
หรือพร้อมกับถ้อยคำที่เป็นนัยเช่น ฉันสงวนสิ่งนี้ไว้
หรือสิ่งนี้เพื่อหนทางแห่งอัลลอฮ์
หรือให้อยู่ตลอดไปโดยไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ใด

การระบุลักษณะของสิ่งของที่จะยกให้เป็นวาทัพ เช่น
สิ่งนี้ห้ามขายและห้ามมอบให้คนอื่น และเช่นเดียวกัน
การระกัฟจะสมบูรณ์โดยการกระทำ เช่น
สร้างมัสญิดในที่ดินตนเองแล้วอนุญาตให้คนอื่นละหมาด

ประเภทของการทำอะภัพ

การทำอะภัพโดยแบ่งตามผู้รับประโยชน์ มี 2 ประเภท

เพื่อการกุศล

เพื่อส่วนตัวหรือลูกหลาน

อะภัพเพื่อการกุศล

คือในเบื้องต้นจะทำการอะภัพแด่องค์การกุศลแห่งใดแห่งหนึ่งไว้เพียง
งสักระยะเวลาหนึ่ง ต่อมาจะเปลี่ยนการทำอะภัพนั้นแก่คนใด
หรือกลุ่มใด เป็นการเฉพาะเจาะจง เช่น

เงื่อนไขผู้ที่จะทำการระงับ

ผู้ที่จะระงับต้องประกอบด้วยเงื่อนไขต่อไปนี้
หากขาดข้อหนึ่งข้อใด การทำระงับใช้ไม่ได้

ต้องมีคุณสมบัติที่จะบริจาคได้ การทำระงับของทรัพย์สินที่ปล้น
หรือซื้อแต่ยังไม่ได้สิทธิ์ครอบครองโดยสมบูรณ์ก็ใช้ไม่ได้

ผู้ระงับต้องมีสติสัมปชัญญะ ดังนั้นการทำระงับของคนวิกลจริต
คนปัญญาอ่อน และในทำนองนี้ ใช้ไม่ได้

ต้องบรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ ดังนั้นการระงับของเด็ก
ใช้ไม่ได้ ไม่ว่าจะรู้เพียงสาหรือนึกก็ตาม

เป็นผู้มีความสามารถในการใช้ทรัพย์สิน
(เป็นผู้ที่มีความปราดเปรื่อง)
ดังนั้นการระงับของผู้ที่ถูกอายัดใช้ไม่ได้
(อายัดเพราะสติไม่สมประกอบ หรือลุ่มละลาย)

เงื่อนไขสิ่งระงับ

เพื่อให้สิ่งระงับดำเนินอย่างต่อเนื่อง
ต้องประกอบด้วยเงื่อนไขต่อไปนี้

ต้องเป็นทรัพย์สินอสังหาริมทรัพย์ (สิ่งปลูกสร้าง) เช่น อาคาร
หรืออื่นๆ

เป็นทรัพย์สินที่ทราบตัวตน ปริมาณอย่างชัดเจน

เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ระงับฯ ขณะที่มีการระงับฯ
จะต้องเจาะจงตั้งนั้นการระงับฯสิ่งที่ไม่เจาะจงใช้ไม่ได้
สิ่งที่จะกำฯจะต้องไม่เกี่ยวพันกับกรรมสิทธิ์ของผู้อื่น
สามารถใช้ประโยชน์ได้ตามปกติวิสัย
ใช้ประโยชน์ในสิ่งที่ศาสนานุมัติ

วิธีการใช้ประโยชน์จากสิ่งระงับฯ

จะเกิดประโยชน์จากสิ่งระงับฯ การใช้ประโยชน์จากสิ่งระงับฯ เช่น
บ้านโดยการอยู่อาศัย พาหนะโดยการขับขี่
และสัตว์โดยการตัดเอาขน นม ไข่ หรืออื่นๆ ไปใช้ประโยชน์

ความแตกต่างระหว่างระงับฯและวะเศียะฮฺ(พินัยกรรม)

ระงับฯ คือการสงวนไว้ซึ่งสิทธิของทรัพย์สินหลัก
และบริจาคผลประโยชน์ (ผลผลิต) ไว้เป็นทาน
ขณะที่วะเศียะฮฺ(พินัยกรรม)
คือการโอนกรรมสิทธิ์ให้โดยสมัครใจหลังจากที่เจ้าของเสียชีวิต
ไม่ว่าจะเป็นวัตถุหรือผลประโยชน์ต่างๆ

ระงับฯมีผลบังคับใช้ทันที
ซึ่งจะไม่สามารถถ่วงน้ำหนักหรือยกเลิกได้เลย
(ตามทัศนะของผู้รู้โดยรวม) เนื่องจากท่านเราะฮฺลุ
คือลัลลอฮฺอะลยฮิวะลัลลัม กล่าวแก่อุมรฺว่า "หากท่านต้องการ

(ประสงค์) ก็จงสวานสิทธิไว้ และนำผลประโยชน์นับริจาคเป็นทาน
ท่านจงทำเสีย”

ส่วนพินัยกรรมนั้น จะมีผลบังคับใช้
และอนุญาตให้เจ้าของพินัยกรรมกลับคำพูดได้
ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน

สิ่งที่ระงักจะไม่มีผู้ใดถือสิทธิครอบครอง
ส่วนประโยชน์เป็นสิทธิของผู้รับระงักฟ ขณะทีพินัยกรรมนั้น
สิทธิและประโยชน์ จะเป็นของผู้รับพินัยกรรม

การให้สิทธิใช้ประโยชน์ในสิ่งระงักฟ
จะมีผลขึ้นขณะผู้ระงักฟยังมีชีวิตอยู่และหลังจากเสียชีวิตไปแล้ว
ส่วนสิทธิในพินัยกรรมจะมีผลขึ้นหลังจากเจ้าของพินัยกรรมได้เสียชีวิตแล้วเท่านั้น

ในการระงักฟจะไม่มีการจำกัดปริมาณ ส่วนพินัยกรรม
จะต้องไม่เกินหนึ่งในสามของมรดก
เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากทายาท
และอนุญาตให้ระงักฟแก่ทายาท ส่วนพินัยกรรมนั้น ไม่อนุญาต
เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากบรรดาทายาทเสียก่อน

พินัยกรรม

นิยามของพินัยกรรม

การระงักยะฮ์ หรือพินัยกรรม คือ
คำสั่งให้จัดการทรัพย์สินหลังจากที่เขาเสียชีวิต

รวมถึงการคืนของฝาก

การบริจาคและภาระต่างๆที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน

การจัดงานแต่งงานให้ลูกสาว การจัดอาบน้ำศพพร้อมละหมาดศพ

การจัดการแจกจ่ายหนึ่งส่วนสามของทรัพย์สิน และอื่นๆ

หลักฐานทางบทบัญญัติการทำพินัยกรรม

หลักฐานจาก อัลกุรอาน หะดีษ และมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์
อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ

وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ﴾ [البقرة: 180]

“การทำพินัยกรรมให้แก่ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง
และบรรดาญาติที่ใกล้ชิดโดยชอบธรรมนั้นได้ถูกกำหนดขึ้นแก่พวกเขา
แล้ว เมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเขา
หากเขาได้ทิ้งทรัพย์สินสมบัติไว้ ทั้งนี้เป็นหน้าที่แก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย”
(อัลบะเกาะเราะฮ์ 180)

และนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมกล่าวไว้ว่า
“ไม่บังคับแก่มุสลิมคนใดที่เขามีภาระต้องสั่งเสียโดยที่เขาอน โดย
ไม่เอาใจใส่ (เผอเรอ) เพียงสองคืน
นอกจากว่าต้องมีพินัยกรรมของเขาถูกจารึกไว้ ณ ที่เขา”

พินัยกรรมมีผลบังคับใช้โดย

วาจา

ลายลักษณ์อักษร

สัญญาฉบับที่เข้าใจได้

ลำดับที่หนึ่ง วาจา:

นักนิติศาสตร์อิสลามมีความเห็นพ้องกันว่าพันธกรรมมีผลบังคับใช้ โดยคำพูดที่ชัดเจนชัดคำ เช่น สิ่งนี้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของคนนั้น หรือคำพูดที่เป็นนัยแต่เข้าใจได้ว่าเป็นพันธกรรมโดยมีพยานแวดล้อมประกอบ เช่น หลังจากฉันตายฉันให้เขาสิ่งนั้นสิ่งนี้ หรือจงเป็นพยานด้วยว่าฉันเสียสิ่งนี้แก่คนนั้น ลำดับที่สอง ลายลักษณ์อักษรจากคนที่ไม่สามารถพูดได้ เช่น เป็นใบ หรือผู้ที่ลืมนักพูดไม่ได้ หรือผู้ที่หมดหวังที่จะพูด ลำดับที่สาม คือสัญญาที่บ่งบอกถึงการสูญเสีย และพันธกรรมของคนเป็นใบ และคนที่พูดไม่ได้มีผลบังคับโดยสัญญาที่เข้าใจได้ โดยมีเงื่อนไขว่าเขาไม่สามารถพูด และหมดหวังที่จะพูดได้

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ

พันธกรรมเป็นคำสั่งที่ถูกบัญญัติไว้ในอัลกุรอาน

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَدَةُ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ

الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ...﴾ [المائدة: 106]

“โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย! การเป็นพยานระหว่างพวกเจ้าเมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเจ้าขณะมีการทำพันธกรรมนั้นคือสองคน” (อัลมาอิดะฮ์ 106)

ประเภทของพินัยกรรม

พินัยกรรมภาคบังคับ (วาญิบ) ผู้ที่มีหนี้สิน ผู้ที่มีภาระต้องรับผิดชอบและมีพันธะสัญญา จำเป็นต้องทำพินัยกรรมให้ชัดเจน โดยทำเป็นลายลักษณ์อักษร ระบุหนี้สิน จะเป็นหนี้ที่ต่วน หรือหนี้ที่จ่ายตามระยะ และระบุให้ชัดเจนเกี่ยวกับพันธะสัญญาต่างๆที่อยู่ในความรับผิดชอบ

เพื่อเป็นที่ประจักษ์แก่ทายาทในการจัดการให้ดำเนินตามพินัยกรรม พินัยกรรมภาคสมัครใจ (สงเสริมให้ปฏิบัติ) คือการทำพินัยกรรมแก่บุคคลที่ไม่ใช่ทายาท โดยอัตราหนึ่งในสามของทรัพย์สิน หรือน้อยกว่านั้น และทำพินัยกรรมในด้านการกุศล ไม่ว่าจะเป็นการกุศลที่จำกัดเฉพาะ เช่น ให้แก่ญาติ หรือคนอื่นๆ หรือแก่องค์กรใดเป็นการเฉพาะ เช่น มัสยิดนั้นๆ หรือแก่องค์กรการกุศลสาธารณะ เช่น มัสยิดต่างๆ โรงเรียน หอสมุด ค่ายสัทธิย์ โรงพยาบาล และอื่นๆ

อัตราทรัพย์สินในการทำพินัยกรรม

ไม่อนุญาตให้ทำพินัยกรรมเกินกว่าหนึ่งในสามของทรัพย์สิน เนื่องจากหะดีษของสะอัด บิน อบี วักกอศ ที่ได้ถามท่านเราะฮูล คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสลัม ว่า

“ได้หรือไม่ที่ฉันจะทำพินัยกรรมบริจาคทรัพย์สินของฉันทั้งหมด ?

ท่านเราะฮูลตอบว่า “ไม่” สะอัด ก็กล่าวว่า “ครึ่งหนึ่งละ?”

ท่านเราะฮูลตอบว่า “ไม่ได้” สะอัดก็กล่าวว่า “หนึ่งในสามละ?”

ท่านเราะสูลก็ตอบว่า “ได้ และหนึ่งในสามนั้นก็มากแล้ว”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

และไม่อนุญาตให้ทำพินัยกรรมให้กับทายาทผู้มีสิทธิในกองมรดก
หรือผู้ที่ไม่ใช่ทายาท ในอัตรามากกว่าหนึ่งในสาม
เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากทายาทคนอื่นๆผู้มีสิทธิในกองมรดก

พินัยกรรมจะสมบูรณ์โดย

พินัยกรรมต้องมีความชอบธรรม คือมีความเป็นธรรม

ต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติ

เจ้าของพินัยกรรมต้องกระทำอย่างบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์
และตั้งใจว่าพินัยกรรมดังกล่าวขอให้เป็นการทำความดีและการ
กุศล

เงื่อนไขผู้ทำพินัยกรรม (เจ้าของพินัยกรรม)

เป็นผู้ที่อยู่ในวิสัยบริจาคนได้ (มีสติสัมปชัญญะ ไม่เป็นทาส
บรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ)

เป็นผู้ครอบครองกรรมสิทธิ์โดยสมบูรณ์

ยินยอมและสมัครใจ (ไม่ถูกบังคับ)

เงื่อนไขผู้รับพินัยกรรม

รับพินัยกรรมไปใช้ในสิ่งที่ดี หรืออน്ุമัติ

ผู้รับพินัยกรรมต้องมีชีวิตขณะทำพินัยกรรม
คือมีอยู่จริงหรือโดยการคาดการณ (เช่นเด็กในครรภ์)
และตามเงื่อนไขนี้ สามารถทำพินัยกรรมแก่ผู้ที่ไม่อยู่ได้เช่นกัน

ระบุผู้รับอย่างชัดเจน

เป็นผู้ที่ครอบครองสิทธิได้ (เช่น ไม่ใช่ญาติ สัตว์ หรือคนตาย)

จะต้องไม่เป็นชาติกรฆ่าเจ้าของพินัยกรรม

มิใช่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดก

เงื่อนไขสาระแห่งพินัยกรรม (สิ่งที่เป็นพินัยกรรม)

เป็นทรัพย์สินที่เป็นมรดกได้

ทรัพย์สินนั้น สามารถประเมินมูลค่าได้ตามนิยามของบทบัญญัติ

เป็นทรัพย์สินที่สามารถโอนกรรมสิทธิได้

แม้มันยังไม่ปรากฏอยู่ขณะทำพินัยกรรมก็ตาม

เป็นกรรมสิทธิของเจ้าของพินัยกรรมขณะทำพินัยกรรม

ทรัพย์หรือสิ่งที่เป็นพินัยกรรมนั้น ไม่เป็นสิ่งที่ต้องห้าม
หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติ

การยืนยันพินัยกรรม

เป็นประเด็นที่มีมติเอกฉันท์ว่าควรเขียนพินัยกรรม(ส่งเสริมให้ปฏิบัติ)
โดยเริ่มด้วยบัพสมะละฮุ และการสรรเสริญอัลลอฮุ

และเศษะละวาตในปี

และกล่าวคำปฎิญาณทั้งสองโดยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรก็ได้

ผู้รับผิดชอบพินัยกรรม (หรือผู้จัดการพินัยกรรม)

ผู้รับผิดชอบพินัยกรรมมี 3 ประเภท

ผู้ปกครองรัฐ หรือเจ้าหน้าที่

ผู้พิพากษา

สามัญชน

สิ่งที่ทำให้พินัยกรรมเป็นโมฆะ

การกลับคำ หรือ ยกเลิกพินัยกรรม โดยวาจา หรือพยานแวดล้อม

พินัยกรรมถูกวางเงื่อนไขไว้กับสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น

ไม่มีมรดกหลงเหลือเพื่อให้ดำเนินตามพินัยกรรม

ลักษณะการสิ้นสภาพผู้เป็นเจ้าของพินัยกรรม หรือการทำพินัยกรรมเป็นโมฆะ

เจ้าของพินัยกรรมสิ้นสภาพจากการเป็นมูสลิม (ตามทัศนะของบางส่วน)

ผู้รับพินัยกรรมปฏิเสธไม่ยอมรับพินัยกรรม (สงคิน)

ผู้รับพินัยกรรมเสียชีวิตก่อนเจ้าของพินัยกรรม

ผู้รับพินัยกรรมเป็นฆาตกรฆ่าเจ้าของพินัยกรรม

ทรัพย์ที่ถูกระบุในพินัยกรรมเกิดชำรุด
หรือถูกโอนเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้อื่นไปเสียแล้ว

ทำพินัยกรรมแก่ทายาทโดยไม่ได้รับความยินยอมจากทายาททุก
ๆ คน

หมวดที่ 3

กฎหมายครอบครัว

ข้อชี้ขาดและเงื่อนไขของการนิกาหุ(การแต่งงาน)

หมวดที่ 3 กฎหมายครอบครัว การนิקה(การแต่งงาน)

เหตุผลบัญญัติการนิקה(การสมรส) การนิקה(การแต่งงาน) เป็นวิถีของอิสลาม เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ ท่านเราะฮ์ลุล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่ “โอ้คนหนุ่มทั้งหลาย คนใด ในหมู่พวกเจ้ามีความสามารถในค่าสินสอดและการอุปการะเลี้ยงดู เขาจงแต่งงานเถิด เพราะการแต่งงานนั้นจะช่วยยับยั้ง (ลด) สายตา จากการมองสิ่งต้องห้าม (หะรอม) เป็นอย่างยิ่ง และช่วยรักษา อวัยวะสืบพันธุ์ให้บริสุทธิ์ยิ่ง (จากการผิดประเวณี) หากคนใดไม่มีความสามารถ เขาจงถือศีลอด เพราะการถือศีลอดจะลดกำหนดของเขา” (บันทึกโดย ญามาอะฮ์)

ส่วนหนึ่งจากเหตุผลของการแต่งงาน

การแต่งงานเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดี สร้างความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว มอบความรักแก่กัน ทำให้ชีวิตมีความบริสุทธิ์ และป้องกันจากสิ่งที่ต้องห้าม (เช่น มองสิ่งต้องห้ามหรือผิดประเวณี)

การแต่งงานเป็นปัจจัยในการกำเนิดบุตร และเพิ่มผู้สืบทายาท พร้อมกับรักษาไว้ซึ่งวงศ์ตระกูล

การแต่งงานเป็นปัจจัยที่ดียิ่งในการขจัดอารมณ์ทางเพศที่อาจนำไปสู่การกระทำที่ต้องห้าม พร้อมกับปลอดภัยจากโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์

การแต่งงานจะเติมเต็มความเป็นพ่อหรือแม่ให้สมบูรณ์ขึ้นเป็นลำดับ ด้วยกับการมีบุตรหลายคน

และการแต่งงานจะทำให้จิตใจสงบสุข มีสมาธิ มีความบริสุทธิ์ และปกป้องรักษาสามีภรรยาจากสิ่งต้องห้าม

ความหมายของการนิกายตามหลักภาษาและตามบทบัญญัติ

การนิกายตามหลักภาษา

การมีเพศสัมพันธ์ และการรวมสองสิ่งไว้ด้วยกัน และจะใช้กับการทำสัญญาหรือข้อตกลงการสมรส

การนิกายตามบทบัญญัติ การทำข้อตกลง ซึ่งยึดบรรทัดฐานคำว่า นิกาย หรือสมรส เป็นเกณฑ์ ซึ่งตกลงกันในการหาประโยชน์ในการเสพสุข ในการใช้ชีวิตคู่หรืออยู่ร่วมกัน

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ

ส่งเสริมให้ปฏิบัติ(สุนนะฮ) สำหรับผู้ที่มีความรู้สึกในอารมณ์ทางเพศ และไม่กลัวว่าจะเกิดการผิดประเวณี และเป็นภาคบังคับ (วาญิบ) สำหรับผู้ที่เกรงว่าจะเกิดการผิดประเวณี (หากไม่แต่งงาน) และเป็นที่อนุมัติ สำหรับผู้ที่ไม่ม้อารมณ์ทางเพศ เช่น คนชราและผู้ที่มีอายุระสับพันธุ้อ่อนแอ และเป็นสิ่งต้องห้าม (หะรอม)

ขณะที่อยู่ในประเทศคู่สงคราม โดยไม่มีความจำเป็น
(ไม่อยู่ในภาวะคับขัน)

ถ้อยคำในการนิกาห

การนิกาหจะมีผลโดยทุกถ้อยคำที่บ่งบอกถึงการแต่งงาน
จะเป็นภาษาใดก็ได้ เช่น ฉันแต่งงาน ฉันสมรส
ฉันตอบรับการสมรสนี้ ฉันรับนางเป็นภรรยา หรือฉันพึงพอใจ
และควรใช้ภาษาอาหรับ ส่วนคนที่ไม่รู้ภาษาอาหรับ
ก็ให้ใช้ภาษาของตัวเอง

องค์ประกอบหลักของการนิกาห

มีสององค์ประกอบหลักด้วยกัน

อัลฮิญาบ (คำเสนอ)คือถ้อยคำของผู้ปกครองฝ่ายหญิง
หรือผู้ทำหน้าที่แทน โดยใช้คำว่า อินกาหฺ หรือ ตัซวีจญ์ (แต่งงาน)
สำหรับผู้ที่รู้ภาษาอาหรับ เพราะสองคำนี้มีระบุในอัลกุรอาน
อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿... فَأَنْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ ...﴾ [النساء: 3]

"แล้วจงแต่งงานกับผู้หญิงอื่นจากพวกนาง ที่ดีๆสำหรับพวกเจ้า"
(อันนิสาอ์ 3)

อัลเกาะบูล (คำสนอง)คือ ถ้อยคำตอบรับของฝ่ายชาย
หรือตัวแทน

เช่น ฉันตอบรับ หรือฉันพึงพอใจการสมรสนี้
หรือจะใช้เพียงคำว่า ฉันตอบรับ ก็ใช้ได้
คำเสนอต้องอยู่ก่อนคำสนอง
นอกจากจะมีพยานแวดล้อมที่บ่งชี้ให้เข้าใจ
ก็สามารถเอาคำสนองขึ้นก่อนได้

เงื่อนไขที่ทำให้การนิกาหุสมบุรณ 4 ข้อ คือ

ต้องระบुकุสมรสให้ชัดเจน

ความพึงพอใจ (ยินยอม) จากคुकุสมรส ดังนั้น
ไม่อนุญาตให้มีการบังคับแก่ฝ่ายใด
ต้องขอความยินยอมจากสาวพรหมจันทรและหญิงหม้าย
การยินยอมของสาวพรหมจันทรคือ การนิ่งเฉย ส่วนหญิงหม้ายนั้น
ต้องมีการเปล่งวาจาและเงื่อนไขจะไม่ใช้กับคนวิกลจริต
และคนที่สติปัญญาไม่สมประกอบ

ผู้ปกครองของฝ่ายหญิง โดยมีเงื่อนไขต่อไปนี้ ต้องเป็นชาย
ไม่เป็นทาส มีสติสัมปชัญญะ ปราดเปรื่อง
บรรลุนิติภาวะตามศาสนบัญญัติ
เป็นผู้มีคุณธรรมศาสนาเดียวกันกับเจ้าสาว
และผู้ที่มิสิทธิ์จะเป็นผู้ปกครอง ให้เรียงตามลำดับต่อไปนี้ พ่อ
ผู้รับหน้าที่ตามพินัยกรรม (ตามคำสั่งเสียของพ่อ) ปู่
(พ่อของพ่อแม้ว่าจะลำดับสูงขึ้นไปก็ตาม) ลูกชาย หลานชาย
(แม้ว่าจะต่ำลงไปก็ตาม โดยสืบสายโลหิตทางฝ่ายชาย)
พี่น้องชายที่รวมพ่อแม่เดียวกัน พี่น้องชายที่รวมพ่อเดียวกัน

ลูกชายของพี่น้องชายพ่อแม่เดียวกัน

ลูกชายของพี่น้องชายที่ร่วมพ่อ

พี่น้องชายของพ่อ(ลุงหรืออา)ร่วมพ่อแม่เดียวกัน

พี่น้องชายของพ่อที่ร่วมพ่อเดียวกัน

ลูกชายของพี่น้องชายของพ่อร่วมพ่อแม่เดียวกัน(ลูกชายของลุงหรืออา)

ลูกชายของพี่น้องชายของพ่อที่ร่วมพ่อ(ลูกชายของลุงหรืออา)

เครือญาติใกล้เคียงที่รับมรดกส่วนเหลือร่วมกับนาง

และสุลต่านหรืออัลหากิม (ผู้นำหรือผู้ปกครองรัฐ)

พยานชายสองคนที่มีคุณธรรม (คือ เป็นมุสลิม บรรลุศาสนภาวะ ไม่ทำบาปใหญ่ ไม่กระทำในสิ่งที่ทำให้เสื่อมเสียบุคลิกภาพ)

คู่สมรสต้องปราศจากอุปสรรคที่ทำให้การสมรสเป็นโมฆะ (เช่น

ผู้หญิงเป็นภรรยาของผู้อื่น หรืออยู่ในอดีตอะฮฺ

หรือฝ่ายชายเป็นต่างศาสนิก ขณะที่ฝ่ายหญิงเป็นมุสลิม

หรือฝ่ายชายมีภรรยาอยู่สืบคน เหล่านี้เป็นต้น)

สิ่งควรปฏิบัติและห้ามปฏิบัติในการแต่งงาน

ผู้ที่เกรงว่าจะไม่มีความยุติธรรมระหว่างภรรยาหลายคน

ก็ควรจะมีภรรยาเพียงคนเดียว ควรหาผู้หญิงที่เคร่งครัดศาสนา

ไม่เป็นเครือญาติ ควรแต่งงานกับสาวพรหมจรรย์ เผ่าพันธุ์ลูกตก

และสวยหน้าตาดี

การมองผู้หญิงที่จะไปสู่ขอ โดยมองส่วนที่ไม่ใช่เอวเราะฮฺ

(ส่วนที่ต้องปกปิดตามหลักศาสนา)

และมองในสิ่งที่ดึงดูดเขาเพื่อการแต่งงาน โดยไม่อยู่กันตามลำพัง (มีผู้ปกครองอยู่ด้วย) เพื่อให้ประจักษ์ชัด และผู้หญิงก็ควรมองฝ่ายชายด้วยเช่นกัน

หากฝ่ายชายไม่สะดวกที่จะมองด้วยตนเอง ก็ให้ส่งผู้หญิงที่มีความน่าเชื่อถือไปดูแทน แล้วนางคอยบอกลักษณะรูปลักษณ์ให้เขา (ภายใต้กรอบศาสนา)

ไม่อนุญาตให้ผู้ใดไปสว่ขอทาบทามผู้หญิงที่มีผู้ชายหมั้นไว้แล้ว จนกว่าเขาจะบอกเลิกนาง (ถอนหมั้น) หรือได้รับอนุญาตจากเขาเอง

อนุญาตให้ใช้ถ้อยคำที่ชัดเจน หรือถ้อยคำที่เป็นนัยยะ ในการสว่ขอผู้หญิงที่อยู่ในอิดตะฮฺ (อิดตะฮฺ คือระยะเวลาที่ต้องรอเพื่อการคินดีหรือแต่งงานใหม่) สำหรับสามีที่หย่าขาดกับนาง แต่ยังไม่ครบสามครั้ง

ห้ามใช้ถ้อยคำที่ชัดเจน หรือถ้อยคำที่เป็นนัยยะในการทาบทามสว่ขอผู้หญิงที่ถูกหย่าแต่ยังอยู่ในระยะเวลาที่สามีสามารถคินดีได้ (ยังอยู่ในอิดตะฮฺ)

ส่งเสริมให้ทำพิธีนิกاحในบ่ายวันศุกร์ เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่การวิงวอนขอจากพระองค์อัลลอฮฺจะถูกตอบรับ และหากมีความสะดวกควรทำพิธีในมัสญิด

หมวดที่ 4

บทบัญญัติเกี่ยวกับสตรีมุสลิมะฮ์

หมวดที่ 4 บทบัญญัติเกี่ยวกับสตรีมีสามี

คำนำ

คำสั่งแห่งบทบัญญัติแก่ผู้ปฏิบัติมีสาม ประเภท
ประเภทที่เกี่ยวข้อกับผู้ชายเป็นการเฉพาะ
ประเภทที่เกี่ยวข้อกับสตรีเป็นการเฉพาะ
ประเภทที่เกี่ยวพันทั้งผู้ชายและผู้หญิง

ตามที่ได้ระบุไว้ในสามหมวดแรกที่ผ่านมา
ส่วนมากจะเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวพันทั้งผู้ชายและผู้หญิง
ซึ่งต่อจากนี้ไปจะเป็นการอธิบายบทบัญญัติที่เกี่ยวกับสตรีเป็นการ
เฉพาะ

แล้วจะแบ่งประเด็นเหล่านี้เป็นข้อๆ

ประเด็นสำหรับสตรีโดยเฉพาะ

ประเด็นสำหรับสตรีโดยเฉพาะ

ประเด็นที่หนึ่ง การลูบหรือเช็ดบน(ขณะอาบน้ำละหมาด)
บนผมปลอม ที่อนุโลมให้สวมใส่ในกรณีที่มีความจำเป็น

เมื่อผู้หญิงมีความจำเป็นต้องสวมใส่ผมปลอม
ไม่อนุโลมให้ลูบหรือเช็ดบนผมปลอมขณะอาบน้ำละหมาด
เพราะไม่ใช่ผ้าคลุม

และไม่อยู่ในขอบข่ายหรือข้อบัญญัติของผ้าคลุม
และจำเป็นต้องเช็ดบนศีรษะโดยตรง หรือบนผมแก้เท่านั้น

ประเด็นที่สอง ทาเล็บ

ย้อมเล็บ : ผู้หญิงบางคนย้อมเล็บด้วยผลิตภัณฑ์ที่ห้ามมิให้นำ
เข้าถึงผิวหนัง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต

เว้นแต่จะมีน้ำละหมาดอยู่แล้ว

และจำเป็นต้องขจัดออกขณะอาบน้ำละหมาดทุกครั้ง

ประเด็นที่สาม อัลหัยฎู (เลือดประจำเดือน) : คือ

เลือดที่ออกจากมดลูกของสตรี ขณะที่มีสุขภาพดี ไม่เจ็บป่วย
และมีไขเลือดที่ออกมาเนื่องจากการคลอดบุตรและบาดแผล

ผู้รู้ส่วนมากมีความเห็นว่า

เลือดประจำเดือนจะเริ่มมาเมื่ออายุครบเก้าขวบ

ดังนั้นเมื่อเห็นเลือดก่อนเก้าขวบ ก็ไม่ใช่เลือดประจำเดือน

แต่เป็นเลือดเนื่องจากเจ็บป่วยหรือเลือดเสีย และจะมีจนถึงวัยชรา

โดยที่ส่วนมากจะหมดเลือดประจำเดือนตอนอายุห้าสิบปี

และเลือดประจำเดือนมี 6 ประเภท สีดำ สีแดง

สีเหลือง ชุ่นคล้ายสีน้ำนอง สีน้ำชุ่นออกสีน้ำตาล

สีน้ำชุ่นออกสีเขียว และสีดิน

ระยะเวลาของเลือดประจำเดือนที่สั้นและน้อยที่สุด

คือ 1 วันกับ 1 คืน ระยะเวลาปานกลางคือ 5 วัน

และระยะเวลาที่มากที่สุดคือ 15 วัน แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว จะอยู่ที่ 6 วันถึง 7 วัน

ระยะเวลาระหว่างรอบเลือดประจำเดือนครั้งแรกกับครั้งที่สองนั้น อย่างน้อยที่สุด คือ 13 วัน (โดยส่วนมาก) และบางทีอาจจะน้อยกว่าหรือมากกว่านั้นก็เป็นได้

ข้อห้ามสำหรับผู้ที่มึเลือดประจำเดือนคือ ห้ามละหมาด ห้ามถือศีลอด ห้ามเข้ามัสยิด ห้ามอ่านอัลกุรอาน โดยสัมผัสคัมภีร์ ห้ามทำการแกะฉะวาฟ ห้ามมีเพศสัมพันธ์ และการมีเลือดประจำเดือนนั้น เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงการบรรลุนิติภาวะของสตรีตามศาสนบัญญัติ

ประเดินที่สี่ นิฟาส (เลือดหลังคลอดบุตร) คือ เลือดที่ออกจากมดลูก หลังจากการคลอด หรือแท้งลูกที่มีอวัยวะครบสมบูรณ์แล้ว

ระยะเวลาของนิฟาส โดยมาก 40 วัน ส่วนจำนวนวันน้อยที่สุดนั้นไม่มีเวลาที่แน่นอน หากคลอดลูกแฝด ให้นับระยะจากการคลอดคนแรกเป็นเกณฑ์

ข้อห้ามสำหรับนิฟาส ก็เช่นเดียวกับข้อห้ามของเลือดประจำเดือน เช่นละหมาด การถือศีลอด และอื่นๆ

ประเด็นที่ห้า อัลอิสติฮาเฎาะฮฺ(เลือดเสีย): อัลอิสติฮาเฎาะฮฺ คือ เลือดที่ออกมาจากมดลูกในช่วงระยะเวลาที่ไม่ใช่เวลาของเลือดประจำเดือนและเลือดหลังการคลอดบุตร ดังนั้น เลือดที่เลยระยะเวลา หรือน้อยกว่าระยะเวลาที่น้อยสุดของเลือดประจำเดือน หรือนิฟาส หรือก่อนอายุเก้าขวบ คือ เลือดเสีย และข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติผู้ที่มีเลือดเสียนี้ คือเป็นผู้มีหะดัษประจำซึ่งไม่เป็นอุปสรรคหักห้ามการละหมาด และการถือศีลอด

ผู้ที่มีเลือดเสีย ต้องอาบน้ำละหมาดทุกๆ ครั้งก่อนละหมาด และสามีสามีสามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้

เลือดของหญิงที่กำลังตั้งครรภ์นับว่าเป็นเลือดเสีย

ประเด็นที่หก ไม่อนุญาตให้สตรีโกนผมของนาง
เว้นแต่ในกรณีจำเป็น และไม่อนุญาตให้โกนขนคิ้ว สัก
ต่อผมปลอม ดัดฟันให้ห่างกัน

เนื่องจากท่านนบีคือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวไว้ว่า
“แท้จริงท่านเราะสูลสาปแช่งผู้ที่กระทำ และผู้รับกระทำ”
บันทึกโดยนักบันทึกทั้งเจ็ด คือ อัลบุคอรีย์,
มุสลิม, อัตติรมิซีย์, ออบู ดาวูด, อันนะสาอีย์, อิบน์มาญะฮ์
และอะหมัด)

การถอนขนคิ้ว: การกำจัดขนคิ้วทั้งหมด หรือทำใหม่บางส่วน
และกาสรอยสัก: คือการใช้เข็มทิ่มผิวหนังให้หยดเลือดแล้วเติมสี
และการดัดฟันให้แยกกัน คือการดัดฟันให้ดูอายุน้อย และสวยงาม

และไม่อนุญาตให้สตรีใส่น้ำหอม นอกจากเพื่อสามี
และระหว่างที่อยู่กับผู้หญิงด้วยกัน

ประเด็นที่เจ็ด

เอาเราะฮฺ(ส่วนเรือนร่างที่ต้องปกปิด)ของผู้หญิง คือ
ทุกส่วนของร่างกาย
ขณะที่อยู่พร้อมกับผู้ชายที่ไม่ใช่มะหฺรอม(ผู้ที่แต่งงานด้วยไม่ได้)
ดังนั้นนางต้องสวมใส่หิญาบ
และเช่นเดียวกันไม่อนุญาตให้อยู่ตามลำพังกับผู้ชายที่ไม่ใช่มะหฺรอม

และไม่อนุญาตให้นางเดินทางโดยที่ไม่มีมะหฺรอม นั่นคือ
ผู้ชายที่นางแต่งงานด้วยไม่ได้ตลอดไป เนื่องจากเป็นเครือญาติ
การเกี่ยวดอง(แต่งงาน)และการร่วมแมนม

และเวลาละหมาดนางจะต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกาย
นอกจากใบหน้า มือทั้งสอง และเท้าทั้งสอง
แต่จำเป็นต้องปกปิดทุกส่วน หากอยู่ต่อหน้าผู้ชายที่ไม่ใช่มะหฺรอม
และส่งเสริมให้ปกปิดมือและเท้าทั้งสองในทุกๆกรณี

อาการที่สามใส่จะต้องหนา ไม่ลอกเลียนแบบบุรุษเพศ
ไม่ดึงดูดยาวตา ไม่เลียนแบบเหมือนต่างศาสนิก
และไม่เป็นที่โดดเด่นหรือมีหยักห้อย

ประเด็นที่แปด:เครื่องประดับของผู้หญิง
เครื่องประดับของผู้หญิงมีสองประเภท
คือที่อนุญาตและต้องห้าม ส่วนที่อนุญาตเช่น น้ำหอม ทองคำ
เงิน ผ้าไหม และผ้าย้อมสีเหลืองหรือแสด

และที่ห้ามคืออาการที่ใส่เพื่อให้เป็นที่โดดเด่นและโอ้อวด
และดึงดูดยาวตาของผู้คน และน้ำหอมที่กลิ่นฟุ้งกระจาย
และเปิดเผยต่อหน้าผู้ชายที่ไม่ใช่มะหฺรอม

ประเด็นที่เก้า:เสียงผู้หญิง เสียงของผู้หญิงมิใช่เอาเราะฮ์
(สิ่งที่ต้องปกปิด) ถ้าหากว่านางไม่พยายามพูดอ่อนโยน
และยั่ววานผู้คน และเลยขอบเขตของการอ่อนโยน

ส่วนการขับร้องเพลง เป็นสิ่งต้องห้าม
ผู้คนส่วนมากในสมัยนี้ได้หลงใหลในเสียงเพลง
และยึดเอาเป็นอาชีพหรือช่องทางในการแสวงหารายได้
และการขับร้องเพลง เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับผู้ชาย
ส่วนผู้หญิงก็ต้องห้ามมากยิ่งขึ้นกว่า
แล้วจะอนุโลมให้นางในโอกาสงานรื่นเริงต่างๆ
และในวันฮีดและอยู่ท่ามกลางผู้หญิงเท่านั้น
และด้วยเนื้อร้องที่ไม่ขัดหลักศาสนาปราศจากเสียงดนตรี

ประเด็นที่สิบ อนุญาตให้ผู้หญิงอาบน้ำสพให้สามี
และลูกชายที่ยังเล็ก
และเช่นกันอนุญาตให้ละหมาดสพเช่นเดียวกับผู้ชาย
แต่ไม่อนุญาตให้ตามไปส่งสพที่สุสาน
และไม่อนุญาตให้เยี่ยมสุสาน และไม่อนุญาตให้ร้องคร่ำครวญ
ตบหน้า ฉีกผ้า ถอนผม
เพราะนั่นเป็นวิธปฏิบัติของยุคก่อนอิสลาม(ญาฮิลียะฮ์)
และเป็นบาปใหญ่

และไม่อนุญาตให้ไว้ทุกข์เกินสามวันในกรณีที่ไม่ใช่สามี
ส่วนในกรณีสามีเสียชีวิตนั้น นางต้องไว้ทุกข์สี่เดือนกับสิบวัน

และต้องพำนักอยู่ในบ้านที่เคยอยู่กับสามี
และต้องเลี่ยงการใส่เครื่องประดับและน้ำหอม
และการไว้ทุกข์นั้น ไม่มีอาภรณ์เป็นการเฉพาะ

ประเด็นที่สิบเอ็ด การใส่เครื่องประดับทองคำ และเงิน
ตามปกติวิสัยนั้น เป็นที่อนุญาตแก่สตรี
และจะต้องหลีกเลี่ยงการฟุ่มเฟือย และการโอ้อวด

เครื่องประดับทองและเงินที่ผู้หญิงสวมใส่ตามปกติประจำวัน
หรือตามโอกาสต่างๆไม่ต้องจ่ายชะกาต

ประเด็นที่สิบสอง

อนุญาตให้ผู้หญิงบริจาคทานจากทรัพย์สินของสามีตามจารีต (ปกติวิสัย) โดยไม่ต้องขออนุญาต หากรู้ว่าสามียินยอม และอนุญาตให้นางจ่ายชะกาทของนาง (ทานบังกัปป) แก่สามี หากเขาเป็นผู้มีสิทธิรับชะกาท และหากสามีเป็นคนตระหนี่ ไม่จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูที่จำเป็น

นางสามารถเอาจากทรัพย์สินของสามีได้ตามจำนวนที่เพียงพอกับการใช้จ่ายของนางและลูก โดยไม่ต้องขออนุญาต

ประเด็นที่สิบสาม

อนุโลมให้ผู้หญิงตั้งครรภ์และผู้หญิงให้นมบุตร(หรือรับจ้างให้นมบุตร) ละศีลอดได้

หากเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อตัวเองและเด็ก หรือเกรงจะเกิดอันตรายต่อตัวทั้งสองกรณีนี้

ให้ถือศีลอดชดเชยโดยไม่ต้องจ่ายพิตยะฮุ

แต่หากเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อเด็กเท่านั้น

ก็ต้องถือศีลอดชดเชยพร้อมจ่ายพิตยะฮุ นี้สำหรับคนตั้งครรภ์

สาวผู้ที่ให้นมบุตร หากเด็กดีมีนมของหญิงอื่นได้

และสามารถจ่ายค่าจ้าง หรือมีทรัพย์สินที่จะจ้างได้

ก็ไม่อนุโลมให้ละศีลอด

และแม่มกัก็ใช้บทบัญญัติเดียวกับผู้เป็นแม่

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ภรรยาไม่มีสิทธิ์ถือศีลอดภาคสมัครใจ (สุนะฮฺ)
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากสามี ขณะที่สามีอยู่บ้าน

ประเด็นที่สิบสี่

สามีไม่มีสิทธิ์ที่จะหักห้ามภรรยาให้ประกอบพิธีหัจญ์ที่เป็นภาคบังคับ และเมื่อนางขออนุญาต จำเป็นต้องอนุญาตให้แก่นาง และให้การสนับสนุนตามความสามารถ

ส่วนการประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจ

สามีมีสิทธิ์หักห้ามนางได้หากว่ามันมีผลเสียต่อสามีและลูกๆ

ประเด็นที่สิบห้า ขณะอยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ

จะสวมใส่อาภรณ์ใดๆก็ได้ นอกจากนี้

เสื้อผ้าที่เปื้อนหรือโดนน้ำหอม ถูมือ ผ้าปิดหน้า

ผ้าที่ย้อมสีเหลืองหรือสีแดง

(ย้อมด้วยพืชชนิดหนึ่งซึ่งมีกลิ่นหอม) ประเด็นที่สิบหก

ผู้ที่มีเลือดประจำเดือน และเลือดหลังคลอดบุตร

จะอาบน้ำชำระร่างกาย เข้าพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ

และปฏิบัติทุกพิธีกรรมในทุกขั้นตอน ยกเว้นการทำญะวาฟ

ต้องรองนกว่าจะสะอาดเสียก่อนถึงจะทำการญะวาฟได้

ประเด็นที่สิบเจ็ด

ผู้หญิงกล่าวคำตัดบียะฮฺด้วยเสียงเบาๆ

ขณะที่ผู้ชายส่งเสริมให้กล่าวเสียงดัง

และสำหรับผู้หญิงไม่มีการวิ่งเหยาะๆในการญะวาฟ

และในการสะอแอ ไม่อ่านดูอ้าวด้วยเสียงดัง
ไม่แทรกเข้าไปอยู่อย่างแออัดในมุมหินดำ และที่อื่นๆ

ประเด็นที่สับสน

การโกนศีรษะหรือตัดผมเป็นองค์ประกอบหลักในการประกอบ
พิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์

แต่สำหรับผู้หญิงนั้นจะไม่มี การโกนศีรษะ

แต่จะมีการตัดผมแทน

ซึ่งผลบุญของนางจะอยู่ในสถานะเดียวกับการโกนศีรษะของผู้
ชาย

และการตัดผมของนาง

ให้ตัดผมสั้นขนาดข้อมนิ้วเดียวจากปมมัดผมทุกปม
หรือว่ารวบรวมผมทีเดียวแล้วตัดตามขนาดข้างต้น

ประเด็นที่สิบเก้า ผู้หญิงควรรีบในการแกะวาฟิฟาแกะฮ
(แกะวาฟหัจญ์) ในวันที่สิบซุลหิจญะฮ
หากเกรงว่าเลือดประจำเดือนมาเร็ว ดังที่ท่านหญิงอาอิชะฮ
ได้สั่งให้ทำเช่นนั้น

เพราะเกรงว่าเลือดประจำเดือนจะมาเสียก่อน
เมื่อแกะวาฟิฟาแกะฮแล้วผู้ที่มีเลือดประจำเดือนไม่ต้องแกะ
วาฟอ์ลา หากออกจากมักษะฮในสภาพที่มีประจำเดือน
ประเด็นที่ยี่สิบ ไม่อนุญาตให้แต่งงานกับชายต่างศาสนิก
ไม่ว่าศาสนาใดก็ตาม

เนื่องจากสามมีสิทธิเหนือภรรยาและภรรยาต้องเชื่อฟัง
นี่คือแก่นแท้ของการปกครอง
ดังนั้นผู้ปฏิเสธศรัทธาไม่มีสิทธิที่จะเป็นผู้ปกครอง
และมีอำนาจเหนือผู้ศรัทธาที่ได้กล่าวคำปฏิญาณทั้งสอง
ประเด็นที่ยี่สิบเอ็ด อัล-ฮากูนะฮ
คือการเลี้ยงดูบุตรที่ยังเยาว์วัย หรือสติไม่สมประกอบ
ที่ยังไร้เดียงสา

หน้าที่ของแม่ต้องเลี้ยงดูบุตรที่ยังเยาว์วัย หากนางปฏิเสธ
ต้องมีการบังคับนาง จากนั้นเป็นหน้าที่ของบุคคลเหล่านี้ตามลำดับ
แม่ของนาง แม่ของแม่ ตามลำดับความใกล้ชิด พ่อ แม่ของพ่อ
(ตามลำดับความใกล้ชิด) พ่อของพ่อ (ปู่) จากนั้นแม่ของปู่
(ตามลำดับความใกล้ชิดเช่นเดียวกัน) พี่น้องสาวพ่อแม่เดียวกัน
พี่น้องสาวร่วมแม่ พี่น้องสาวร่วมพ่อ พี่น้องสาวของพ่อ

พี่น้องสาวของแม่ ป้าหรือน้าของแม่ ป้าหรือน้าของพ่อ
ลูกสาวของพี่น้อง ลูกสาวของลุงและป้า
ลูกสาวของลุงและป้าของพ่อ
ผู้ที่มีสิทธิรับมรดกในส่วนเหลือตามเครือญาติของเขา
เครือญาติที่ไม่มีสิทธิในมรดกของเขา อัลหากิม
(ผู้มีอำนาจการปกครองรัฐ)

และผู้เป็นพ่อต้องจ่ายค่าจ้างในการเลี้ยงดูแก่ผู้ที่ขอค่าจ้าง
และเงื่อนไขผู้ที่เลี้ยงดู ต้องบรรลุนิติภาวะ มีสติสัมปชัญญะ
มีความสามารถในการอบรมสั่งสอน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่
มารยาทดี เป็นมุสลิม ยังไม่แต่งงานคนใหม่
หากนางได้แต่งงานคนใหม่แล้ว หน้าที่การเลี้ยงดูบุตรก็จะตกไป
เมื่อเด็กมีอายุครบเจ็ดปีบริบูรณ์ ให้เขาเลือกที่จะอยู่กับพ่อหรือแม่
(ในกรณีหย่าร้าง) ส่วนเด็กผู้หญิงนั้น หลังจากเจ็ดปี
พ่อจะมีสิทธิเลี้ยงดูมากกว่า จนกว่านางจะแต่งงานมีสามีใหม่

ประเด็นที่ยี่สิบสอง

บรรดาประชาชนผู้รู้ในทุหม์ซฮับมีความเห็นพ้องกันว่า
จำเป็นต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกายจากชายที่ไม่ใช่มะหฺรอม(
ผู้ที่แต่งงานด้วยไม่ได้)

แม้กระทั่งผู้ที่มิทศนะวาไบหน้าและฝ่ามือทั้งสองของผู้หญิงไม่ใ
ชเอาเราะฮฺ(ส่วนเรือนร่างที่ต้องปกปิด)ก็ตาม
เนื่องจากยุคนี้มีผู้คนส่วนมากมีความวิบัติ ไม่เคร่งครัด
ไม่ยับยั้งการมองในสิ่งที่ต้องห้าม

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้ามีความสามารถจะรวบรวมและเรียบเรียงไว้ในโ
กาสนี้อย่างรีบเร่ง ซึ่งขอพรต่ออัลลอฮฺผู้สูงส่ง
และปรีชาสามารถให้ทรงอำนวยประโยชน์จากผลงานชิ้นนี้ด้วยเถิด
พระองค์นั้นอยู่เบื้องหลังทุกเจตนา
และทรงเป็นผู้ชี้ทางสู่ทางที่เที่ยงตรง

ดร.ศอลิหฺ บิน ซอนิม อัศ-สัดลาน

อาจารย์สาขาฟิถฺฮฺ(นิติศาสตร์อิสลาม) คณะชะรีอะฮฺ กรุงริยาดี

เสร็จสิ้นจากการเรียบเรียงเมื่อต้นเดือนซุลหิจญะฮฺ ณ มัสยิดอัล-
หะรอม ปี ฮ.ศ.1413

เนื้อหา

ฝึกฮออย่างง่าย	2
บทนำ	3
สถานะและข้อพิเศษของมรดกนิติศาสตร์อิสลาม	5
หมวดที่ 1	14
สิ่งแรกที่สำคัญในอิสลามคือการรักษาความสะอาด	14
ประเภทของการทำความสะอาด	16
บทว่าด้วยภาษาชะ	17
ความหมายของภาษาชะ	17
ประเภทของภาษาชะ.....	17
บทบัญญัติเกี่ยวกับภาษาชะ	17
ภาษาชะของต่างศาสนิก	18
บทว่าด้วยมารยาทในการขับถ่ายและการทำความสะอาด.....	19
บทว่าด้วยหลักปฏิบัติที่เป็นธรรมชาติ (ฟิฎเราะฮฺ).....	21
สิ่งที่เป็นฟิฎเราะฮฺ	21
การอาบน้ำละหมาด.....	22
ความหมายของการอาบน้ำละหมาด	22
ความประเสริฐของการอาบน้ำละหมาด	22
องค์ประกอบหลัก (รুক่น) ของการอาบน้ำละหมาด	23
สิ่งที่ควรปฏิบัติในการอาบน้ำละหมาด.....	24
สิ่งไม่ควรปฏิบัติ (มักรูฮฺ) ในการอาบน้ำละหมาด.....	25

สิ่งที่ทำให้เสียน้ำละหวิด	25
การอาบน้ำชำระร่างกาย	26
ความหมายเชิงภาษาและเชิงวิชาการ	26
สิ่งที่จำเป็นต้องอาบน้ำยกหะดัษ	26
การอาบน้ำที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ	27
เงื่อนไขของการอาบน้ำยกหะดัษ	28
สิ่งที่ต้องปฏิบัติ (วาญิบ) ของการอาบน้ำยกหะดัษ	28
องค์ประกอบ (รুকน) ของการอาบน้ำยกหะดัษ	29
ข้อควรปฏิบัติของการอาบน้ำยกหะดัษ	29
สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติของการอาบน้ำ (มักรูฮ)	30
ข้อห้ามสำหรับผู้ที่มีหะดัษใหญ่	30
บทบัญญัติเกี่ยวกับนะญิส (สิ่งปฏิกูล)	30
ชนิดของนะญิส	31
ประเภทของนะญิส	31
นะญิสที่ได้รับการยกเว้นหรืออนุโลม	33
วิธีการทำความสะอาดนะญิส	33
การทำตะยัมมุม	34
คำนิยามเชิงภาษาและเชิงวิชาการ	34
ผู้ที่อนุโลมให้ทำตะยัมมุมได้	34
เงื่อนไขที่ต้องทำตะยัมมุม	35
เงื่อนไขที่ทำให้การตะยัมมุมสมบูรณ์	35
สิ่งที่ต้องปฏิบัติของการทำตะยัมมุม (องค์ประกอบ)	35

สิ่งที่ควรปฏิบัติของการตะยัมมม.....	36
สิ่งที่ทำให้ตะยัมมมเป็นโมฆะ	36
วิธีการตะยัมมม	36
การตะยัมมมบนเพือกและบาดแผล	37
การลูบขนรองเท้าหนังและเพือก	37
การทำละหมาดเป็นองค์ประกอบหรือโครงสร้างหลักข้อที่สองของอิสลาม.....	39
ความหมายเชิงภาษาและวิชาการ.....	39
การบัญญัติละหมาด	40
เหตุผลการบัญญัติละหมาด.....	40
บทบัญญัติเกี่ยวกับการละหมาดและจำนวนของมัน	41
การสั่งใช้ผู้เยาว์ให้ละหมาด	43
บทบัญญัติเกี่ยวกับผู้ที่ปฏิเสธว่าการละหมาดเป็นบัญญัติภาคบังคับ.....	43
รুকน(องค์ประกอบหลัก) ของการละหมาด.....	44
สิ่งที่เป็นวาญิบของการละหมาด	45
เงื่อนไขของการละหมาด	46
เวลาละหมาด 5 เวลา	46
การละหมาดญะมาอะฮ์.....	51
การละหมาดย่อ.....	53
การละหมาดรวม	54
การสujudสะฮ์วียี่.....	55
การละหมาดตะเกาอู (ภาคสมัครใจ).....	56
การละหมาดวันศุกร์.....	61

การละหมาดอีดทั้งสอง	63
ละหมาดขอฝน.....	66
ละหมาดสุริเยคราสและจันทร์คราส	67
การจัดการศพ	69
การจ่ายชะกาต	74
นิยามชะกาต	75
สถานะของชะกาตในอิสลาม.....	76
บทบัญญัติเกี่ยวกับชะกาต	76
ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายชะกาต	77
ปศุสัตว์คือ อูฐ วัว แพะหรือแกะ.....	78
สิ่งที่ยกเว้นจากดิน (พืชผล).....	80
สินทรัพย์ในการค้าขาย.....	81
การจ่ายชะกาต	82
ผู้มีสิทธิรับชะกาต.....	83
ชะกาตตุลฟิฏรุ.....	85
การถือศีลอดเป็นองค์ประกอบหรือ โครงสร้างหลักข้อที่สี่ของอิสลาม	
ถือศีลอดเดือนเราะมะฎอน.....	86
นิยามและประวัติการบัญญัติการถือศีลอด.....	86
ประโยชน์ของการถือศีลอด	87
การกำหนดเดือนเราะมะฎอน.....	88
วาญิบต้องถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน.....	90
องค์ประกอบ (รูกัน) ของการถือศีลอด	91

เงื่อนไขที่วาญิบต้องถือศีลอด	91
สิ่งที่ควรปฏิบัติขณะถือศีลอด.....	91
การกระทำที่นารังเกียจในขณะถือศีลอด	92
ข้อผ่อนปรนในการละศีลอด	93
สิ่งที่ทำให้การถือศีลอดเสีย.....	94
หมายเหตุ.....	95
การถือศีลอดที่เป็นสุนัต มักรูฮฺ (นารังเกียจ) และหะรอม (ต้องห้าม).....	96
การถือศีลอดที่ต้องห้าม	97
การออดิคาฟ.....	98
หลักการข้อที่ห้า ที่อยู่ในหลักอิสลามคือ การประกอบพิธีหัจญ์.....	102
ความหมายของคำว่า หัจญ์.....	102
บทบัญญัติของการประกอบพิธีหัจญ์.....	103
การประกอบพิธีอุมเราะฮฺ	103
เหตุผลเกี่ยวกับการบัญญัติการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ	104
เงื่อนไขที่จำเป็นในการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ	104
ประเภทของการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ.....	105
องค์ประกอบหลัก (รুক่น) ของการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ.....	107
สิ่งที่เป็นวาญิบ(ต้องปฏิบัติ)ในการอิหฺรอม	108
ประการวาญิบของการประกอบพิธีหัจญ์.....	114
ประการวาญิบของประกอบพิธีอุมเราะฮฺ.....	115
สิ่งต้องห้ามของการครองอิหฺรอม	115
มีกอด (เขตกำหนด).....	120

การทำกรบานและอะกีเกาะฮู.....	123
อัลอฎหียะฮู (กรบาน).....	123
อัลอะกีเกาะฮู	124
การญีฮาด.....	125
นิยาม.....	125
ประโยชน์ของการบัญญัติการญีฮาด	125
ข้อขัดขวางบทบัญญัติเกี่ยวกับการญีฮาด	126
เงื่อนไขของผู้ทำการญีฮาด	126
ประเภทของการญีฮาด.....	126
หลักปฏิบัติในการทำสงคราม	127
บรรดาเชลยศึก	128
หน้าที่ของทหารต่อผู้นำ(แม่ทัพ)	129
หมวดที่ 2 การทำธุรกรรม.....	130
การซื้อขาย	130
ความหมายของการซื้อขายตามหลักภาษาและตามบทบัญญัติ.....	130
เหตุผลจากการอนุมัติการซื้อขาย	130
องค์ประกอบหลักของการซื้อขาย.....	131
สำนวนการซื้อขาย	131
เงื่อนไขในการซื้อขาย	132
การค้าขายที่ต้องห้าม	133
นิยามของดอกเบี้ย	135
อัลอิญาเราะฮู หมายถึง	141

การระงับ(สิ่งที่เป็นสาธารณะประโยชน์).....	145
นิยามวะกัฟเชิงภาษาและวิชาการ.....	145
หลักฐานการทำวะกัฟ.....	145
เหตุผลการบัญญัติการทำวะกัฟ.....	146
ถ้อยคำการทำวะกัฟ.....	147
ประเภทของการทำวะกัฟ.....	148
สิ่งที่ทำวะกัฟ.....	149
เงื่อนไขผู้ที่จะทำการวะกัฟ.....	150
เงื่อนไขสิ่งวะกัฟ.....	150
วิธีการใช้ประโยชน์จากสิ่งวะกัฟ.....	151
ความแตกต่างระหว่างวะกัฟและวะสียะฮฺ(พินัยกรรม).....	151
พินัยกรรม.....	152
นิยามของพินัยกรรม.....	152
หลักฐานทางบทบัญญัติการทำพินัยกรรม.....	153
พินัยกรรมมีผลบังคับใช้โดย.....	153
ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติ.....	154
ประเภทของพินัยกรรม.....	155
อัตราทรัพย์สินในการทำพินัยกรรม.....	155
พินัยกรรมจะสมบูรณ์โดย.....	156
เงื่อนไขผู้ทำพินัยกรรม (เจ้าของพินัยกรรม).....	156
เงื่อนไขผู้รับพินัยกรรม.....	156
เงื่อนไขสาระแห่งพินัยกรรม (สิ่งที่เป็นพินัยกรรม).....	157

ผู้รับผิดชอบพินัยกรรม (หรือผู้จัดการพินัยกรรม)	158
สิ่งที่ทำให้พินัยกรรมเป็นโมฆะ.....	158
หมวดที่ 3 กฎหมายครอบครัว การนิกาหุ(การแต่งงาน).....	160
ส่วนหนึ่งจากเหตุผลของการแต่งงาน.....	160
ความหมายของการนิกาหุตามหลักภาษาและตามบทบัญญัติ.....	161
ข้อขัดขวางบทบัญญัติ	161
ถ้อยคำในการนิกาหุ.....	162
องค์ประกอบหลักของการนิกาหุ.....	162
เงื่อนไขที่ทำให้การนิกาหุสมบูรณ์ 4 ข้อ คือ	163
สิ่งควรปฏิบัติและห้ามปฏิบัติในการแต่งงาน	164
หมวดที่ 4 บทบัญญัติเกี่ยวกับสตรีมุสลิมะฮ์	166
คำนำ.....	166
ประเด็นสำหรับสตรีโดยเฉพาะ	166

موسوعة المصطلحات الإسلامية
TerminologyEnc.com

موسوعة تضم ترجمات المصطلحات
الإسلامية وشروحها بعدة لغات

موسوعة الأحاديث النبوية
HadeethEnc.com

موسوعة تضم ترجمات للأحاديث
النبوية وشروحها بعدة لغات

موسوعة القرآن الكريم
QuranEnc.com

موسوعة تضم تفاسير وتراجم
مولوكة لمعاني القرآن الكريم

IslamHouse.com

مرجعية مجانية إلكترونية
موثوقة للتعريف بالإسلام

منتقى
المحتوى الإسلامي

موسوعة تضم المنتقى من
المحتوى الإسلامي باللغات

تحت إشراف
100
لغة
الإسلام
بأكثر من

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

جمعية الدعوة
وتوعية الجاليات بالربوة

